

S. N. LAZAREV

LJUBAV

DIJAGNOSTIKA KARME

KNJIGA 3.

VAŽNO UPOZORENJE!

Materijal je namenjen ličnoj upotrebi!

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne može se objavljivati,
postavljati na internetu

Ili deliti s drugima bez prethodne pismene dozvole od strane
vlasnika autorskih prava.

S.N. Lazarev

DIJAGNOSTIKA KARME

LJUBAV

KNJIGA 3.

Dopunjeno i prerađeno izdanje

Nov prevod s ruskog:

Dragan Lončar

Beograd, maj 2016.

Naslov originala:

**С.Н. Лазарев. Диагностика кармы. Книга третья.
Любовь
Санкт-Петербург, 1996**

Copyright © Siergiej Łazariew, 1996
Copyright © Satja Juga, 2016

www.lazarev.ru

Sva prava zadržana.

Nijedan deo ove knjige ne može se umnožavati ni u kakvoj
formi,

bez prethodne pismene dozvole od strane vlasnika
autorskih prava.

Izdavač: „Satja Juga”

Zastupnik i distributer izdanja S.N. Lazareva za Srbiju:
„ARUNA“

• aruna.rs • lazarev.rs • aruna@aruna.rs •

tel: 064 15 77 045

PREDGOVOR

Planirao sam da objavim treću knjigu nekoliko godina posle izlaska druge. Ali informacije do kojih sam došao nakon druge knjige bile su toliko važne, da sam rešio da naredno izdanje proširim s jednim ili dva poglavlja. Međutim, te informacije nisam uspeo da sažmem onako kako sam planirao i na taj način je i nastala treća knjiga. Osim toga, u proleće 1996. godine, pripremao sam se da objavim knjigu s odgovorima na pitanja koja sam dobijao putem pisama. Međutim, moja slika sveta se tako brzo menjala da sam odlučio da zadržim naziv „Dijagnostika karme” i da u novoj knjizi iznesem svoja poslednja istraživanja.

Još jednom želim da upozorim čitaoce: nikoga ničemu ne podučavam niti na bilo šta navodim. Iznosim samo svoja nastojanja da spoznam svet u kome živim, kao i svoje iskustvo u lečenju bolesnih ljudi. To je ono što objavljujem. Ako se moje shvatanje sveta u nečemu razlikuje od jučerašnjeg, ne unosim nikakve ispravke po tom pitanju, već sve zadržavam onako kako je bilo. Ne znam čime će se završiti ova svojevrsna reportaža, ali osećaj važnosti mojih istraživanja me podstiče napred.

Mnogi čitaoci su već shvatili da nedavna piratska izdanja knjiga nemaju nikakve veze sa mnom. Ako se odlučim da napišem četvrtu knjigu, mislim da će to biti najranije za tri ili četiri godine.

Pre nego što pristupite čitanju, preporučujem da iz sebe otklonite sve ljutnje koje imate na Boga, roditelje, svet u kome živite, sebe i na sudbinu. Možda će se čitaocima činiti da se knjiga sastoji iz nepovezanih fragmenata, međutim ona je u osnovi jedinstvena celina.

UVOD

Što je sistem savršeni, to je veća njegova tendencija da se izoluje od sveta i orijentiše samo na sebe. Istinsko savršenstvo treba da nosi u sebi samonegaciju - jer je to uslov preživljavanja.

U poslednje vreme sam primetio kako sve probleme pokušavam da rešim putem duhovnog pročišćenja. Teoretski je to potpuno ispravno, međutim ponekad nam nedostaje vremena za pročišćenje. Neophodna su takođe i pravilna spoljašnja dejstva.

Setio sam se priče koju mi je ispričao jedan pacijent:

- Nekož ženi su počele da se pojavljuju ranice u ustima. Nisu joj pomagali nikakvi lekovi mada je obišla najbolje moskovske lekare. Čak se obraćala za pomoć čuvenim lekarima u inostranstvu. Pokušali su da joj pomognu i ekstrasensi. Došlo je samo do kratkotrajnog poboljšanja, ali se opet sve vratilo na staro. Brojni pokušaji lečenja su bili bezuspešni. Kada se posle izvesnog vremena slučajno nekome požalila na svoj problem, sagovornik joj je rekao:

- Imaš metalne krunice na zubima, one oksidišu i to izaziva ranice.

Kada su metalne krunice zamenjene, problem je nestao.

Sa sličnom situacijom sam se suočio kada me je za pomoć zamolio vlasnik jedne manje firme:

- Pročitao sam vašu knjigu i, da budemo načisto, nisam vezan za novac, - rekao mi je. - Radnicima dajem više nego što realno zarade, a na zdravlje ne žalim novac. Međutim, u poslednje vreme me proganja osećaj nelagodnosti.

- Imate dobru intuiciju, - odgovorio sam mu. - Jedina vezanost koju primećujem kod vas je vezanost za srećnu sudbinu, odnosno imate strah od neprijatnosti koje vam može doneti sudbina. Prema tome pokazujete određeni otpor, a taj program prenosite i svojim radnicima.

Očitao sam informaciju iz polja radnika i kod njih primetio sličan poremećaj. Pošto je slučaj bio jednostavan, na njega sam zaboravio dok se nismo ponovo sreli. On mi je tada rekao:

- Znate li da su moji radnici počeli da doživljavaju neprijatnosti? Pokušao sam da dođem do uzroka, ali se nakon toga kod mene pojavila nerazumljiva agresivnost prema njima.

Dijagnostikovao sam informaciono polje ljudi koji su radili kod njega. Posedovali su ogromnu agresivnost. U osnovi te agresivnosti bila je vezanost za srećnu sudbinu, kao i prezir prema ljudima. Na nivou polja

se jasno moglo videti da su njihove duše razgnevljene, a u osnovi je to bilo povezano s njihovim direktorom. Znači, kod njega je došlo do porasta agresivnosti zbog izvesnog neuspeha, ili, pak, nije mogao da odoli nekom iskušenju. Očitao sam informaciju sa suptilnog nivoa i, na moje potpuno iznenađenje, nisam primetio nikakvu agresivnost što je najverovatnije značilo da njegovo duhovno stanje u ovom slučaju nije imalo nikakvog uticaja.

Sat vremena sam pričao s njim i grozničavo pokušavao da otkrijem uzrok. Moguće su dve-tri varijante problema, ali, koliko sam video, one nisu bile povezane sa ovom situacijom. Istovremeno, u glavi sam prebiraio na desetine mogućih varijanti, međutim svaki put sam naleteo na zid. Kada su se svi moji modeli raspršili i prestali da funkcionišu, glava mi je bila prazna. Rešenje se pojavilo sasvim neočekivano.

- Vi kvarite svoje radnike visokom platom.

On se zaprepastio:

- Kako to da shvatim?

- Ako čovek pravi greške a ne biva kažnjen zbog toga, raste njegova vezanost za srećnu sudbinu, dok njegova duša postaje nadmena i agresivna. Ako čovek prima visoku platu svestan da je nije zaradio, znajući pritom da drugi za isti trud dobijaju mnogo manje, to takođe povećava vezanost za srećnu sudbinu. U takvoj situaciji je jako teško ostati uravnotežen. Kreativnim ljudima je lakše da se odupru iskušenju, međutim običnom radniku nije. Dakle - nastavio sam da mu objašnjavam:

- Vi mislite da je dobro ako ih ne kažnjavate za učinjene greške i da im pritom dajete maksimalnu platu, odnosno da im obezbeđujete što veći duhovni i fizički komfor. Međutim, na taj način ih još više vezujete za sreću i stabilnost. Zato su podsvesno prinuđeni da ruše tu stabilnost i bezbednost ne bi li preživeli. U svakoj drugoj situaciji oni bi uništili čitav posao, odnosno uzrok svoje opasnosti, ali samo zahvaljujući vašoj dobroj intuiciji i energiji do toga nije došlo. Znači, ne dolazi samo do propadanja posla, već i do uništavanja sudbine radnika.

- Evo, pogledajte, - pokazao sam mu, - jedan od vaših radnika je na korak od smrti, a u polju drugog vidim - hijeroglif smrti. Ako oni stradaju, vi ćete zbog toga biti kažnjeni. Ranije su mnogi roditelji smatrali da se smisao pedagogije zasniva na pružanju krajnje udobnih životnih uslova detetu i neprestanih moralnih pridika. Ali takvo dete nikada nije

prihvatalo moralna pravila, čak se ni ponašanje i postupci roditelja nisu pokazali kao ono najbitnije. Ispostavilo se da je stanje duše roditelja ono najvažnije, što usmerava i vaspitava dete. Pedagogija se temelji na ljubavi koja se pruža detetu, kao i na simuliranju situacija s kojima će se ono suočiti u životu, odnosno na oblikovanju zaštite od njih. Ako roditelj surovo kazni dete za počinjenu grešku, pružajući mu istovremeno svu svoju ljubav, to je daleko bolje od izbegavanja da mu nanese bilo kakav duhovni i fizički bol. Dobrota bez discipline nije ništa manje opasna od nasilja i grubosti.

* * *

Nazvala me je pacijentkinja, poznanica iz davnih vremena. Dijagnostikovan joj je „rak bubrega“, pri čemu su lekari predložili da joj ga hirurški odstrane.

- Da vam je drugi bubreg energetski u boljem stanju, onda bi operacija imala smisla. Ali on je u takvom energetskom disbalansu da će operacija teško pomoći.

Lekari su kasnije opozvali svoju dijagnozu. Moja poznanica i ja smo se i pored toga često čuli telefonom. Tada sam bio zaokupljen rešavanjem nekih stvaralačkih, a ne zdravstvenih problema. Iznenada, ona je dobila visoku temperaturu, oko 400C. U njenom informacionom polju video sam snažnu vezanost za duhovnost i blagostanje.

- Otklonite sve zamerke koje ste ikada imali u neprijatnim životnim situacijama, i javite mi se sutra.

Kada mi se sutradan javila, nije bilo nikakvih promena. Ponovo sam pregledao njeno polje i nastavio da joj objašnjavam:

- Svoju ljutnju, nezadovoljstvo, uvređenost predali ste svojoj ćerki i budućim unucima. Molite se i za njih.

Sledećeg dana me je opet pozvala i izmučenim glasom mi saopštila kako joj se stanje pogoršalo.

- Sa ćerke niste uspeli da otklonite vezanost za duhovnost i materijalno blagostanje. Duhovnost ne podrazumeva samo - moral i pravednost, već su u njoj sadržani i planovi, ciljevi, zadaci, red i poredak. Vezanost za poredak se leči njegovim narušavanjem, odnosno nepoštenim postupcima prema vama ljudi iz vaše neposredne okoline.

- Ma kakav red, - jadona se ona. - Evo već nekoliko meseci od kako smo se uselili u novi stan, a živimo u takvom džumbusu da to više ne mogu da izdržim. Samo zbog toga sam uzela godišnji odmor, kako bih sve sredila, i odmah sam se razbolela.

Tada mi je sinulo:

- Razboleli ste se upravo zato što ste hteli da zavedete red. Da ste u tome uspeali možda bi vam i ćerka obolela. Program vezanosti za stabilnost i red bi se naglo povećao. Zapamtite: život nije red i poredak. Razmena materije takođe predstavlja narušavanje reda, ali kontrolisano. Ona se ne javlja samo kod mrtvih. Život je oscilatorni proces između haosa i reda. Red je često opasniji od haosa. Kada ste se nervirali zbog onih koji se nisu ponašali u skladu s vašim planovima, narušavajući na taj način sopstvenu stabilnost i predstavu o ugodnom životu, toliko ste se vezali za to da ste apsolutizovali red i postavili ga iznad svega. Takav odnos ste preneli i svojim potomcima.

* * *

Razgovarao sam s jednim bračnim parom:

- Nekako u isto vreme su počeli da nam se dešavaju problemi. Mada je izgledalo da je kod nje sve u redu, kasnije je krenulo naopako.

- Jesen je - objasnio sam im, i tada se pojačava kontakt sa zagrobnim svetom koji predstavlja skladište naše svesti. Stoga isplivava „prljavština”, koja ranije nije bila primetna, i dolazi do naglog zaoštavanja problema.

- Kod vas je, - objasnio sam i muškarcu, - prisutna vezanost za zemaljske vrednosti - za novac i blagostanje. Novac nije samo simbol materijalnog blagostanja, već i sigurnosti i vlasti. U vašem slučaju destabilizacija zemaljskih vrednosti često je išla posredstvom žene, dok se neprihvatanje pročišćenja ispoljavalo kroz ljutnje, kojima ste vezali sina za zemaljske vrednosti. Njegovo polje je prilično loše i zato vi osećate bolove u srcu. Kod vaše supruge je prisutna vezanost za duhovnost. Takvi ljudi smatraju da su uvek u pravu i svoj pogled na svet žele da nametnu svima. Često im se čini kako je ceo svet nepravedan. Isto tako osećaju prezir i razdražljivost prema onima koji remete njihove planove i stereotipe u ponašanju. Vaša žena je, agresivnim načinom, vezala za duhovnost ćerku i sina. Da bi preživela, ćerka mora da nadvlada duhovnost ili da je se odrekne, odnosno da se ponaša suprotno od etičkih i moralnih načela.

- Što se tiče vas, - objašnjavao sam ženi, - poslednjih nekoliko meseci ste osuđivali ćerku zbog njenog ponašanja, ne shvatajući da ste vi odgovorni za to. Na taj način ste vršili pritisak na nju, umesto da ste joj

pružili svesrdnu pomoć. Zato i imate probleme sa zdravljem. Upravo sada vaši problemi spasavaju njen život.

Potom mi je njen muž postavio pitanje:

- Upravo mi se javio oštar bol u srcu. Da li treba da pozovem hitnu pomoć i pijem lekove?

- Vaša podsvesna agresivnost može da ubije vašu ženu, i ta agresivnost se blokira bolovima u srcu. Prema tome, lekovi će pomoći vama, ali će nju ubiti. Trebalo bi zajedno da radite, odnosno da se molite i očistite dušu.

Nakon par dana ponovo su me pozvali telefonom. Stanje im se poboljšalo, ali ne mnogo.

- Nastupilo je takvo vreme da nikome nije dozvoljeno da bude samo materijalista ili idealista. Ranije se čovek vezivao za zemaljske vrednosti i udaljavao se od Boga, zbog čega mu je telo oboljevalo i umiralo. On je zatim odbacivao od sebe zemaljske vrednosti i stremio ka duhovnosti. U tom vremenskom intervalu je bio, iskazano u procentima, 98% srećan. Na kraju se vezao za duhovnost, što je dovelo do toga da se njegov duh razboli.

Tokom dugog vremena, naučnici su strogo razdvajali racionalno od iracionalnog, misli od osećanja. Ali nijedno ozbiljno naučno otkriće se nije desilo bez onoga što nazivamo „intuitivno otkrovenje” ili „spoznaja”. Nauka se bazira na iskustvu i eksperimentu. Kroz eksperiment se proverava neka ideja ili koncepcija, ili, rečeno jezikom naučnika, eksperiment rađa otkriće. Međutim, da bi se sproveo eksperiment, intuitivno je potrebno znati rezultat. Duboko, na emocionalnom nivou, eksperiment i otkriće su se već desili, ostaje samo da se oni realizuju. U osnovi svega leže novi emocionalni modeli percepcije sveta koje stvaraju umetnost, filozofija i religija, a takve situacije se svakodnevno dešavaju i nama. Kada s ljubavlju prođemo kroz sve životne nedaće, obogaćujemo svoja osećanja. Nauka često upada u ćorsokak pokušavajući da isključivo pomoću logike spoji karike prekinutog lanca.

* * *

Nedavno mi je prijatelj, inače urolog, postavio zanimljivo pitanje:

- Možeš li da mi objasniš jednu stvar? Čovek je prošao kuru lečenja trihomonijaze, ali mu to ništa nije pomoglo. Kura lečenja je ponovljena, isto tako i analize, ali opet nije bilo rezultata. A zatim, iznenada, bez ikakvih očiglednih razloga, infekcija je nestala, što su analize i potvrdile.

Posle nekoliko meseci nalaz urina je pokazao prisustvo mrtvih trihomonada. Posmatrani pod mikroskopom, izgledaju kao da je pacijent prošao izuzetno pojačan tretman lečenja.

- Ovde izostaje uobičajena logika, ali to ne znači da ona ne postoji. Naprosto treba prihvatiti drugu koncepciju. Polazna koncepcija podrazumeva da lek deluje na infekciju, odnosno patogene mikroorganizme. Pri tome se ne uzima u obzir sam čovek i njegovo stanje. U poslednje vreme lekari su počeli da uzimaju u obzir imunitet, koristeći preparate da bi ga ojačali, koji bi trebalo da pospeše delovanje lekova. I pored toga, nije došlo do promene koncepcije: na infekciju se i dalje gleda samo kao na zlo. U stvari, svaka infekcija blokira podsvesnu agresivnost različitih vrsta. Ta agresivnost deformiše strukturu polja i slabi individualni i opšti imunitet. Imunitet može da se pojača posebnim preparatima namenjenim za tu svrhu, a infekcija potom može da se suzbije antibioticima. Ali izlečivši jedno, pogoršavamo drugo.

Nedavno mi je na konsultaciji bio muškarac pedesetih godina, koji je imao osećaj da je potpuno impotentan. Impotencija se javlja uglavnom zbog ljubomore, uvređenosti i prezira prema ženama. Ta agresivnost se poput bumerang - efekta vraća u vidu programa samouništenja i napada urogenitalne kanale. Objasnio sam mu:

- Ljutili ste se na sebe. Međutim, vi imate i druge bolne tačke - klanjate se sposobnostima, savršenstvu, materijalnom blagostanju, sudbini i budućnosti. Program samouništenja je kod vas nadvisio smrtonosni nivo. Usled toga dolazi do naglog pada potencije, jake upale hemoroida ili do infekcije urogenitalnih puteva. Sa uspehom ćete izlečiti infekciju, ali ćete postati impotentni. Prema tome, bolje je da počnete od glavnog problema. Uopšte uzev, pojam „starenje” je u velikoj meri rezultat nagomilanih očekivanja koje čovek ima prema okolini u kojoj živi, prema sebi samom i prema Bogu.

Vratimo se infekciji. U zavisnosti od unutrašnjeg stanja, odnosno emocionalne usmerenosti čoveka, njegova podsvesna agresivnost može da se rasplamsava ili da se stišava. Kada pije tablete i primenjuje kure lečenja, dolazi do podsvesnog gušenja čulnosti, seksualnog užitka i seksualnih odnosa. Seks asocira na bol i bolest. Na taj način dolazi do prinudnog odvajanja od zemaljskih užitaka. Kada se čovek moli, posti i gladije, dolazi do istog efekta, ali na dobrovoljnoj osnovi. Program ograničavanja postepeno zalazi u podsvest, i čim se spusti do određenog nivoa - dolazi do pada intenziteta podsvesne agresivnosti zato što

intenzitet srastanja i vezivanja duše za seksualna uživanja naglo opada. Infekcija više nije nužna i organizam je brzo uništava. U istom slučaju, ako se čovek ponovo prepusti telesnim zadovoljstvima, organizam u određenoj zoni zadržava akutnu infekciju. Kada se agresivnost postupno povećava, infekcija se povlači iz te zone, ali pošto je sredina oko njih još veoma aktivna, mikroorganizmi u njoj umiru. Posle seksualnog kontakta, koji višestruko intenzivira vezanost za čulno uživanje, naglo se povećava agresivnost i dolazi do otvaranja zone i aktivnog bujanja infekcije, a čovek je nakon toga ubeđen da se zarazio putem polnog kontakta.

Ako je kod muškarca prisutna velika podsvesna agresivnost prema ženama, on će intuitivno izabrati baš onu s najgorim karakterom, ili onu koja već ima infekciju. Muškarca će toj ženi voditi njegov unutrašnji dvojniki ili njegova sudbina. Jer, ljutnja nije ništa drugo do prikrivena želja za nečijom smrću. Ako postoji opasnost da ti prst ugrozi ruku ili ceo organizam, sigurno se nećeš premitišljati oko toga šta ti je važnije.

- Razumeo sam te, - odgovorio mi je. - Duhovan rad je naravno divna stvar, ali nije svakom dato da odmah promeni sebe. Lekovi u takvom slučaju ipak pomažu. Je l' se slažeš?

- Slažem se!

- Želeo bih da te ispitam. Da li na osnovu naziva možeš da odrediš koji je lek najefikasniji u lečenju hlamidije? Danas je urolozima leče pomoću „napipavanja u mraku”. Isprobaju jedan tretman lečenja, i ako on ne pomogne, isprobavaju drugi uopšte ne obraćajući pažnju na činjenicu da je pacijent pozeleneo i da mu se raspada jetra. Ja uzimam kulturu pacijenta, šaljem je u laboratoriju da bi testirali njenu osetljivost na različite lekove. To štedi pacijentovo vreme i zdravlje. Spremam se da ispitam osetljivost uzoraka hlamidije na četrnaest novih preparata.

Počeo je da izgovara imena lekova, dok sam ja intuitivno procenjivao njihovu prikladnost. Samo su dva leka, po mom unutrašnjem osećaju, davala kakav - takav efekat. Čuli smo se opet nakon nedelju dana. Lekari su proverili učinak lekova na uzetim kulturama, i samo dva su bila odgovarajuća. Upravo ona dva koja sam procenio.

- To je prosto neverovatno! - čudio se moj prijatelj.

- Ništa nije čudno. Svako od nas ima tu informaciju, samo što ne umemo pravilno da je koristimo. U raznim životnim situacijama, ako odmah ne procenimo sve moguće varijante, kao i posledice koje one mogu da izazovu, stvar može tužno da se završi. Što je lek efikasniji,

time, u duhovnom smislu, čovek više treba da radi na sebi. U takvom slučaju pomaže stalna molitva, duži post, odricanje od seksualnih odnosa. Ako tome dodamo fizičke i disajne vežbe, tada lek neće imati negativna dejstva, već će samo pomagati.

- Dobro. A ako se tome doda i akupunktura?

- Sve zavisi od toga kakav je akupunkturolog kao čovek. Recimo, kako to da dva lekara iglama deluju na isti način, a pri tome dobijaju potpuno različite rezultate? Nije svakome dozvoljeno da bude lekar, a da ne govorimo o akupunkturi. Čak i kad prepisuje lekove pacijentu, lekar ugrađuje svoju energiju. Prema tome, on bi donekle trebalo da bude i sveštenik.

Samo onaj koji ima puno ljubavi u duši može da postane istinski lekar. Jer takav lekar, čak i dok prepisuje lekove namenjene ozdravljenju tela, intuitivno leči i dušu pacijenta. Ako u svojoj duši nema ljubavi, on leči samo telo, nanoseći tako štetu duši pacijenta. Za to plaća svojim zdravljem, kao i zdravljem svojih bližnjih. Statistički gledano, lekari u proseku žive kraće od ljudi angažovanih u drugim profesijama. Da bi se to promenilo, nije potrebno samo da postojano razvijaju ljubav u duši, već i da shvate jednostavnu istinu, a to je da nijedan lekar i nijedan iscelitelj nikada nisu lečili, niti leče, već samo pomažu pacijentu u procesu ozdravljenja.

Nedavno sam odlučio da izvedem jedan eksperiment. Prijatelji-mikrobiolozi su mi rekli da sok, prethodno isceden iz raznih biljaka, posle određene prerade ima lekovita svojstva. U takvu sredinu su stavili kulturu kancerogenih ćelija. U jednoj sredini su ćelije uginule, a u drugoj su se aktivno razmnožavale.

- Dozvolite mi da odredim u kojoj je to bilo - predložio sam im.

Ispred mene su postavili pet flaša, od kojih su dve bile sa sadržajem koji je tretiran eksperimentom.

- Evo, u ovim dvema flašama se može primetiti aktivan rast, a u ostale tri - smrt ćelija raka.

Oni su se nasmejali:

- Upravo tako.

Bujanje ćelija raka se dešavalo u ekstraktu iz cveklike. U ekstraktu iz kupusa je dolazilo do redukcije kancerogenih ćelija. U preostale dve su bili ekstrakti šargarepe i peršuna, koji su tek trebalo da budu ispitani. U

principu se sve podudarilo s mojim istraživanjima. Konzumiranje šargarepe poboljšava vid i smanjuje ljubomoru. Drugim rečima, nije stvar u mikroelementima, već u vrsti energije.

Ljubomorni ljudi treba da jedu kaše, kupus, šargarepu, peršun, a što manje paradajz; umesto svinjetine bolje je da jedu ovčetinu. Svinjetina pojačava ljubomoru. U prvoj knjizi sam opisao slučaj čoveka koji je pio krv ubijenih svinja i kako se to odrazilo na njegovog sina. U krvi ubijenih svinja nije bila prisutna samo informacija straha, već i vezanost za sudbinsku liniju: seksualna zadovoljstva, hranu, odnosno sva čulna uživanja koja vezuju dušu za zemaljsku ravan.

Kada se čovek konstantno hrani delikatesnom i raznovrsnom hranom, sve je izloženiji informacijama koje su sadržane u njoj, i počinje da zavisi od nje. Sudeći po svemu, ishrana bi povremeno trebalo da bude jednolična. Hleb i kaše, prema tome, jedno su od najboljih jela.

Mislio sam da nove informacije dolaze kao neočekivani poklon s višeg plana, u smislu spuštanja otkrovenja, pri čemu se nekome više, a nekome manje posrećilo. U svakom slučaju o tome sam ranije čitao u knjigama. Međutim, pokazalo se da je nova informacija uvek praćena patnjom i mučenjem. Ona pristiže kao sila zla i razaranja. Ne dođe li pritom do ozlojeđenosti i gneva, već čovek uspe da sačuva ljubav u sebi, on prolazi iskušenje i tada je druga etapa usvajanja informacije daleko lakša. Čovek to zapravo i usvaja kao otkrovenje, kao novu ideju. Tek posle sam shvatio o čemu se radi, tako da sam pacijentima objasnio: „Osnovna struktura sveta je - ljubav”. Cela Vasiona je rezultat interakcije tri sile: jedna, koja stvara, druga, koja razara, a treća koja održava. Sile haosa ili uništenja takođe predstavljaju poredak, samo daleko višeg nivoa i razmere. Prema tome, u Vasioni je skrivena najveća ljubav prema Bogu. Uspemo li da, kao odgovor na silu razaranja, još više razvijemo ljubav u duši, tada će se uništenje pretvoriti u stvaranje. Unutrašnja mržnja prema uništenju je nedostatak želje da se dalje razvijamo. Što više osećamo ljubav prema Bogu dok prolazimo kroz neprijatnosti u životu, dublje sagledavamo da je Bog sazdao čitav svet.

Jedan od najozbiljnijih perioda mojih uvida otpočeo je krajem 1994. godine, kada sam osetio da gubim kontrolu nad situacijom. Radio sam po svojoj već razrađenoj šemi: postoje zemaljske i postoje božanske vrednosti. Vezanost za zemaljske vrednosti uzrokuje agresivnost, a kao posledica toga dolazi do nesreća i bolesti. Objašnjavao sam pacijentima

zašto je Mojsije ubijao one koji su se molili zlatnom teletu. On je pokušavao da onemogući uticaj onih kojima su novac i Bog bili jedno te isto. Govorio sam im da postoje zemaljske, ali takođe postoje duhovne i božanske vrednosti. Duhovni i božanski aspekt su za mene bili izjednačeni. Čim se formirala moja koncepcija o zemaljskom planu, i čim sam odlučio da objavim drugu knjigu, počele su da mi se dešavaju čudne stvari.

Kao prvo, naglo je povećan broj pacijenata kojima nisam mogao da pomognem. Zatim sam sve više bio žrtva neočekivanih prevara i obmana, o čemu sam pisao u svojoj drugoj knjizi, s tim što je taj talas bivao sve veći.

Pomagao sam jednom čoveku koji se, u znak zahvalnosti, rukovao sa mnom. Kasnije se ustanovilo da je on u to vreme, zajedno sa svojim prijateljem, kovao planove kako da od mene otme što više novca. Da se radilo samo o prevari, to bih lako prihvatio, međutim izdao me je čovek kome sam verovao i kome sam hteo da pomognem. Moj sistem nije imao odgovor zašto se to desilo. Sve je Božja volja, i ja sam osećao da je ova surova i ružna priča zbog nečega bila neophodna. Ali nedostajalo mi je snage da shvatim razloge. Jedino što sam mogao je da se oslobodim ljutnje i zamerki koje sam imao prema tim ljudima. To sam dosta brzo i uradio. Najteže je bilo ne odreći se ljubavi prema ljudima koji su me izdali.

„Nije loše - razmišljao sam, - oni su me izdali, a ja treba da ih volim”. Uspeo sam i to da prevaziđem, tako da su sve moje pretenzije u potpunosti iščezle. Međutim, i pored toga, problemi nisu nestali. Nakon izvesnog vremena desila mi se saobraćajna nesreća. Vozio sam svog „Moskviča” i levi točak automobila je isprva upao u pesak, a zatim u blatnjavu baru. Automobil je proklizao na trotoar i očešao se o stabla drveća. Otkinulo mi se prvo levo, a zatim i desno krilo automobila. Da je kojim slučajem došlo do čeonog sudara, na mestu gde sam sedeo bio bi verovatno motor automobila. Ali sve što je moglo da mi se desi bilo je mnogo manje neprijatno u poređenju sa osećanjem kada na svoje oči gubim čoveka kome pokušavam da pomognem sistemom, izbrušenim do krajnjih granica. Imao sam osećaj kao da posmatram davljenika kome, umesto da pomognem, mašem sa obale.

Sećam se slučaja kada je kod mene došao fizički zdrav čovek, kod koga su na nivou polja otpočeli veliki problemi.

- Vaša duša je vezana za novac i srećnu sudbinu - objasnio sam mu.
- Podsvesna agresivnost je kod vas prešla smrtonosnu granicu i sada deluje kao mina sa odloženim dejstvom, koja može svakog trenutka da eksplodira. Treba da se molite ne za zemaljske, već za duhovne i božanske vrednosti.

On se s puno poverenja otvorio prema meni. Došlo je do poboljšanja njegovog stanja, ali se zatim desilo nešto neočekivano.

- Napustio sam posao, - rekao mi je. - Izgubio sam volju da radim, kao i interesovanje za sve zemaljske stvari.

- Ne uzrujavajte se, uskoro će vas to proći, - objasnio sam mu. - U početku dolazi do odvajanja od svega materijalnog; javlja se ravnodušnost prema njemu, a zatim se čovek ponovo vraća zemaljskoj sreći, uživa u njoj, ali se ne vezuje.

Međutim, on nije mogao da se vrati. Odlazio je sve dalje, i ja tu nisam mogao ništa da učinim. Njegova žena me je zvala i plačući molila za pomoć.

- Plašim se da nije poludeo, - rekla je. - Po celom stanu je okačio krstove i ikone; prestao je da kontaktira s prijateljima i rođacima. Šta god da mu kažem, on kao da me ne čuje.

Ponovo sam razgovarao s njim. Objasnio sam mu da je vreme da se vrati zemaljskim stvarima. Međutim, ništa nije vredelo.

- Izgubio sam interesovanje za žene i za život uopšte, - ispričao mi je.

Svakako, sve je moglo da se objasni specifičnom individualnošću pacijenta. Ipak, osećao sam da je to povezano sa talasom koji se pokrenuo i koji nisam mogao da zaustavim. Znači, nisam smeo da objavim drugu knjigu. Još uvek postoji nešto nedovršeno u poruci koju dajem. Niko ne može biti svesniji od mene koliko moćan uticaj može da izvrši poruka izneta u knjizi. U to vreme, tržište je bilo preplavljeno piratskim izdanjima mojih navodnih knjiga, u kojima su pisale takve stvari da se čitaocima dizala kosa na glavi, pri čemu su svi mislili da sam ja autor. Nudili su mi da drugu knjigu objavim u delovima, ne bi li se koliko-toliko zaustavilo bezakonje na tržištu, ali nisam želeo da rizikujem. Pogotovo što su čitaoci pročitali ne drugu, već moju treću knjigu. Prava druga knjiga je napisana 1993. godine. Iz nje sam uzeo samo jedan slučaj, a ostalo sam bacio u kantu za smeće i počeo ponovo je da pišem. Nisam želeo da ona bude obično prežvakavanje i ponavljanje prve. Zato

je i došlo do nagle promene kada je druga knjiga u pitanju. „Kao da je pisao neki drugi čovek” - govorili su čitaoci.

U čitavoj toj panici bio sam iskren prema sebi i znao sam jedno: moj sistem nije savršen, povratka nazad nema, iako je ispred mene prepreka, koju nisam bio u stanju da savladam. I, ne bih ni uspeo da je savladam da nisam bio svestan koliko su moja istraživanja važna za one kojima preti skorašnja bolest ili smrt i koji ne shvataju zbog čega su kažnjeni i zašto im je takva sudbina.

Sada ne mogu u potpunosti da se prisetim šta se dogodilo, ali znam da sam korak po korak, probijajući se napred, postepeno uviđao u čemu je bila moja greška. Počeo sam da shvatam da su duhovnost i Bog različite stvari; da su sposobnosti i intelekt prvi nivo duhovnosti, a da se u osnovi toga nalaze suptilniji nivoi - moral, poštenje, ispravnost, ideali. Moja uporna nastojanja da rešim situaciju dovela su me do toga da shvatim kako je duhovnost daleko veća vrednost od bilo čega zemaljskog, materijalnog. Međutim želja da se duhovnost učini ciljem - predstavlja još veće odbacivanje Boga.

LJUBAV PREMA LJUDIMA I SVETU

Bio je januar 1996. godine. Kroz prozor sam posmatrao grane prekrivene snegom i iznova u sećanju premotavao događaje koji su mi se desili poslednjih meseci. Napisao sam drugu knjigu, i nakon toga sam krenuo dalje u pokušajima da razvijam svoju teoriju. U prvoj knjizi je sve bilo jednostavno: ako je prisutna agresivnost - dolazi do bolesti, ako se otkloni agresivnost - nestaje i bolest. U drugoj knjizi sam izneo svoje pokušaje da otkrijem odakle dolazi agresivnost. Došao sam do zaključka da pogrešan sistem prioriteta dovodi do agresivnosti. Preterana vezanost za zemaljske vrednosti, uz želju da se od njih stvori cilj i smisao života, neizbežno su dovodili do nagomilavanja agresivnosti. To znači da je nužno voleti Boga više od bilo koje zemaljske vrednosti. Kasnije sam saznao da moja otkrića nisu nova. Sve je to moglo da se pročita u Bibliji. I ne samo u Bibliji, već se o tome govorilo i u indijskim filozofskim izvorima. Prevelika vezanost za zemaljski plan rađa strasti, a strasti dovode do bolesti. Shvatio sam da prolazim putem koji su drugi pre mene već prošli. Međutim, pošto nisam zavisio ni od kakvih izvora, niti sam se ograničio u istraživanju, mogao sam da nastavim dalje. Islam, hrišćanstvo, judaizam, nastali su nakon indijske religije i filozofije. Imao sam osećaj da ću se, kada izučim i shvatim bit svake od tih religija, uopštiti ih, približiti ne samo indijskoj filozofiji i religiji, već ću biti prinuđen da se bavim duhovnim praksama. Međutim, pre toga ću morati da shvatim, s tačke gledišta sistema koji izučavam, zašto se u indijskoj mitologiji Bog smatra stvoriteljem, zašto se čitava Vasiona smatra iluzijom i zašto ljubav prema njoj nema smisla. Realnost me je gurala ka toj spoznaji brže nego što sam mislio. Kada sam završavao drugu knjigu, moj sistem poimanja sveta naglo se izmenio. Nepokolebljivo sam bio uveren, i osvedočio se u to kroz stotine činjenica, da zemaljske vrednosti nisu Bog i da se za njih ne smemo moliti. Ipak, za mene su se duhovnost i Bog stapali u jedno. Napornim razmišljanjem uspeo sam da zaustavim dramu koja je mogla da se odigra u bliskoj budućnosti. Pokazalo se da duhovne vrednosti takođe ne mogu da budu cilj i smisao života. Kada se duša vezuje za njih, dolazi do još intenzivnije, i, po svom delovanju, rasprostranjenije agresivnosti. Nove spoznaje vezane za taj aspekt uspeo sam da iznesem u svojoj drugoj knjizi. Smatrao sam da je to bilo dovoljno i da je besomučna trka okončana, tako da se narednih nekoliko godina mogu posvetiti

slobodnim istraživanjima. Pogotovo što se pojavila nova interesantna tema, povezana s vremenom. Osećao sam da se iza nje krije mnogo toga.

Šta je vreme? Zašto je ono neraskidivo povezano s prostorom i materijom? Vreme uvek predstavlja neki produžetak, što znači da je povezano sa svojstvima prostora. Ako prostor sažmemo u jednu tačku, tada će i materija biti sažeta u tačku, a samim tim će se sažeti i zaustaviti vreme. Materija i prostor su stabilni informacijski skupovi. Samim tim, pri sažimanju prostora i materije dolazi i do sažimanja informacije. Sažimanje informacije treba sa svoje strane da dovede do sažimanja prostora i zaustavljanja vremena. Što je zbijenost informacije veća, to vreme treba da teče sporije. Čovek, kao informacijski sistem, u stanju je da utiče na prostorno - vremenske karakteristike oko sebe. Ako posmatramo i pratimo karakteristike uticaja vremena na funkcije ljudskog organizma, i obrnuto, možemo doći do novih saznanja. Znači potrebno je krenuti od elementarne stvari, a to je: šta ubrzava a šta usporava starenje čoveka. Opšte je poznata činjenica da jako nerviranje može da izazove naglo starenje. Samim tim, nemogućnost podnošenja stresa ubrzava vremenske procese. To bi značilo kao da je ubrzavanje toka vremena - loše, ali sećam se interesantnog razgovora s jednom devojkom: „Kada se desi opasna situacija i nečega se uplašim, ubrzavam vreme unutar sebe. Tada mi je daleko lakše da kontrolišem situaciju, samo što mi onda mesečni ciklus otpočinje nekoliko dana ranije”. Setio sam se kako kod mnogih ljudi u kritičnim situacijama dolazi do ubrzavanja unutrašnjih procesa, pri čemu im se doživljaj vremena usporava. To često pomaže da se spase život. Ali istovremeno sam primetio da čovek brže stari kada se narušavaju i remete viši zakoni. U slučaju prisutne agresivnosti prema vremenu, starenje se odvija jako brzo, pri čemu je praćeno bolestima. Žalost za prošlošću predstavlja direktnu agresivnost prema vremenu i dovodi do najtežih oboljenja. Strah za budućnost - isto tako. Međutim, unutrašnja agresivnost ne mora obavezno da dovodi do ubrzanog starenja. Tu ne postoji direktna povezanost.

* * *

Sećam se jedne pacijentkinje kojoj sam pokušavao da pomognem 1982. godine. Tada sam radio s pacijentima u poliklinici na Nevskom prospektu. Jedna žena, starosne dobi između 55-58 godina, pričala mi je

o svojim problemima. Slušao sam je mirno i bez naročitih emocija. Ali kada mi je pokazala svoju fotografiju, bio sam šokiran. Zapravo je imala manje od 40 godina. Razlika između dve fotografije, koje mi je pokazala, načinjene su u razmaku od dve godine. Na jednoj je bila sva procvetala, veoma lepa žena, a na drugoj, koja je fotografisana dve godine kasnije, video sam lice bake, ili, u najboljem slučaju, lice njene majke.

- Vi posedujete ogromnu agresivnost prema vremenu - rekao sam joj. - Uzrok onome što vas je zadesilo krije se u periodu kada ste imali 18-20 godina.

S naporom je pokušavala da se seti mogućih događaja iz tog vremena. Međutim, nije mogla da se seti ničeg posebnog.

- Pre nego što sam ostarila, osetila sam kako mi iz solarnog pleksusa ističe energija, - rekla mi je. - Iz nekog razloga naglo su počeli da me privlače muškarci, a u meni se javila potreba za ljubavlju.

Tada sam uočio povezanost agresije s bolešću, te sam pokušao da otkrijem uzrok ne samo u njenom ponašanju, već i kod njenih predaka po ženskoj liniji. Koliko god se oboje trudili, ni do čega nismo mogli da dođemo. Kako sam sticao iskustvo i znanje često sam se vraćao tom slučaju. Pred završetak druge knjige, kada sam osim zemaljskih vrednosti otkrio i duhovne, ja sam njen slučaj okarakterisao kao blokadu usled neverovatne ljubomore, koja je bila 90 puta veća od normalnog nivoa. U takvoj situaciji teoretski nisu mogli da prežive ni ona ni njen muž. Naglo starenje je blokiralo njenu bolesnu ljubomoru. Ali nisam mogao da shvatim na koji način je ljubomora povezana sa ubrzanjem vremena. Zanimljivo je da su mi sve češće dolazili ljudi čiji problemi su imali veze s vremenom. Ukoliko pri povređenim višim osećanjima ljubavi i plemenitosti ispoljimo agresivnost, tada se vezujemo za vreme. Odnosno, remećenje viših zakona dovodi do ubrzavanja vremena. Verovatno je u duši te žene dolazilo do jakog narušenja viših zakona, koje je bilo povezano s ljubomorom.

Toj temi sam se vratio na jesen 1995. godine, kada sam dobio bolove u nožnim prstima i kada je koža počela da mi gubi svaki osećaj na dodir. Sudeći po dinamici pomenutog procesa, uskoro sam mogao da očekujem da ću ostati bez nogu. Pored toga je i vid počeo da mi slabi - pojavila se dalekovidost, koja ranije nije postojala. Mislio sam da je to zbog godina, tako da se nisam naročito zabrinuo. Međutim, kada su osobama iz moje neposredne okoline počele da se dešavaju čudne stvari

s vidom, shvatio sam da nadolazi nekakav opasan talas, ali ništa po tom pitanju nisam mogao da učinim. Prvi problemi su mi se pojavili kada sam pokušao da pomognem jednom pacijentu obolelom od raka.

- Uzrok vaše bolesti je ljubomora - objasnio sam mu. Vezani ste za voljenu osobu i odnos koji imate s njom. Molite se da vam ljubav prema Bogu bude izvor najveće sreće.

Koliko god on radio na sebi, ljubomora se jako sporo smanjivala.

- Da li ste svesni sledećeg? - nastavio sam da mu objašnjavam. - Uslov za dobro zdravlje sastoji se u ispravnom razumevanju činjenice da su svi postojeći sistemi vrednosti - samo sredstva putem kojih ćemo osetiti ljubav prema Bogu. Vasiona se sastoji iz materije, prostora i vremena. S obzirom na to da postoji materija - postoje zemaljske vrednosti. I s obzirom na to da postoji prostor - postoje duhovne vrednosti. Vaša vezanost za duhovne vrednosti se hrani trećim sistemom vrednosti - vremenom. To je ljubav prema voljenoj osobi i prema svetu oko vas. Ljubav prema voljenoj osobi i okruženju uzdigli ste na nivo apsolutne vrednosti. Postali ste zavisni od nje i to rađa agresivnost. Mi zavisimo od cilja i hranimo se njime. Ako je naš cilj Bog - tada se razvijamo harmonično, dok negovanje svetih osećanja prema onome što je sazdao Bog ne mogu biti naš cilj. Molite se da vam ljubav prema ljudima i svetu bude sredstvo za ljubav prema Bogu.

Imao sam osećaj da sam „napipao” ono glavno, a da će se on već sam ispetljati iz svoje situacije. Ono što sam do nedavno smatrao nečim nepostojećim, kao što je vezanost za vreme, najednom je preraslo u ozbiljan problem koji je zasenio sve ostale.

* * *

- Pa, zar je ljubav prema ljudima nešto loše? - začuđeno me je pitala jedna pacijentkinja.

- Ljubav prema ljudima je divna stvar - objasnio sam joj. - Međutim, onog trenutka kada ona postane cilj za sebe, preokreće se u svoju suprotnost, u mržnju.

- Molim vas, poslušajte sledeću priču, - rekao sam joj. Jedan mladić blagog lica, s bradom i naočarima, naizgled - naučnik - filolog, osuđen je na kaznu streljanjem, koja mu je zamenjena doživotnom robijom. Ubio je ženu, a zatim je silovao i ubio njenu devetogodišnju ćerku. Prema dijagnostici, on nije bio vezan ni za duhovne, ni za materijalne vrednosti, već za ljubav prema ljudima. I eto, izgubio je tu ljubav i postao nasilnik i ubica. Samim tim i njegove žrtve poseduju

analogne programe. Prema tome, duša se ne sme ni za šta vezivati. Kada se čovek povremeno odvajaju od novca - to ga leči. Kada se povremeno odvajaju od duhovnosti - to ga takođe leči. Ako pritom teži Bogu - to ga dvostruko leči. Čuo sam da Serafim Sarovski dugo nije mogao da se oslobodi psovki; osećao je da duhovne vrednosti ne bi trebalo da budu krute. Čovek povremeno treba da se udaljava od ljubavi prema ljudima i da se okreće Bogu. Shvatio sam zašto postoje sadistički i cinični vicevi kao i zašto ljudi, prilikom seksualnog odnosa, često koriste nepristojne reči. Uvek sam govorio pacijentima kako iskrenost ne dozvoljava agresivnosti da prodre u dušu, spasavajući je na taj način od bolesti. Humor se pokazao kao još jedno izvanredno sredstvo. Humor neminovno ruši naše stereotipe i nijedna svetinja nije imuna na njega. Otvorene podrugljive šale uličnih pozorišta bile su daleko lekovitije od bilo kakvih lekova.

Sada ćemo da sumiramo. Krajem 1995. godine bio sam uveren da se sve glavne vrednosti u našoj Vasioni mogu nadvladati. Izvan vremena i prostora se nalazi Bog. Znači, postavimo li se izvan vremena, prostora i materije, više nećemo patiti od bolesti. Materija je deo Boga i u njoj postoji porcija ljubavi. Prostor je isto tako deo Boga i u njemu postoji veća porcija ljubavi. Prema tome, vakuum rađa materiju, ili, jednostavnije rečeno, duh rađa materiju. U vremenu se nalazi još veća porcija ljubavi, i zato ono stvara prostor i materiju. Bio sam ubeđen da je sistem mojih istraživanja završen, međutim nagli obrt događaja je pokazao da nije tako. Da počnem od toga da se moje stanje na suptilnom nivou, koje inače stalno kontrolišem, krajem godine naglo pogoršalo. U svakom drugom slučaju trebalo je da poginem krajem novembra - početkom decembra. Pojavljivao se neki novi nivo, prema kome sam bio bespomoćan. Ono što je najinteresantnije, početkom decembra su krenule priče da sam umro i ljudi su se raspitivali kad mi je sahrana.

- Znači, - rekla je jedna žena, - posećujem kurseve ekstrasenzorike, i naš učitelj nam je rekao da je gospodin Lazarev umro. Želela bih da idem na njegovu sahranu i da mu odam počast.

Nakon nekoliko dana usledio je poziv iscelitelja sa severa.

- Prenesite gospodinu Lazarevu poruku da ostavi sve poslove i dođe kod mene, ja mogu da ga spasim od smrti. Uskoro će svi početi da

umiru od strašne bolesti. Lazarev će se razboleti i prvi će umreti. Ali on je jako puno pomagao ljudima i ja želim da ga spasim.

- Zaista, spremaj se i putuj - rekao mi je jedan prijatelj. - Sam si govorio kako je moguće da ćeš umreti u ovom periodu, što ti upravo potvrđuju ovi telefonski pozivi. Danas ću ti kupiti kartu da odeš kod tog iscelitelja.

Mada je sve ličilo na istinu, ja sam ga smirivao:

- Zamisli da je istina sve što je taj čovek rekao. Pretpostavimo da odem kod njega i da se izlečim. Šta će onda drugi da rade? A ako nađem izlaz pomoću mog metoda, moći ću da pomognem milionima. Prema tome, što se putovanja tiče, neću da žurim.

* * *

Pozvao sam telefonom pacijentkinju i interesovao sam se za njeno zdravlje.

- Stanje mi se pogoršalo, - rekla mi je, - iako sam se sve vreme molila.

- Kako ste se molili?

- Pa eto, tražila sam oprost zbog moje duhovnosti.

- Ali ne treba tražiti oprost zbog duhovnosti - zagrmeo sam u slušalicu, - već zbog toga što ste se vezali za nju i učinili je svojom svrhom. Novac i materijalna blaga jesu sreća i njima treba težiti, ali oni ne smeju postati cilj i smisao našeg života. To je štetno i po našu dušu i po naše telo. Duhovnost je još veća sreća, to je ono što čoveka čini Čovekom. Ipak, ona postaje ogromna nesreća ako se od nje načini cilj i smisao života. Cilj i smisao života može biti samo ljubav prema Bogu, sjedinjenje s Njim. Pogrešna molitva ne samo da nam neće pomoći, već može biti i štetna. Bolest je posledica akumulirane agresivnosti, a agresivnost je posledica pogrešnog sistema vrednosti. Čim čovek kao cilj i smisao života postavi bilo šta drugo osim Boga, u duši se akumulira agresivnost, koja vodi ka nesrećama, bolestima i smrti. Danas, usled naglog aktiviranja gorepomenutih procesa, svako to može da oseti.

* * *

Nekoliko dana kasnije desio mi se interesantan slučaj na istu temu - duhovnosti. Jedan mladić mi je pričao kako su se u njegovoj duši nastanili zli duhovi. Obilazio je gatere i ekstrasense koji su uspeli da ih isteraju, ali ne za dugo. Zli duhovi su mu šapatom govorili: „Ubij nekoga, skoči s terase”, itd. Mladić je tom prilikom ustao i nervozno hodao po ateljeu, dok sam ga ja posmatrao. Iznenada je počeo besno da urla:

„Gadovi i kučke, sve ću vas pobiti!” Zatim je usledilo životinjsko, neartikulirano rezanje. Počeo je da mi se približava mašući pesnicama. Sa zanimanjem sam ga pratio pogledom. Ako bih dobio po glavi, bilo bi to verovatno zato što sam i sam posedovao slične programe. Međutim, on se smirio i seo na stolicu ispred mene.

- U čemu je smisao života? - upitao sam ga. Umesto odgovora slegnuo je ramenima.

- Smisao života je u tome da uvećamo ljubav prema Bogu. Međutim, vi ste u prošlim životima postavili cilj da razvijete sposobnosti i da se usavršavate. Moral, pravičnost, intelekt i sposobnosti su vam postale apsolutne vrednosti. Mislili ste da su duhovnost i Bog jedno te isto. Usled toga ste prezirali i osuđivali nesposobne, glupe, nemoralne i nesavršene ljude. Automatski je došlo do aktiviranja mehanizma spasavanja duše te ste počeli da gubite ono što je uzrokovalo da se vaša duša ispuni agresivnošću, a to je duhovnost. Pošto ste se za nju prilično čvrsto privezali, u vašoj duši se čvrsto ukorenio i đavo. To je razlog što vračare i ekstrasensi nisu mogli da vam pomognu. Molite se da duhovnost, moral, sposobnosti i intelekt budu sredstva zadobijanja ljubavi prema Bogu. Svaki dan ponavljajte: „Najveća sreća, užitak i smisao života za mene i moje potomstvo je - ljubav prema Bogu”.

- I, šta? Đavo će onda izaći iz moje duše? - upitao me je mladić znatiželjno.

- Ne, on će jednostavno otići na mesto koje mu pripada. Ono što mi nazivamo „đavolom” - to je infekcija koja proždire nesavršene duše. Ona je neophodna kao element evolucije. Posmatrajući rad ćelija organizma, naučnici su ustanovili da bi ćelija prestala da se razvija ukoliko je mikroorganizmi ne bi stalno napadali. Mikroorganizmi proždiru nesavršenu ćeliju, onu koja je počela da se razvija u pogrešnom pravcu. Znači, organizam ne preživljava tako što uništava mikroorganizme, već tako što usavršava moralnu orijentaciju. Navikli smo da zlo tumačimo đavolom, a dobro - Bogom. Pošto je Bog sveukupno postojanje, On je istovremeno i dobro i zlo. Đavo je, dakle, infekcija koja živi u duši svakog čoveka. Uništavanje znači smrt za organizam. Međutim, razmena materije takođe je uništavanje, premda kontrolisano. Ako bi se u potpunosti zaustavila razmena materije, odnosno razgrađivanje, čovek bi preminuo. Suština, otud, nije u tome da se zaustavi uništenje, već da se ono kontroliše. Kako se pojačava kontrola? Veoma jednostavno. Što je čovek bliži Bogu, to su veće

njegove mogućnosti i sposobnosti da kontroliše situaciju. Bog je ljubav. Što je više ljubavi u našoj duši, to ćemo sve više vremena potčinjavati sebi okolinu, preobraćajući zlo u dobro. Spolja imamo pravo da se ljutimo, svađamo, negodujemo, i to nije strašno. Najvažnije je da duša iznutra zrači ljubavlju. To je veština koju nije lako odmah naučiti.

Kada je nakon jednočasovnog rada na sebi mladić ponovo ušao u sobu, video sam kako se njegova duša uravnotežila i kako duše njegovih potomaka lagano počinju da svetle. Mogao sam da budem spokojan.

* * *

Na konsultaciji, jedna žena mi je postavila interesantno pitanje:

- Moj deda je stradao od munje. Nakon nekog vremena baki je pozlilo i odvezli su je u bolnicu. Posle sat vremena u sobu je uletela loptasta munja i udarila u krevet, gde je ona pre toga ležala. U susednoj sobi je na ogledalu ostao cik-cak trag od munje. Sve to najverovatnije nije slučajno?

- Nije, - odgovorio sam joj očitavajući informaciju iz polja. - Munja, kao i radijacija, jače ugrožavaju onog koji je vezan za duhovnost. Duhovnost sadrži i potrebu da se kontroliše situacija. Ako duhovnost pretvorimo u svrhu života, tada će, pri najmanjem remećenju situacije, naše polje postati agresivno. Samim tim ono će i privući agresivnost. Kod vašeg dede je postojala ogromna podsvesna agresivnost prema ljudima koji su osporavali njegove duhovne vrednosti. Kod vaše bake je bio isti slučaj, ali u manjoj meri. Znači, ako se budete ponizno ponašali prema neobrazovanim, glupim i nesposobnim ljudima, i ako se budete molili da vam duhovnost i savršenstvo kojima težite budu samo načini putem kojih ćete razvijati ljubav prema Bogu, munje i radijacija vas neće ugrožavati.

* * *

Snažan, inteligentan, energičan čovek, koji poseduje volju i iskustvo, može sebe dovesti do potpune propasti zbog nepoznavanja zakona koji upravljaju Vasionom. Razmišljao sam o ovome posmatrajući sledećeg pacijenta koji mi je polako, praveći pauze, izlagao svoju priču.

- Do skora sam imao puno prijatelja. Mesečni obrt kapitala mog preduzeća je iznosio nekoliko stotina hiljada dolara. Sve je išlo neverovatno dobro. Sada nemam prijatelje i dugujem oko 100 hiljada dolara. Osim toga, rodilo mi se bolesno dete. A nikada životu nikome nisam učinio zlo. Živeo sam po biblijskim zakonima. Gde je tu pravda?

- Biblijski zakoni su zakoni ljubavi, a vi ste ih narušavali. Naime, često ste prezirali i osuđivali ljude. Ne smeju se prezirati oni koji su siromašni. Kada se molimo za novac, tada preziremo one koji ga nemaju. Zato je Hristos govorio: „Lakše je kamili da prođe kroz iglene uši, nego bogatome da uđe u Carstvo Božje”. Odnosno, bogataš ima veće iskušenje da novac postane smisao njegovog života. Ali Hristos je takođe govorio: „Blaženi su siromašni duhom, jer je njihovo Carstvo Nebesko”. Odnosno, kod čoveka bogatog duhom je veće iskušenje da duhovnost učini ciljem i smislom svog života. Prema tome, ne smeju se prezirati oni koji su siromašni novcem i duhom, a vi ste upravo to činili.

- Da! - klimao je glavom moj sagovornik. - Nikada nisam trpeo budale i izdajice.

- A vaše dete je već spremno da ih ubija; i njegova duša je prepunjena mržnjom prema svetu, zbog čega je oboleo. Kultura stvara civilizaciju. Odnosno, duhovnost rađa novac, ili materijalna blaga. Ako ih pretvorite u smisao života, tada gubite i njih i duhovnost. Moral stvara duhovnost. Moral nastaje iz ljubavi prema ljudima. A tu ljubav, kojom volimo ljude, dobijamo od Boga. Ljubav prema Bogu rađa ljubav prema svetu i ljudima, zatim nastaje moral, pa duhovnost, a onda ono što zovemo „civilizacijskim blagom”. Učinite li svrhom i smislom svog života jedan od stepenika koji vode ka Bogu, vaše stepenice će se urušiti.

- Recite mi molim vas, šta u praksi znači ljubav prema Bogu? - upitao me je.

- Vidite, sve zavisi od Boga, ali Bog ni od čega ne zavisi. Bog je ljubav. Zamislite da volite neku osobu i da na vašu ljubav ništa ne može da utiče - ni novac, ni situacija u porodici, položaj u društvu, nedostatak talenta, morala itd. Zavisiti od nečega, to znači primati. U ljubavi nije suština uzimati, već davati. Ako nastavite da volite osobu koja vas je prevarila i povredila, znači da volite Boga u njoj. Ako se ne plašite da budete iskreni, i ako bez obzira na sve okolnosti ne atakujete na osećaj ljubavi u duši, tada se približavate Bogu.

Postoji još jedan važan momenat: što ste bliže Bogu, to je opasnije.

Lice mog sagovornika se izdužilo:

- Kako to shvatiti? Hoćete da kažete da što je veštiji alpinista, to je opasniji put kojim se kreće? Logično.

- Što je čovek bliže Bogu, to više sreće dobija, - objasnio sam mu, - ali će biti veći i bol prilikom gubitka te sreće. Jer, kako se povećava ljubav prema Bogu, treba biti spreman i na veliku patnju, a ne samo na

bogatstvo osećanja, sreću i naslađivanje. Zato se na ikonama Bogorodice, na njenom licu, odražava ne samo sreća usled ogromne ljubavi prema rođenom sinu, već i tuga zbog njegovog gubitka, koji tek predstoji. Jednostavnije rečeno, Bog nije samo sreća, već i patnja. Istini za volju, Bog je izvan sreće i patnje.

U novembru 1995. godine trebalo je da idem u Njujork gde bih se bavio lečenjem. Osećao sam da mi je potrebno da se distanciram od svojih poslova i uravnotežim situaciju, koja je počela da mi se raspada pred očima. Smatrao sam je da druga knjiga u potpunosti izbalansirana. Sada, odvajajući se od zemaljskih vrednosti, čovek više neće jurišati ka duhovnim i od njih stvarati cilj, već će se okrenuti Bogu. Razmišljao sam o tome kako ću načiniti pauzu po završetku druge knjige i sledećih pola godine do godinu dana prestati da se opterećujem psihologijom. Međutim, sudeći po onome što je počelo da se zbiva oko mene, shvatio sam da od predaha neće biti ništa. Jedna važna tema nije bila zatvorena, a na izvestan način, koji nisam razumeo, bila je povezana s vremenom. Potpuno odvajanje od posla, kako sam se nadao, trebalo je da mi omogući da dosegmem taj nivo.

Pre nego što sam krenuo na put, u ordinaciju su mi došla dva teško obolela pacijenta kojima sam pokušavao da pomognem. Prvi je bio desetogodišnji dečak, koji je imao rak krvi. Drugi je bio muškarac, takođe oboleo od raka, i to već u četvrtom stadijumu. Uzrok bolesti kod obojice bio je apsolutizacija duhovnosti. Kod dečaka je vezanost za sposobnosti i intelekt proizvela oholost i prezir prema manje sposobnim i pametnim, kao i osećaj mržnje prema onima koji su ga omalovažavali. Koliko god sam pokušavao da njemu i njegovim roditeljima pomognem da promene stavove - do poboljšanja nije dolazilo. Nešto je smetalo, i koliko god se trudio da osetim o čemu se radi, nisam uspeo. Dečakovo zdravstveno stanje se pogoršavalo. Roditelji su savesno radili na sebi, međutim približavanje ambisu se nastavljalo. Ista stvar je bila i s drugim pacijentom. Objasnjavao sam mu da je razlog njegove bolesti - ljubomora.

- Shvatite, ljubomora je - pojačan osećaj posedništva. Porodica je kao - zemaljsko dobro, i ako čovek zbog parcele zemlje počinje da zavidi, mrzi i osuđuje druge, vezujući se na taj način za zemaljske vrednosti, na isti način će se ponašati i u porodici. Međutim, porodica nije samo

zemaljsko, već i duhovno dobro. Duhovnu teritoriju takođe ne smemo da smatramo ciljem života. Zamislite sledeću situaciju: vlasnik sam jedne parcele i proganjam svakoga ko na njoj želi da se nastani. Normalno je da to radim zato što je ona moje vlasništvo. A sada, zamislite da mrzim čoveka koji je samo prošao mojom teritorijom. To već nije normalno. Idemo dalje i recimo da sam spreman da ubijem bilo koga ko samo prođe mojim imanjem ili čak blizu njega. Tada je na delu već patologija. Dakle, ako je to imanje za mene apsolutna vrednost, u stanju sam da ubijem svakoga zbog njega, a ukoliko je samo sredstvo - onda se agresivnost neće pojaviti.

Pacijent oboleo od raka me je posmatrao i pokušavao da shvati ono što mu govorim. Čovek je radio na sebi, molio se, ali se njegova vezanost za ženu, a samim tim i agresivnost prema njoj, nije smanjila. Iz dana u dan sam se viđao s njim, grozničavo pokušavajući da popravim situaciju, ali ništa nije pomagalo. Postojalo je nešto što je iznad duhovnosti, što je pothranjivalo njegovu vezanost za ženu. Stotine puta sam u mislima prevrtao različite varijante i došao samo do jednog zaključka: ljubav prema voljenoj osobi je sama po sebi samostalna, zasebna vrednost u Vasioni. Porodica takođe uključuje sve ove aspekte u sebe. Ona je poput zemaljske vrednosti, duhovne teritorije, odnosno teritorije ljubavi.

- Za vas je teritorija ljubavi - apsolutna vrednost. Međutim, osoba koju volite i ljubav koju gajite prema njoj, kao i ljubav prema deci i celoj porodici, samo su sredstvo za ljubav prema Bogu. Viši cilj može biti samo ono što je neuništivo i večno, jer u suprotnom neizbežno dolazi do agresivnosti.

Rastao sam se s njim pri čemu smo se dogovorili da se opet vidimo nakon mog povratka.

Čini mi se da sam „napipao” glavnu stvar - treći sistem vrednosti - ljubav prema ljudima i svetu. Svestan sam da mnogi, kada pročitaju prvu i drugu moju knjigu, neće više biti vezani za materijalne i duhovne vrednosti, međutim, oni se mogu vezati za ljubav prema ljudima. Osećaj ljubavi prema ljudima je povezan s vremenskim strukturama. Koliko je opasna apsolutizacija vremena, odnosno ljubav prema ljudima, tada još nisam znao. Uvid sam dobio tek u Americi.

Na Menhetnu se nalaze dve ogromne kule - blizakinje, u kojima je smešten svetski trgovinski centar, kog je projektovao japanski

arhitekta. Ako se krećemo ka Brodveju, koji se nalazi nedaleko od tih kula, na jednoj od fasada s leve strane postavljen je živopisni pano koji pokazuje grupu ljudi na rolerima. Na petom spratu te zgrade obavljao sam konsultacije. Kada sam počeo da dijagnostikujem pacijente na dubljem nivou, shvatio sam suštinu mentaliteta američkog naroda. Jedan od emigranata mi je to ovako opisao:

- Amerikanci su potpuno - glup narod. Oni imaju samo dva-tri cilja u životu. Glavni je novac i svi se mole za njega. Drugi cilj im je da imaju seks, da jedu i piju. Za sve ostalo ih je baš briga.

- A zar vam se ne čini čudnim da narod takvih interesovanja ipak ne živi loše, već napreduje? - upitao sam ga.

Slegnuo je ramenima.

- Postaviti novac za cilj života je greh, zar ne? - upitao sam ga.

- Naravno - odgovorio mi je on, - ali za mene novac nije cilj života.

- Naravno, - uzvratio sam mu, - ali pogledajte. Ako je novac za mene apsolutna vrednost, onda to znači da je on iznad svega ostalog, iznad ljubavi prema Bogu, pa je čak važniji i od ljudskog života. Samim tim, proizilazi da sam zbog novca u stanju da ubijem dvoje - troje ljudi. Biću spreman da ubijem bilo koga ako pokuša da mi ukrade novac. To je zato što cilj mora da bude neprikosnoven, odnosno sve se radi zarad njega. A sada zamislite da je za mene duhovnost cilj života. Znači, raj koji sam izgradio, moralan i pravedan, mora da bude večan. Tada su ideje, moral i zakoni, sazdana na njihovim osnovama, najveća vrednost, koja je postavljena iznad ljubavi prema Bogu, iznad ljubavi prema ljudima i iznad ljudskog života. Stoga neću biti spreman da ubijem samo jednog ili dvoje - troje, već milione ljudi. Do toga je i dolazilo u socijalizmu i fašizmu, kada su se pojedine zemlje zbog neke ideje pretvarale u mašinu za mlevenje mesa. Prema tome, duhovnost jeste daleko veća sreća, ali je isto tako i nesreća - ako postane sama sebi cilj. Mnogi misle da je najveća sreća ljubav prema ljudima i prema svetu. Međutim, ako volimo celo čovečanstvo, a ono ne opravda naše nade, tada ćemo biti spremni da ga uništimo. Odnosno, onaj koji za apsolutnu vrednost postavlja ljubav prema ljudima, kreće se u pravcu Apokalipse.

Pogledajmo sada Ameriku s te tačke gledišta. Ovde se rađaju i dolaze ljudi čije su duše spremne da duhovne vrednosti postave za apsolutni cilj u životu, kao što je ljubav prema bližnjem. Drugim rečima, dolaze ljudi koji su duhovno bogati i puni ljubavi. Da bi svoje duše spasili od kolosalne agresivnosti u slučaju nedostatka ljubavi i vere u Boga,

pomaže im odricanje od ljubavi prema ljudima, kao i odricanje od duhovnih vrednosti. Prema tome, sve počinje da se gradi na novcu i na lakoj zaradi. Ljudi ne kontaktiraju jedni s drugima, jer druženje i kontakti razvijaju duhovnost. Novac postaje važniji od ljubavi prema drugoj osobi. Ipak, koliko god to čudno izgledalo, posmatrano s višeg nivoa, opravdanje postoji. Doduše, ovde postoji jedno malo „ali”. Odricanje od ljubavi prema ljudima, kao i od duhovnosti, moguće je samo onda kada tog bogatstva ima u izobilju. O novcu i udobnom materijalnom životu sme da razmišlja samo onaj koji u sebi ima ogromnu zalihu ljubavi i duhovnih kvaliteta. To se naziva „od dva zla odabрати manje”. Međutim, takvo vreme prolazi. Ranije su se na Istoku gomilale duhovne vrednosti, a na Zapadu su se one realizovale. Recimo, ako je ranije duhovnih rezervi bilo dovoljno za više od jednog života, danas se one mogu istrošiti za nekoliko godina. Ovde, u Njujorku, sve češće mi dolaze pacijenti koji su se odrekli duhovnosti i ljubavi prema ljudima, ali su uspeali da se vežu za zemaljske vrednosti i bogatstva. Kod njih nastupaju teški oblici depresije, a kasnije i fizičke bolesti. Oni podsvesno osećaju da je opasno postaviti za cilj i smisao života duhovnost i ljubav prema ljudima. Stoga odlučuju da žive isključivo za zemaljske vrednosti, što uzrokuje novu vrstu problema. Za šta god se vezali, sve se ruši, a njih obuzima osećaj bezizlaznosti. Tim pacijentima objašnjavam kako je neophodno da izgrade pravilan sistem vrednosti, i da bez razumevanja onoga što zovemo „ljubav prema Bogu” neće preživeti.

* * *

Vodio sam konsultaciju u maloj kancelariji i razgovarao s jednom pacijentkinjom:

- Možete očekivati da vam se za određeno vreme dogode velike nesreće i bolesti - rekao sam joj. - Kod vas se aktivirao moćan program samouništenja. Niste prošli iskušenja i niste prihvatili pročišćenje, koje vam je Bog dao.

- Znae, - rekla mi je, - nikada ranije ni prema kome nisam osetila veliku ljubav. Pre nekoliko meseci prijateljica me je pozvala da dođem kod nje u Njujork. Počela sam da radim kod nje kao kućna pomoćnica i tada sam prvi put doživela neizmernu ljubav. Ludo sam se zaljubila u jednog čoveka, i zaista sam bila srećna. Tada je i počeo sled apsurdnih događaja. Prijateljica me je, ni manje ni više, izbacila pravo na ulicu, bez sredstava za život. Da stvar bude još crnja, telefonirala je mojoj majci u Rusiju, i rekla joj da sam obolela od raka i da ću uskoro umreti.

- Eto, - s mukom je zadržavala suze, - upravo u tom trenutku me je čovek koga sam volela izdao. Ne samo da mi nije pomogao, već je jednostavno pobjegao od mene. Kako sve ovo da izdržim?

- Koliko god to čudno izgledalo, krivac za sve što se desilo ste upravo vi, - rekao sam joj. Ispravnije rečeno, u pitanju je vaše pogrešno shvatanje života. Ljubav prema voljenoj osobi su zidovi, a ljubav prema Bogu je temelj, koji je u osnovi svega. Niste imali dozvolu da gradite visoke zidove, jer bi se oni srušili i ubili vas. Vaš temelj je premalen. U Americi je vezanost za ljubav prema ljudima manja, i zato ste ovde mogli da prođete kroz to iskustvo a da ne nastradate, mada se deo zidova svejedno obrušio na vas. Ako ovaj svet volite više od Boga, onda on prema vama mora biti surov i nepravedan, jer ćete se jedino tako vratiti Bogu. Uspete li da sačuvate ljubav, ne ispoljavajući agresivnost prema drugima i prema sebi, kontakt s Bogom će se pojačavati i dolaziće do pročišćenja. Ljubav prema drugoj osobi postala je smisao i cilj vašeg života do te mere da je vaša duša sve više počela da se udaljava od Boga, čime je samu sebe ugrozila. Vaš život je mogao da bude spasen jedino gubitkom ljubavi i surovim tretmanom okoline. Vaša majka je primila uvredljiv poziv zbog toga što vam je ona predala želju da voljenu osobu učinite najvišim ciljem i srećom u životu. Ono što ste vi smatrali katastrofom i nesrećom, u suštini je bila operacija širokih razmera za spasavanje vaše duše, kao i vas samih.

Dešava se da se ljudi sretnu, dožive neizmernu ljubav, a zatim se razboljevaju ili umiru, ili jedno drugo vređaju, razilaze se, a onda počinju da oboljevaju i umiru. Za sve to vreme se u strukturama njihovih polja formira duša njihovog deteta. U duši je prisutna večna božanska iskra, kao i površinski omotači, koji se formiraju ljubavlju roditelja tokom nekoliko života. Da bi se duša pravilno formirala, roditelji s vremena na vreme moraju da izgube sve vrednosti ne bi li se duše njihove dece očistile ljubavlju prema Bogu.

Što više ljubavi osećamo prema drugoj osobi, to savršenije dete možemo imati, a, samim tim, biće bolnija destabilizacija, ili gubitak te ljubavi na neko vreme. To je, međutim, neizbežno upravo zato da ljubav prema voljenoj osobi ne bi srasla s ljubavlju prema Bogu. U trenucima gubitka i patnje, molitva kojom se čovek obraća Bogu da mu daruje ljubav prema Njemu, kao nešto što predstavlja najveću sreću u životu, posebno je delotvorna.

* * *

Nedavno me je jedna žena zamolila da joj objasnim razlog pogibije njene ćerke.

- Recite mi molim vas, u čemu je moja krivica? - pitala me je ona.

- Kao prvo, pred Bogom nema krivaca. Kao drugo, program koji je prouzrokovao smrt vaše ćerke ona nije dobila od vas. To je bila njena lična karma. Ona nije umrla zbog nečega što je učinila, nego je poginula da ne bi počinila stvari koje bi mogle da naude njenoj duši. Dakle, smrt je zaštitila njenu dušu. Nakon izvesnog vremena mogla je da se zaljubi u nekog čoveka, ali bi njeno pogrešno shvatanje života zasmetalo tom odnosu i naškodilo njenoj duši. Pola godine pre toga bila je podvrgnuta iskušenju povređivanja ljubavi i poverenja, koje ona nije podnela. Velika ljubav, koja joj je bila predodređena, umesto da razvije, osakatila bi njenu dušu. Zbog toga vašoj ćerki nije bilo dozvoljeno da iskusi taj osećaj i nastavi život.

* * *

Sledi još jedan zanimljiv slučaj, koji mi je sasvim jasno pokazao kako rak može da se izleči ljubavlju prema Bogu. Rak se pojavljuje kada ljubav prema drugom čoveku postane glavni cilj života, i isprva se ispoljava upravo kao ljubav prema drugom čoveku.

- Znae, - ispričao mi je jedan pacijent, - živim na Floridi, a ćerka mi živi u Njujorku. Pre nekoliko meseci je osetila bolove ispod rebara, s leve strane grudi. Otišla je na pregled i rendgen je pokazao karcinom na pankreasu, i to veličine nekoliko pesnica. Predložena joj je operacija i hemioterapija. Dve nedelje pre tretmana lečenja pročitala je vašu prvu knjigu. Počela je svakodnevno da se moli i takoreći ništa nije jela. Nakon dve nedelje, ponovo su načinili snimak ali na njemu više nije bilo tumora. Lekari su bili u šoku, nisu imali nikakvo objašnjenje. Bili su uvereni da su pomešali snimke.

- Objasniću vam šta se desilo - rekao sam mu. - Kao prvo, jako je dobro što nije došla kod mene na pregled, jer bi se onda oslonila samo na mene, a to bi je ometalo da radi na sebi. Kao drugo, pankreas je povezan s komunikacijom sa voljenom osobom. Upala pankreasa, dijabetes, rak pankreasa, sve su to znaci da su osoba koju volimo i ljubav prema njoj postale apsolutne vrednosti u našem životu. Kod vaše ćerke je, usled pogrešno formiranog sistema vrednovanja, naglo počela da se razvija podsvesna agresivnost, što je dovelo do nastanka tumora. Kao treće, ona je shvatila da može umreti i zato je napustila sve što je do tada smatrala svojom najvećom srećom. Kada je počela da se moli Bogu,

intuitivno je osetila da je ljubav prema Njemu najveća sreća i smisao života. Tada je nestala agresivnost, a s njom i tumor. Stvar je u tome da lekari i iscelitelji ne leče, nego samo pomažu ozdravljenju, a ozdravljuje sam čovek zahvaljujući pojačanoj unutrašnjoj težnji ka ljubavi koja ga približava Bogu.

* * *

Pre nekoliko dana dogodila se interesantna situacija u kojoj sam se nevoljno našao kao učesnik. Pozvala me jedna žena iz Rima i rekla mi da joj je došao mladić, kome je odjedanput pozlilo.

- Njegovo zdravstveno stanje se neverovatno brzo pogoršava - nastavila je. - Da li biste mogli da mi objasnite o čemu se radi?

- Razlog je krajnje prost - objasnio sam joj. - On se jako zaljubio u vas.

- Može li to da uzrokuje smrt? - pitala me je.

- I te kako - odgovorio sam joj. - Što se više vezuje, to je jača njegova agresivnost. Pošto je ta agresivnost pretila da vas ubije, ona se preokrenula u smrtnu opasnost po njega.

- Šta da uradimo?

- Kao prvo, potrebno je da se oboje molite. Kao drugo, između vas treba da bude manje ljubavi i seksualnih odnosa, a ako i dođe do njih, onda uz korišćenje zaštite. To smanjuje osetljivost i vezanost za ljubav prema drugoj osobi. U stvari, obred obrezivanja je s tim i povezan.

- Na pregledu mi je jednom došao mladi bračni par - nastavio sam s pričom. Žena je patila od hronične kandidate, koju nikako nije mogla da izleči. Kod njenog muža su se, prilikom polnog odnosa, momentalno pojavljivali bolovi u mokraćnom mehuru i kanalu.

- Treba da se molite, ne samo pre jela, nego i pre seksualnog odnosa, - nastavio sam da joj objašnjavam. Otklanjajte uzajamne zamerke jedno prema drugom, jer na taj način jedno drugo sputavate. Neka vaš dragi preispita svoj život, neka otkloni iz sebe sve zamerke koje je ikada imao prema ženama. - Zatim je on uzeo slušalicu, pa sam i njemu objasnio da voljena osoba ne može da mu bude najveća sreća niti vrednost u životu, već to treba da bude ljubav prema Bogu. Osećao sam kako je moj sagovornik duboko u sebi šokiran. Situacija je kod njega bila jako ozbiljna, jer mu se u polju nalazio beleg smrti.

- Ne propuštajte svoju šansu, molite se, - rekao sam i spustio slušalicu.

Narednog dana žena iz Rima me je ponovo pozvala.

- Njemu je sada još gore - uplašeno je rekla. - Samo što sam došla kući, zatekla sam ga u nesvesnom stanju, u kome je bio puna četiri sata. Bojim se da će umreti. Ovde ne mogu da ga smestim u bolnicu, a za nekoliko dana moram da otputujem na kraće vreme u Nemačku. Bojim se da ga ostavim.

- Kao prvo, njegovo stanje se popravilo - odgovorio sam joj - sudeći po strukturi njegovog polja. U njemu više nije prisutna smrt. Kao drugo, što se više budete plašili za njega, to mu nanosite veću štetu i smanjujete mu šansu da preživi. Ako se budete molili Bogu, on će se ugledati na vas i zahvaljujući tome će preživeti. Ničega se ne bojte, putujte u Nemačku. Biće zdravije za njega ako odete. Uostalom, ako mu je suđeno da umre, onda mu niko ne može pomoći, uključujući i mene.

- Da li biste mogli da pogledate hoće li preživeti? - tužno je rekla.

- To nemam prava da gledam - odgovorio sam joj - Dajte mi ga na telefon, da porazgovaram s njim.

Dok mu je ona donosila slušalicu, trudio sam se da pronađem izlaz iz ove situacije. Da bih spoznao svet i uspinjao se na više nivoe, neophodno je da se usavršavam. Povremeno kod mene isplivaju karmičke nečistoće, i tada, boreći se s njima, mukotrpno dolazim do novih saznanja.

Međutim, taj čovek se nalazio na ivici života i smrti. Ostala mu je samo jedna šansa da preživi. Vezao se za mene, od mene pravi svoj cilj, pri čemu preuzima moje karmičke nečistoće i gomila ih na svoje. Moram da mu prenesem jasnu i preciznu informaciju, a da ga istovremeno odgurnem od sebe. U suprotnom, ako se „prikači” za mene, to može da ga košta života. U trenutku kad je uzimao slušalicu ja sam već pronašao ispravno rešenje.

- Pažljivo me saslušajte - rekao sam mu. - Vi umirete zbog toga što su stvari koje vas okružuju postale najvažnije vrednosti u vašem životu. Smrt poništava sve naše vrednosti, a mi se pročišćeni vraćamo Bogu. Drugim rečima, ako voljno učinite ono do čega dolazi prilikom smrti, više neće postojati razlog zbog koga bi trebalo da umrete. Oslobodite se svega za šta ste vezani, u mislima se oprostite od svega, jer vam to možda više neće biti potrebno. Ako vam je suđeno da umrete, vi ćete umreti i ja vam tu ne mogu pomoći. Učinio sam sve što sam mogao. Više vam nisam potreban.

Sledećeg dana me je ponovo pozvao:

- Osećam se dobro. U to je zaista teško poverovati - priznao mi je.

Slegnuo sam ramenima.

- Počeli ste da gradite novi sistem vrednosti na ispravan način i zato više ne postoji razlog da umrete. Molim vas da zapamtite jednu važnu stvar, - rekao sam mu. - Između vas i žene koju volite mora da postoji određena distanca. Na prvom mestu je ljubav prema Bogu, a tek onda ljubav muškarca prema ženi. Osetite da je volite kao sestru, kao ćerku, kao majku, kao ptice i životinje, kao celu prirodu i svet oko vas, stvoren od Boga. Vaša prva emocija treba da bude da volite Boga u njoj, a potom sve ostalo što sam naveo. U takvoj postavci, ako se desi da se ljubav među vama ugasi, da vam voljena osoba umre, da vas napusti, prevari, povredi i slično, vaš unutrašnji osećaj ljubavi će ostati neranjiv.

I još jednom vam skrećem pažnju: ne oslanjajte se na mene.

- Da, to sam već shvatio - sa olakšanjem je uzdahnuo.

- Pa, hvala Bogu.

Tako smo se oprostili.

Ljubav prema ljudima predstavlja ogromnu vrednost; ona razvija sposobnosti, daruje talente. I kada čovek počne da ostvaruje svoje talente i sposobnosti, u njemu je prisutna ljubav prema ljudima. Ipak, u njenoj osnovi uvek treba da bude nevidljiva, ali najvažnija, ljubav prema Bogu. Ako je nema, čoveku neće biti dozvoljeno da razvije svoj talenat kako ne bi obmanuo i zaveo svoje moguće obožavaoce. Razumeo sam u čemu je tajna magijske privlačnosti glasa Edit Pjaf tek kada sam saznao priču o njenom detinjstvu. Kada je imala sedam-osam godina bila je slepa i, koliko sam uspeo da vidim na suptilnom planu, uzrok slepila je bila ogromna ljubav prema ljudima i svetu. Međutim, kada se svet zavoli više od Boga, dolazi do gubitka vida, jer je to način da se zaustavi vezivanje za njega. Mnogi u starosti gube vid jer se previše vezuju za ovaj svet. A kada su žene, u gradiću u kome je živela Edit Pjaf, počele da se mole Bogu, očekujući čudo, spojene u zajedničkoj želji, iscelile su dušu devojčice i tako je ona progledala. Kada se uzdignemo iznad svih sistema vrednosti, što se dešava ako težimo Bogu, u stanju smo da osetimo svet oko nas i da ga opišemo.

* * *

Na konsultaciji mi je bio jedan mladić koji je naširoko pričao o svojim problemima.

- Kod koga sve nisam bio; kod vračara, kod ekstrasensa. Ponekad bih na kratko osetio olakšanje ali niko nije mogao da otkloni prokletstvo

s mene.

- Niste vi ni pod kakvim vradžbinama - objasnio sam mu. - Kod vas je prisutna ogromna podsvesna agresivnost prema ženama. Da se izrazim jednostavnijim rečnikom, vi ste izuzetno ljubomoran čovek. Vaša duša je isuviše jako vezana za porodicu, za voljenu osobu, za želju da imate decu sa ženom koju volite. Prema tome, kada to počnete da gubite, rađa se agresivnost. Prođite u sećanju kroz ceo svoj život, menjajte kako odnos prema ljudima tako i svoj karakter.

Nakon mesec dana on je opet došao kod mene.

- Oduševljen sam - rekao je. - Daleko mi je bolje. Čini mi se da nisam više vezan za emotivne odnose. Prisećao sam se kako su se sa mnom posvađali, kako su me izdali, ali više ne ispoljavam agresivnost, već u svojoj duši negujem i čuvam samo ljubav.

- Tačno, više niste vezani za odnos sa voljenom osobom, odnosno za duhovnost, i više niste zavisni od nje. Međutim, vaša duša je jako vezana za ljubav prema ljudima.

- Uvek sam smatrao da je to dobro - čudio se on.

- Ljubav prema ljudima je ogromna sreća i bogatstvo, ali ako je postavimo iznad Boga, ona se preokreće u nesreću. Ljubav prema ljudima ne može biti sama sebi cilj, već način, put ka jačanju ljubavi prema Bogu. Ako čovek pridaje novcu svrhu i smisao života, njegova deca će biti siromašna ne bi li tako očistila dušu. Bog im neće dati novac, ili će ona sama dići ruke od njega da bi preživela. Ako roditelji od duhovnosti načine smisao i cilj života, deca koja im se rode neće biti duhovna, ili će se sama odreći duhovnosti, to jest neće želeti da razvijaju intelekt i svoje sposobnosti niti da se moralno izgrađuju. Ako čovek kao cilj u životu postavi ljubav prema ljudima, i pritom prezire i osuđuje one koji su ga prevarili i izigrali njegovo poverenje, onda će njegovu decu Bog lišiti ljubavi prema ljudima - jer će se u njihove duše useliti đavo. Ili će se ona sama odreći ljubavi prema ljudima i postati prestupnici i nasilnici. Takva deca ne bivaju vezana ni za zemaljske, niti za duhovne vrednosti, već za ljubav prema ljudima.

Za mesec dana mladić je ponovo došao kod mene na razgovor.

- Rekao bih da je sada sve u redu. Međutim, pojavio mi se jedan čudan osećaj da pomalo oduzimam energiju od žena. Da li sam u pravu?

- U pravu ste! - odgovorio sam mu. - Za vas je žena koju volite još uvek smisao i svrha, a ne sredstvo. A kada nešto postavimo kao cilj, onda se tim ciljem i napajamo, odnosno crpimo snagu od njega. Ako nam je

Bog cilj, tada snagu i ljubav uzimamo od Njega, i to nas preporuča. Ali ako nam je najvažniji cilj osoba koju volimo, tada od nje oduzimamo snagu i ljubav, i to je već pljačka. Majke koje ludo vole svoju decu nesvesno im potkradaju zdravlje i sreću.

- Znači, dolazimo do zaključka da je greh voleti drugu osobu?

- Sve zavisi od odnosa ljubavi koji imamo prema čoveku i prema Bogu. Vasiona je nastala kao odvajanje od Boga. I što je to odvajanje veće, ljubav prema Bogu treba da bude jača, u vidu želje da dođe do ponovnog sjedinjenja s Njim. Koje je značenje mita o Adamu i Evi? S jedne strane on govori kako odnos između žene i muškarca daje potomstvo, a s druge - da je ta ljubav grešna. Sav greh ovakve ljubavi sastoji se u tome što je ona u stanju da nadjača ljubav prema Bogu. Ako od bilo čega i bilo koga u ovoj Vasioni gradimo cilj, tada naša ljubav prema biću ili objektu obožavanja prevazilazi ljubav prema Bogu. Kada je bilo kakva sreća koju osećamo, kao i sve što postoji na svetu za nas samo sredstvo pomoću kog ćemo da razvijamo ljubav prema Bogu, onda će ljubav prema Bogu uvek ostati jača, ma koliko silno voleli svet u kome živimo, i jedino tako neće doći do uništenja, već do razvoja.

* * *

Jedan od pacijenata me je na konsultaciji pitao:

- Kada pokušavam da se molim Bogu, u desnoj strani glave mi se javlja bol i težina, kao da mi kamen pritiska glavu. Možete li mi reći s čim je to povezano?

- U vašoj duši je ostalo još puno prezira prema ljudima koji poseduju mane, kao i zamerki koje upućujete okolini. Na smete prilaziti ikoni ako ste uvređeni i osuđujete druge, niti će biti delotvorna molitva Bogu ako ste puni prezira i ljutnje. Počnite od pokajanja. - On je klimnuo glavom u znak da je razumeo moje reči, a ja sam se setio jednog interesantnog slučaja koji mi je ispričala moja prijateljica. U molitvi je neprestano ponavljala:

- Bože, volim te više od svega na svetu.

Ali svaki put bi osetila oštar bol u glavi. To je trajalo čitava dva meseca. Onda se obratila Bogu sledećim rečima:

- Bože, i pored svega Te volim najviše na svetu, samo nemoj da bude tako bolno. - Bol je prestao, i nikada se više nije pojavio.

* * *

Pred let za Njujork, imao sam dva teška slučaja, koja sam već pomenuo. Prvi je - dečak koji je bolovao od raka krvi. Bio je izuzetno

pametno i dobro dete. Razlog oboljenja bila je vezanost za sposobnosti i duhovnost. Drugi pacijent se nalazio u poslednjem stadijumu onkološke bolesti. Pokušavajući da im pomognem, došao sam do onoga što je pothranjivalo njihovu vezanost za duhovnost: želja da ljubav prema ljudima i svetu bude sama sebi cilj. Bio sam uveren da će se ovaj put sve završiti dobro, ali sam pogrešio. Nakon mog odlaska, kod čoveka je došlo do pogoršanja. Nekoliko dana me je njegova napaćena žena zvala telefonom u Njujork, ali ništa nije pomagalo. On je umirao, i nakon nedelju dana je preminuo. Tada sam se zapitao: „Ako nije bio vezan ni za jedan od tri glavna sistema vrednosti koji postoje na Zemlji, koji je onda razlog njegove smrti?“

Mogao je da prenese deci jako puno unutrašnjih nečistoća, koje kasnije nije bio u stanju da očisti, ili je u ovom životu učinio nešto za šta je neminovno morao da plati, ili mi nije potpuno verovao, ili je pak inercija njegovog karaktera toliko velika da ni pored svih nastojanja nije uspeo da ubedi svoju dušu da je ljubav prema Bogu - najveća sreća u životu. U svakom slučaju, za godinu - dve, on je trebalo ponovo da se rodi, tako da je vreme njegovog odlaska sa Zemlje bilo čvrsto utvrđeno. Naravno, sve ovo su mogli da budu neki od razloga, ali sam imao osećaj da je još nešto pothranjivalo bolest. Ako nije bio u stanju da se oslobodi ljubomore, tada je neumitno morao da dosegne strukture polja koje su iznad vremena... Te strukture stvaraju vreme onakvo kakvo jeste. One takođe mogu da budu vrednosti za koje ćemo se vezati, odnosno koje ćemo postaviti kao cilj i smisao života. Ali šta je potrebno učiniti da bismo se uzdigli iznad vremena, prostora i materije, to nisam znao. Istina je da sam nedavno počeo da uočavam jednu strukturu koja je u suprotnosti s vremenom, i osetio sam da u meni periodično izranjaju programi vezivanja za tu strukturu. Pokušavao sam da je definišem. Nacrtao sam krug koji je predstavljao zemaljske vrednosti - materiju, a s desne strane drugi krug, koji je predstavljao duhovne vrednosti - prostor. Prostor stvara materiju, pri čemu oni istovremeno prelaze jedno u drugo.

Ako se menja struktura prostora, menja se i struktura materije. Velike mase materije - menjaju strukturu prostora. Ispod njih sam nacrtao i treći krug - to je vreme, odnosno ljubav prema ljudima i svetu koji nas okružuje. Tu ljubav stvaraju duhovne i fizičke vrednosti. Nedavno sam ispod vremena nacrtao i četvrti krug.

Dakle, postoje činjenice. Uspostavio sam emocionalni kontakt sa strukturom koja se nalazi izvan vremena. Ona se pretače u vreme, i vreme se uliva u nju. U nečemu je ona suprotna vremenu. Postavlja se pitanje, u čemu? Pokušavao sam da otkrijem analogiju uzajamnog uticaja materije i prostora i za tako nešto najbolji primer je bio - čovek. Svi procesi se kod čoveka odvijaju brže. Kada se telo raspada, duša nastavlja da živi, odnosno strukture polja su dugovečnije od struktura jedinjenja materije. Stabilnost polja je veća od stabilnosti materije. Kako sam govorio i pacijentima, odeća, kuća, novac - u funkciji su zaštite našeg tela. Oni obezbeđuju stabilne uslove, koji omogućavaju telu da se razvija. Što je više novca i materijalnih udobnosti, to su veći uslovi za stabilnost i zaštitu od okruženja. Ali obezbeđenje samo fizičke stabilnosti dovodi do degradacije. Dinosaurusi su izumrli. Kornjače zaodenuće čvrstim oklopom prestale su da se razvijaju. Počeli su da pobeđuju sisari, kod kojih su u drugom planu ostali velika težina, čvrst oklop, oštri zubi. Brza adaptacija na nove uslove i promene nastale na nivou refleksa, dozvolili su da se fizičko prilagođavanje preobrati u funkcionalno. Što je više funkcija imao jedan organ, ili više njih zajedno, to je prilagodljivost organizma bila veća.

Informaciona zaštita se pokazala boljom od isključivo fizičke. Razvoj duhovnih struktura je tekao aktivnije kod organizama koji su bili grupisani. Stabilne grupe individua imale su veće šanse da prežive. Doduše, pokazalo se da kolektivni način razmišljanja ima i svoje negativne strane. On teži ka jednoličnosti i daleko je inertniji od individualnog. Tako su pčele, mravi i drugi grupni organizmi, kod kojih je kolektivno u potpunosti ugušilo individualno, kao i kod kornjača, prestali da se razvijaju. Najperspektivnijim se pokazao pravac gde su se istovremeno susretale dve spirale, odnosno kolektivno mišljenje se obogaćivalo individualnim. Tako materijalni svet teži raznovrsnosti i promeni, a duhovni jedinstvu i jednoličnosti. Duhovne vrednosti u poređenju sa zemaljskim, poseduju daleko veću stabilnost. Znači, one su u stanju da bolje zaštite čoveka, pri čemu mislim na sposobnosti, intelekt, moral, pravednost, više ideale. Ako se neka osoba orijentiše prvenstveno na sticanje tih vrednosti, u konačnom bilansu ona će uvek biti vitalnija i sposobnija da preživi od one koja se orijentisala isključivo na novac i materijalna blaga. Vreme, u odnosu na prostor i materiju - predstavlja još veću stabilnost. Zapravo, u Vasioni se najveća stabilnost,

što znači i osnovni informacijski blokovi, nalazi u vremenskim strukturama. Jednostavnijim jezikom rečeno, ljubav prema ljudima i svetu, tačnije - prema Vasioni, pruža najveću moguću stabilnost i zaštitu, a samim tim i najveću sreću.

Vratimo se ponovo četvrtoj strukturi koju sam nedavno otkrio. Ako je ona suprotna vremenu, to znači da bi trebalo i da ga razgrađuje, ali istovremeno mora posedovati i veću stabilnost u odnosu na njega. Mučio sam se da dam odgovarajući naziv tom entitetu. Kasnije sam odlučio da ga nazovem „haos“, „rušenje“. „Haos je viši stepen reda“ - tako su govorili drevni mudraci. Drugim rečima, haos uništava zato što je nivo njegove uređenosti veći od uređenosti kosmosa. Nastala je čudna slika: iznad ljubavi prema ljudima i svetu nalaze se sile uništenja. To je bila prepreka koju nisam mogao da savladam. Nedostajalo mi je snage za to, tako da sam odlučio da je ostavim za neko drugo vreme.

* * *

Sedeo sam u svojoj kancelariji na Menhetnu. Kroz proreze na žaluzinama se probijala sunčeva svetlost. Obavljao sam preglede pacijenata i svi slučajevi su bili jednostavni. Ipak, jedan telefonski poziv iz Peterburga izbacio me je iz uobičajene kolotečine. Zvao me je kolega.

- Moj sin ima probleme s plućima, a ne pomažu mu nikakvi lekovi.

Pogledao sam polje dečaka i očitao sam strukturu koju sam nazvao „haos“.

- Slušaj me, - rekao sam mu, - radi se o vezanosti za nekakve više strukture, kojima još nisam dao ime. Probaj da nešto učiniš, a ja ću sa svoje strane pokušati da stabilizujem situaciju.

Nakon dva dana me je ponovo pozvao:

- Obratio sam se jednoj vidovitoj ženi, koja mi je savetovala da primenjujem kupke od belog luka. Kupka ga je okrepila i kao da je nastupilo poboljšanje, ali se zatim opet sve vratilo na staro. Stanje mu se pogoršava.

Ova situacija me je podsećala na omču koja je sve više stezala moje sposobnosti i mogućnosti pretvarajući ih u inertnu i statičnu grudvu. Opet sam se našao u situaciji kada je sav moj rad, koji je ranije davao rezultate, odjedanput prestao da deluje. Pritom je situacija kod deteta, zbog dinamike pogoršavanja njegovog stanja, bila sve gora i podsećala me je na pacijenta obolelog od raka koji je nedavno

preminuo. U kritičnim situacijama obično me je spasavala sposobnost da svu snagu podredim jednom cilju, da maksimalno zgusnem informaciju, sažimajući u jednu tačku svu prošlost i sadašnjost. Ako je sažimanje informacija prevazilazilo određeni nivo, tada se kvantitet pretvarao u kvalitet i dolazilo je do rađanja nove ideje. U skladu s tom novom idejom, vršio sam klasifikaciju okruženja, razvijao koncepte, pomoću kojih sam kontrolisao situaciju i upravljao njome. Grozničavo sam se prisećao bilo kakvih činjenica povezanih s temom vremena i silama uništenja, odnosno „haosom“.

Nedavno sam imao jedan interesantan razgovor u Sibiru. Moj sagovornik mi je pričao o eksperimentima koje je obavljao s vremenom.

- Odavno sam shvatio da protok vremena nije ujednačen. Zamislite kako na zemlji leži ogroman broj metalnih cevi. Mnogi su приметili da kada prolaze pored njih, vreme puta im se skraćuje. Zatim smo uporedili subjektivne doživljaje. Ljudi su zaista imali osećaj da taj put prelaze za kraće vreme u odnosu na istu razdaljinu nekog drugog puta. Pokazalo se da veliki broj cevastih predmeta, spojenih zajedno, usporava vreme. Eksperimentisali smo i sa drugim oblicima. Znate onu kartonsku ambalažu za jaja? Uzeli smo dvadeset takvih spojenih kartona i ispod njih smestili čoveka. I instrumenti su registrovali promenu fiziološkog stanja, a bile su evidentne i spoljašnje promene. Krv mu je jurnula u glavu, pri čemu se zacrveneo u licu. Međutim, nismo imali nikakvo objašnjenje zašto takve konfiguracije predmeta menjaju tok vremena.

Rekao sam mu da mi se to čini prilično razumljivim. Materija, prostor i vreme su jedna tvorevina. Drugim rečima, promena jednog od elemenata, povlači za sobom promenu drugog. Ogromna masa materije značajno menja karakteristike prostora i vremena. Kada se kompaktnost vremena menja, to dovodi do pojavljivanja ili iščeznuća materijalnih objekata, a samim tim i do promene karakteristika prostora. Svaki objekat svojom površinom utiče na prostor i vreme. I zato, pomoću forme predmeta, raznovrsnih površinskih struktura, možemo da utičemo na vreme.

Setio sam se još jednog slučaja: nekom prilikom sam iz puke radoznalosti otišao kod vračare koja je lečila molitvama i bajanjima. Gledala bi čoveka u oči, i pričala mu događaje iz njegovog života, pri čemu bi mu rekla šta može da ga očekuje u budućnosti. Koliko god to bilo čudno, i ako se izuzme njen primitivan i grub način komunikacije, ono što je govorila slagalo se s podacima do kojih sam dolazio pomoću

svoje dijagnostike. Recimo, kod jedne devojke sam otkrio ogromnu unutrašnju ljubomoru i velike probleme koje je zbog toga mogla da ima u ličnom životu, kao i male šanse da ima decu. Vračara je na primer to ovako objasnila:

- Na tebe je bačeno prokletstvo, draga moja; nećeš imati dece; dođi kod mene, popićeš vodu koju ti budem dala - i biće ti lakše.

Koliko sam video na suptilnom planu, vračara je u prošlom životu živela na Tibetu, i tamo se bavila duhovnim praksama. To je dovelo do spontanog otvaranja njenih prekognitivnih sposobnosti u ovom životu.

- Svake godine odlazim na Altaj - pričala mi je. - Da bih se pomolila u jednoj crkvi moram da pređem 60 kilometara. Stoga se skupimo nas nekoliko, koji smo iste vere, zajedno se pripremimo za put i pešačimo do tog mesta. Prošli put, kada smo se, posle molitve u crkvi, vraćali nazad, za to nam je trebalo samo dva sata. Drugim rečima, za jedan sat smo prešli 30 kilometara. Niko od nas nije ništa razumeo. Bili smo ubeđeni da nam je Bog time dao neki znak.

Kasnije sam pogledao šta se zapravo desilo. Pokazalo se da je vreme - ritam. Posredstvom ritma lakše možemo da upravljamo vremenom. Kada čovek ritmično hoda nekoliko sati, ono, o čemu tada razmišlja, daleko dublje prodire u njegovu podsvest. Ako se sve vreme kreće s Bogom u mislima, s molitvom u sebi, kao i pripremajući se za molitvu koju će obaviti na kraju puta, njegovo unutrašnje vreme se naglo usporava. Eto zašto su hodočasnici išli pešice. Usporavalo se ne samo subjektivno, već i objektivno vreme. Prema tome, svet u kome čovek živi, diše, jede, kreće se, utiče na vremenske procese, a samim tim i na zdravlje. Odeća koju čovek nosi, odnosno njen materijal, kroj i forma, mogu isto tako da utiču na zdravlje čoveka. To znači da i prostor u kome živi, način na koji je dizajnirana površina tog prostora, veličina i sl., pozitivno ili negativno utiču na čovekovo zdravlje. Drugim rečima, oblik prozora, raspored nameštaja, raspored prostorija, sve utiče na naše zdravlje, i to ne samo organizacija unutrašnjeg, već i spoljašnjeg prostora. Generalno rečeno, znači da fasade kuća, raspored parkova, šetališta, hramova, te zdanja društvenog života i aktivnosti, mogu uticati na sudbinu i fizičko zdravlje stanovnika grada. Ipak, sve je to povezano s vremenom, s poretkom.

A šta je sa uništenjem? Kako uništenje povezati s čovekovim zdravljem? Bolest - to je jedan vid destabilizacije organizma, narušavanje njegovih funkcija. U detinjstvu sam često bolovao od prehlada, pri čemu

sam primetio kako mi se u vreme bolesti značajno izoštravalo čulo mirisa i ukusa. Organizam kao da se obnavljao, kao da je postajao osetljiviji. Jednom su mi radi jačanja imuniteta davali injekcije pirogenala. Naglo mi je porasla temperatura, fizički sam bio iznuren, ali sam kasnije osetio da je došlo do nekakvog podmlađivanja. Kada se organizam navikao na lek, taj efekat je prestao. Znači destabilizacija organizma zaustavlja vreme i proizvodi efekat podmlađivanja. Dok se organizam razvija, dešava se intenzivna destabilizacija, koja na neki način utiče na vremenske procese. Naročito moćna i burna destabilizacija se dešava u vreme polnog sazrevanja - tada je sažimanje vremena maksimalno. Prema tome, najvažnije sposobnosti i čitav životni put deteta bivaju određeni upravo tada. Znači, ako praktikujemo tehnike dubinskih destabilizacija, moći ćemo jako da usporimo procese starenja. Pri takvoj destabilizaciji je potrebna kontrola koja je u stanju da rušenje preobrazi u stvaranje, a mogućnost takve kontrole je direktno povezana sa intenzitetom ljubavi u našoj duši. Bog je stvorio Vasionu. Bog je ljubav. Znači, da bismo kontrolisali bilo koji destabilizacioni proces, potrebno je da se približimo Bogu i da u duši razvijamo sve veću ljubav. Odnosno, prvo ljubav, pa tek onda destabilizacija. Ciklus je sledeći: duša deteta koje treba da se rodi, pre začeca se sjedinjuje s Bogom i dobija određenu količinu ljubavi, zavisno od svoje karme. Ako destabilizacija kojoj se izlaže prilikom rođenja, u toku razvoja i interakcije sa okolinom, prevazilazi nivo ljubavi koje je ono u sebi ponelo u ovaj život, tada otpočinju povrede, bolesti i smrt. Znači, razvoj predstavlja zidove kuće, a njihov temelj je ljubav.

Postoji još jedna činjenica. U proleće 1995. godine otputovao sam s prijateljima na Severni Kavkaz - u Teberdu. Tamo smo posetili narzanske izvore. Poveo se razgovor o tome kako mineralne vode leče razne bolesti. Pomislio sam kako bi, kada prođem kroz sve stepene duhovnog pročišćenja, trebalo da svom sistemu priključim i fizičke načine uticaja na organizam. Osim verbalno-emocionalnog uticaja mogu se koristiti i drugi metodi. Recimo, kada se osoba moli u crkvi, na promenu njenog unutrašnjeg stanja svesti, ne deluje samo molitva, već i oblik crkve, njen unutrašnji prostor, raspored predmeta, mirisi, itd. Dakle, osim preispitivanja sistema vrednosti, čovek može pomoći procesu akumulacije ljubavi u duši promenom načina razmišljanja, vežbama disanja, ishrane.

Nakon povratka s narzanskih izvora, moj saputnik mi je pripovedao zanimljivu priču o neobičnim mineralnim vodama u jednom od planinskih sela Kavkaza. Tamo postoji, jedno pored drugog, nekoliko mineralnih vrela i svako leči određene bolesti. Jedan izvor utiče na vid, drugi - na zglobove, treći - na creva. Rezultati su zadivljujući. Ljudi koji su praktično izgubili vid za nekoliko dana su ga povratili. Zamolio sam ga da vizualizuje tu vodu koju je pio, ne bih li posredstvom njegovog polja očitao strukturu polja izvora. Znao sam da će informacija koju dobijem biti površna, ali sam želeo da saznam najvažniji princip.

Voda je izvanredan nosilac informacija. Provlačeći se kroz planinske stene, ona se ispunjava određenom informacijom. Na Kavkazu su stene sedimentne - imajući u vidu činjenicu da je to bilo dno nekadašnjeg okeana. Nije isključeno da su programi koje voda nosi u sebi povezani sa životnim funkcijama organizama u reci i na dnu okeana. Rezultat dijagnostike je za mene bio neočekivan. Bio sam ubeđen da voda u sebi nosi informaciju o životu velikog broja organizama i da čovek koji ju je pio - ozdravlja. Međutim, voda je nosila informaciju o smrti. Pokazalo se da su ti izvori nosili informaciju o stradanju mnogih živih bića, odnosno da je u vodi bilo kodirano prihvatanje smrti.

Ujutro sam posetio izdavačku kuću „Akademija za parapsihologiju”, koja je objavljivala moje knjige.

- Imam za tebe interesantnu poruku - obratio mi se jedan od zaposlenih. - Izvesna devojka je posle tvog lečenja završila na psihijatriji. Njena majka je ostavila poruku na sekretarici koja glasi: „Morate da znate šta se dešava s pacijentima Lazareva. Više puta smo bili kod njega na tretmanu, a ćerka mi je nedavno završila na psihijatriji”.

- Da li je ostavila broj telefona? - upitao sam ga.

- Jeste, ovde je.

Pozvao sam ženu koja mi je rekla ime svoje ćerke, posle čega sam pokušao da shvatim situaciju. Uzrok njene bolesti povezan je s njenim sinom, kome pretila smrtna opasnost, a razlog tome je ljubomora. Dijagnostikovao sam polje žene, koje je, u principu, bilo harmonično. Znači, problem je u tome što duša njenog sina nije bila pročišćena.

- Da li sam vam rekao da vam je ćerka izuzetno ljubomorna?

- Jeste, govorili ste mi o tome; ona je radila na sebi i bilo joj je mnogo bolje. Ali nedavno je došlo do naglog pogoršanja.

- Da li sam vam govorio da se molite ne samo za ćerku, već i za unuka?

- Da! Ćerka i ja smo se molile.

- Slušajte me pažljivo. Ako sam vam rekao da su preispitivanje čitavog života i molitva najteži posao, onda je to zaista tako. Ako sam vam objasnio da će mnogo više snage biti potrebno da se očisti duša vašeg unuka, onda je to zaista tako. Moje reči ni vi ni vaša ćerka niste ozbiljno shvatili. Šanse da vam unuk preživi su, kao i ranije, minimalne. Sve ono što niste uspjeli da očistite ubiće vašeg unuka, ili će se neminovno vratiti autorima - majci i baki. Ako ste lenji da očistite dušu, onda vam za to nisu krivi drugi. Nastavite da radite na tome i dalje.

Ona je spustila slušalicu, dok sam ja postupno premotavao u mislima sve slučajeve. Kada se čovek leći kod ekstrasensa, može doći do poboljšanja situacije usled rezonance programa. Ali ako je duša iscelitelja vezana za nešto, a uzrok bolesti kod pacijenta je sličan toj vezanosti, iscelitelj neće moći da izleči takvog pacijenta. Osnivači religija su bili ljudi kojima je jedini cilj u životu bio Bog. To je harmonizovalo i lećilo dušu i telo njihovih sledbenika.

* * *

Nedavno sam na konsultaciji vodio zanimljiv razgovor s jednom devojkom.

- Vaša duša je postavila sebi za cilj da ima decu, voljenu osobu, kojoj će pokloniti srce, kao i ljubav prema njoj, zatim, na jednak način, da stiče i stvara. Pritom niste u stanju da podnesete osujećenje tih aspekata. Zato vam je u prošlom životu umro sin. U ovom životu on ponovo treba da dođe na svet. Desi li se da on umre dok ste u drugom stanju, ili nakon porođaja, za to ćete sami biti krivi. Stoga vam je predodređeno da uoči začeca, kao i u toku trudnoće, iskusite uvrede i poniženja. Pripremite se za to unapred. Što vam se više duša bude orijentisala na ljubav prema Bogu, to ćete lakše prolaziti kroz iskušenja koja vam predstoje, i tako ćete spasiti svoje dete.

Ona mi je pričala o sebi da bi mi potom postavila neočekivano pitanje:

- Bila sam na seansi kod jedne žene-ekstrasensa, i ona mi je rekla da mogu da lećim decu. Uistinu, jednom sam uspela da pogodim taćnu dijagnozu, pa čak i da kaćem koji je naćin lećenja potrebno primeniti, što je bilo potpuno neočekivano i za mene samu. Kasnije mi je još jedan

iscelitelj, kod koga sam slučajno bila, rekao da posedujem velike sposobnosti. Da li mogu da se bavim lečenjem i usavršavam se u tome?

- Ja bih vam savetovao da ne žurite. Bilo koji vid isceljivanja je lečenje ljubavlju, a ako nje nema dovoljno, čovek ne može biti iscelitelj.

- Recite mi, da li su isceliteljske sposobnosti prisutne kod svakoga na jednak način, kao što je to i sposobnost da se voli?

- Kod svakog čoveka postoje dva nivoa ljubavi - prvi je površan, i na njemu ljubav nastaje kada je u dodiru s nekim objektom i zavisi od objekta koji je privlači. Taj osećaj, kao i svi drugi, proističe iz osećaja božanske ljubavi, koja ni od čega ne zavisi a sve stvara. Jer, Bog ni od čega ne zavisi. Ta ljubav sija poput Sunca i ničemu se ne podređuje, dok vaša ljubav zavisi od osobe koju volite, od želje da imate decu, kao i od želje da stičete i stvarate. Lečeći druge ljude koji imaju slične vezanosti, uzimate njihovu „prljavštinu” na sebe. „Prljavština” je vezanost za zemaljske vrednosti koje ste postavili iznad Boga. Znači, vaša želja za potomstvom, sticanjem i stvaranjem, želja da volite ljude i svet oko vas, postaće još jača. I tada će vam se, sa višeg plana, zatvoriti mogućnost da imate decu i da stvarate. To se može manifestovati u vidu steriliteta, ili kroz gubitak isceliteljskog dara, ili kroz neku tešku bolest. Kod svakog čoveka se javljaju momenti kada duša transcendirira ono za šta se u tom trenutku vezala, usled čega počinje da zrači ljubavlju. U tom periodu čovek je u stanju da pomaže drugima, a da pritom ne preuzme nikakve nečistoće na sebe. Međutim, to se retko dešava.

Da se vratimo mojoj temi. Pacijenti su mi umirali, a ja nisam bio u stanju da im pomognem. Deca mojih kolega se razboljevaju, a ja ne mogu da razumem o čemu se radi. Situacija se pogoršavala. Bilo je potrebno da se maksimalno usredsredim, da prikupim što je moguće više informacija a zatim ih maksimalno sabijem, zgusnem. Kada se informacija sažme, dolazi do njenog raspada. U slučaju da tom prilikom nema dovoljno ljubavi, može da nastupi ludilo. Kada ima dovoljno ljubavi, rušilačko dejstvo se pretvara u stvaralačko, u rađanje novih ideja. Da bi se prikupilo dovoljno ljubavi, neophodno je odvojiti dušu od svega za šta se u ovom svetu vezala. Uoči predstojeće moždane oluje, na mene se obrušava bezbroj neprijatnosti, nesreća i poniženja. Izuzetno je delotvorna smrtna opasnost. Nakon takvog zaleta, koji traje mesec-dva, obično sam u stanju da rešim problem. Analizirajući sve to, shvatio sam zašto kreativne ljude privlače riskantne i ekstremne situacije, zašto često

menjaju uobičajeni ritam rada i života i zašto su tako preplavljeni ljubavlju. Što se duša intenzivnije odvaja od svega za šta je vezana, to se oslobađa veća količina ljubavi. Eto zašto su učenike u mnogim tajnim ezoteričnim školama izlagali halucinogenim drogama, velikim trpljenjima i iskušenjima, koja su se graničila sa smrću. Na taj način su ih toliko „prodrnali” da su bili u stanju da izvedu kvalitativni skok napred. Ako je prirodnih zaliha ljubavi bilo u dovoljnoj količini (ako je, na primer, čovek u prošlom životu bio duboko religiozan i dobrodušan čovek), tada je prolazio sva iskušenja i postizao visoke rezultate. Ali, takvih je bilo malo. Zato je odabir učenika bio vrlo surov i mnogi su nastradali, ili su bili izbačeni iz škole.

Nisam mogao da ovladam temom vremena uništenja i to sam jasno osećao. Bilo je neophodno rešiti ovo pitanje bar na opštem planu. Ponovo sam se prisetio mineralnih izvora. Informacija deluje preko creva na duboke nivoe podsvesti. Na jednoj strani čovek dobija informaciju o uništenju, koja blokira njegovo vezivanje za svet što ga okružuje, a na drugoj, dobija informaciju o ljubavi u strukturama koje su se razgrađivale. U podsvesti dolazi do istih procesa koji se dešavaju kako u trenutku smrti tako i u vreme molitve. Hrana koja jedemo u većini slučajeva je nastala vrenjem. Izvesna žena mi je rekla za jedan delikates - crna jaja. Jaje koje je bilo u zemlji duže od godinu dana dobija neverovatnan ukus i smatra se delikatesom. Kada čovek zbog zdravstvenih razloga pije svoj urin, sudeći po svemu, takođe dolazi do uticaja informacije uništenja, kao i prilikom upotrebe vode iz mineralnih vrela. Čuo sam da su se neke bolesti lečile kada su pacijenti ležali na prirodnom đubretu ili u zemlji. Poznato je da lekovita blata i glina poseduju isti efekat.

* * *

- U poslednje vreme su počeli da me bole zglobovi, a nikako ne mogu da se rešim ni kijavice, - rekao mi je prijatelj, koji je sedeo pored mene u parnoj sauni.

- To je usled ljubomore - odgovorio sam mu.

- Nije nego! - začudio se on. - Nisam je primećivao u sebi.

- Samo ti se čini da je nema, ali je ona unutar tebe.

- A zašto me bolucka pankreas?

- Pankreas predstavlja odnose s voljenom osobom.

Lupkao se dlanom po vratu:

- A vrat, zašto me boli?

- Ogorčen si na žene.
- A zašto posle slikanja imam jake bolove u bedru?
- To je posledica potiskivanja ljubavi zbog ogorčenosti na žene.
- Zašto baš sada?

- Duše buduće dece ti se približavaju, a njih ima mnogo. Proleće je i pojačana je veza s budućnošću (a u jesen s prošlošću). Ako se u dušama dece nalazi neka nečistoća, odnosno nekakvi gresi, sledstveno tome će se kod tebe pojaviti i problemi. A kod tebe je puno toga. Sudeći po svemu, ono što sam napisao u prvoj knjizi, o aktiviranju programa samouništenja na nivou čovečanstva krajem 1995. godine, zaista je i otpočelo. Pošto su razmere ogromne, to nije odmah uočljivo. Ali ipak je već sada primetan porast negativnih procesa.

- Pusti to, - odmahnuo je rukom. - Čini mi se da si govorio o tome da vezanosti za voljenu osobu i porodicu po svemu sudeći rađaju ljubomoru. A vezanost za stvaralaštvo i ljubomora su energetski jedno te isto. To znači, ako budem ljubomorani, vezaću se za kreativnost i zbog toga mogu da izgubim svoje stvaralačke sposobnosti?

- Svakako.

- Osim onoga što si napisao u knjigama, šta još savetuješ?

- S vremena na vreme potrebno je isključivati se iz životnih situacija, da se u duši ne bismo vezivali za ljudske vrednosti. Evo, pogledaj na primeru: slikar radi, odjednom sve napušta, odlazi da pije i potom nastavlja normalno da stvara. Ako bi produžio da radi bez prestanka, izgubio bi svoj stvaralački potencijal, ili bi poludeo, ili bi doživeo katastrofu u emotivnom životu gubitkom žene koju voli i svojih najbližih. Nije slučajno što su umetnici u doba renesanse davali zavet da se neće ženiti. Nužno je da se periodično odvajamo od osoba koje volimo, kao i od posla do kog nam je stalo. Što se potpunije isključimo iz svega to ćemo kasnije biti kreativniji.

- A kako stoje stvari po pitanju života? - bio je radoznao moj sagovornik.

Bavljenje tehnikama opuštanja, usporavanja pokreta. U jogi postoji položaj "šivasana", odnosno "položaj mrtvaca", koji je najbolji za meditaciju i nije slučajno što ima takav naziv. Opuštanje, ograničavanje broja udaha, osamljivanje, istočnjačke borilačke veštine - pomažu u potpunom isključivanju iz svakodnevnih životnih situacija i na taj način veoma doprinose stvaralaštvu i ličnom životu. Da, naravno, i sauna.

- Eto, u sauni i sedimo! - radosno je uzviknuo moj prijatelj i počeo jače da se udara biljnom metlicom.

- Zašto ljudi posle saune obično piju votku? Da li zato da bi se potpuno isključili iz stvarnosti?

Ispričao sam mu kako se pre dvadesetak godina okupljala grupa od šestoro do osmoro ljudi, pravih ljubitelja saune, među kojima sam bio i ja. Prva dva sata svako se pario kako je hteo. Zatim smo pravili pauzu od pola sata, pili sok i ćaskali. Nakon toga smo jednog iz grupe položili na pod saune i parili, smenjujući se naizmenično do iznemoglosti. Zatim su ga petorica-šestorica istovremeno snažno masirali, gnječeći mu mišiće. Kada više nije bio u stanju ni da podigne ruke, odnosili smo ga do bazena i tamo ga kupali oko pet minuta, a zatim stavljali na klupu i polivali ga prvo toplom, pa mlakom, te vrućom i hladnom vodom. Na kraju smo ga nekoliko puta polivali skoro kipućom vodom, a potom odmah ledenom. Tek nakon toga smo ga ostavljali na miru. On bi oko pola sata ležao u polusvesnom stanju. Za šest sati koliko smo provodili u sauni, samo polovina od cele grupe je mogla da izdrži ceo tretman. A osećaj je bio kao da si se ponovo rodio.

U razgovor su se uključili i drugi koji su sedeli oko nas.

- Samo da znate, jedan čovek se tako dugo pario da je zbog toga umro.

- Momci, zapamtite tri važne stvari, - svečano sam im rekao. - Da srce ne bi otkazalo i da bi organizam izdržao preopterećenje, pre nego što uđete u saunu morate iza sebe da ostavite loše raspoloženje, žal za prošlošću i strah od budućnosti. U sauni se ne sme psovati, a, osim toga, treba se u potpunosti isključiti iz svega jer to čuva energiju. Drugi važan princip je da u saunu treba ići redovno. Tada će organizam biti spreman za preopterećenja i lako će ih podneti, a to jača imunitet na stres i teškoće u svakodnevnom životu. I kao treće: čast je umreti u sauni.

Odjeknuo je smeh. Neko je zatim na vrelo kamenje prosuo kapi rastvora od nane, što je dovelo do isparenja.

Setio sam se jedne priče. Neka žena je svog paralizovanog muža mazala medom, a zatim ga je sama odvlačila do saune, gde ga je bespoštedno parila i mlatila biljnom metlicom. Nakon dva meseca on se pridigao i prohodao. Ovaj slučaj možemo da objasnimo bez ikakve dijagnostike. Bolest predstavlja stres s kojim nismo uspeli da se izborimo. Stres nije moguće podneti ako je u duši malo ljubavi. Ova žena je svom mužu pružila maksimum ljubavi i maksimum stresa. Na taj način

ga je naučila da sačuva ljubav u svakoj situaciji. Siguran sam da što više budemo razmišljali o ljubavi, manje ćemo morati da mislimo na lekove.

* * *

Prisetio sam se jednog interesantnog razgovora koji se vodio kod mene u proleće 1995. godine. U atelje mi je došao čovek koji je živeo na Kamčatki. Pričao mi je o čudnim pojavama koje se tamo često dešavaju.

- Za vreme erupcije vulkana, kategorije kao što su „vreme”, „prostor” i „gravitacija” suštinski se menjaju. Posedujem video-traku na kojoj je snimljen vulkanolog koji beži, spasavajući se od kamena koji se kotrljao niz padinu. On trči, zatim u luku zaokreće ulevo, a potom se penje uz padinu. Kamen prati njegovu putanju, i posle nekoliko sekundi počinje da se „kotrlja” uzbrdo, te sustiže i ubija vulkanologa.

- U našim krajevima postoje mineralni izvori - nastavio je s pričom - koji vraćaju vid. Ima jedan izvor koji pomaže čak i paralizovanima da prohodaju. Takođe postoji jedno mesto gde ne smete zanoćiti, jer vam se dešavaju halucinacije od kojih možete da poludite.

Pogledao sam na suptilnom planu s čim je to moglo da bude povezano. Uzrok je bio pod zemljom. Pokušao sam da na suptilnom planu otkrijem o čemu se radi. Magmatske stene, osim ogromne težine i kompaktnosti sadrže i informaciju, koja je često vektorska, a poseduje i navigaciju kretanja, što se dešava kada stene počinju da se okreću u spiralno-informacionom smeru. Stene koje imaju spiralnu ili prstenastu strukturu, menjaju prostorno-vremenske karakteristike, pri čemu se značajno menja i intenzitet magnetnog polja. Ako se takve stene nalaze blizu površine, živi organizmi bivaju privučeni u sferu njihovog delovanja.

- Da li znate, - rekao mi je sagovornik, - da kod nas postoje mesta na kojima vreme protiče sasvim drugačije. Na njima se časovnici zaustavljaju, bilo da su mehanički ili elektronski. Lokalno stanovništvo, Iteljmeni, na početku su se plašili takvih mesta, misleći da su ona zaposednuta zlim duhovima, da bi ih kasnije koristili u svoje svrhe. Recimo, ako je neophodno rešiti neko pitanje od vitalnog značaja za celo pleme, nekoliko ljudi bi odlazilo tamo. Za boravak na takvom mestu bila je potrebna ogromna hrabrost. Pred zoru bi im se javljala vidovitost, zahvaljujući kojoj su bili u stanju da predvide budućnost. Usled čestog boravka na tim mestima, kod nekih su počele da se pojavljuju neobične sposobnosti. Recimo, stado je moralo na ispašu, i to baš tamo gde ima puno zmija. Prirodno je da su se životinje zbog toga plašile. Međutim, čobanin bi došao na pašnjak i bajalicama odvodio zmije na drugo mesto.

Nekoliko sati bi taj predeo bio bez ijedne zmije. Zatim, kada se ispaša stoke završila, čobanin bi pomoću bajanja ponovo vraćao zmije.

Ispitivao sam kako je moguće bajanjem uticati na ponašanje živih bića. Informacija koju verbalno iskazujemo, ako je potkrepljena i voljnim naporom, u principu je u stanju da utiče na čitavu Vasionu. Stepennjenog uticaja zavisi od toga koliko smo blizu Tvorcu. Na unutrašnjem, dubinskom nivou, kontakt s Bogom je kod svih ljudi jednak, dok na spoljašnjem ta razlika zna biti i te kako velika. Sledstveno tome, spoljašnji sloj čovekove ljubavi može biti na različitom stepenu u zavisnosti od okruženja, dok na unutrašnjem planu ljubav ne zavisi ni od čega. Na dubinskom nivou, svi smo jedno s Bogom i apsolutno smo savršeni. Na spoljašnjem nivou, naše savršenstvo se određuje stepenom nezavisnosti od sredine. Što je veći stepen te nezavisnosti, to čovek može podneti veću destabilizaciju. Čovek se, poput ruskih lutaka, matrjoški, koje su smeštene jedna u drugu, sastoji od tela (ili slojeva) različite gustine. Što je sloj suptilniji, on je stabilniji i njegovo razaranje i destabilizacija odvijaju se uz veću muku, ali zato oslobađa i veću količinu ljubavi i energije. Prema tome, ako se destabilizacija psihičkih podsvesnih struktura sprovodi periodično, dajući mogućnost organizmu da se odmori, dovodi do toga da se tačka oslonca, čovekova koncentracija, premešta na daleko suptilnije nivoe. On prestaje da bude zavisnik od onih faktora kojima je do nedavno robovao. Naime, kod njega se smanjuje zavisnost od magnetnih, gravitacionih i vremenskih polja, a nekoliko puta se uvećava mogućnost uticaja na okruženje, kao i upravljanje njime. Znači, boravak na mestima na kojima su prostorno-vremenske karakteristike nestabilne, kod jednih može prouzrokovati potištenost i bolest, a kod drugih brz razvoj sposobnosti. Kada sam na suptilnom nivou istraživao gde su locirane glavne nestabilne zone na Zemlji, ispostavilo se da su to oblasti Himalaja i Brazila. Na Himalajima su te zone na površini, dok su u Brazilu pod zemljom. Energetika Zemlje je povezana s premeštanjem ogromnih informacionih masa u njenoj utrobi. Kao rezultat toga dolazi do promene informacionih struktura na površini Zemlje.

NOVE STRUKTURE

Periodična destabilizacija i pregrupisanje veza predstavljaju neophodan uslov razvoja. Zemlja povremeno menja svoj gravitacioni, magnetni i vremenski ritam. Sunce poseduje analogne pulsacije. Slične promene ritma, koje otpočinju iz centra galaksije, bivaju toliko moćne, da uzrokuju smrt velikog broja živih vrsta na našoj planeti. Kada pijemo vodu koja je prošla kroz naslage zemljine kore još iz perioda kataklizmi, verovatno primamo informaciju o naglim promenama u prostorno-vremenskim strukturama, i to nas leči. Postoje trenažeri koji izlažu čoveka fizičkim naporima, ojačavajući mu time fizičko zdravlje i nervni sistem. Možemo očekivati da će se uskoro pojaviti trenažeri uz pomoć kojih će ljudi učiti kako da se adaptiraju na promene, ne samo fizičkih, već i prostorno-vremenskih karakteristika.

Baveći se temom čovekovih sposobnosti, u poslednje vreme sam više puta došao do zaključka da bez uticaja sila razaranja nije moguć razvoj. Sile razaranja nam često deluju kao da se radi o haosu. Međutim, kako je poznato, kaos je samo viši oblik reda. Znači, struktura do koje sam došao u procesu svojih istraživanja i koja je u suprotnosti s vremenom, predstavlja sistem višeg poretka. Prodirući u Vasionu, ona je uništava. Pošto čovek na suptilnom planu ima kontakt sa ovom strukturom, ona može da postane njegova vrednost. Uslovno sam je nazvao „savršenstvom”. Dolazimo do toga da savršenstvo prevazilazi granice materije, prostora i vremena, pa je moguće da se ono postavi kao cilj sam po sebi, usled čega sledi proces oboljevanja i umiranja. Dakle, osim ljubavi prema ljudima i Vasioni u celosti, postoji još jedna vrednost ogromnih dimenzija, a to je savršenstvo i ljubav koju čovek gaji prema njemu. Međutim, ako od toga načini apsolutnu vrednost, on se od stvaraoca pretvara u rušitelja i ima želju da uništi čitavu Vasionu zato što smatra da ona nije savršena. To je iskonski satanizam. Satana je simbol uništenja. Setio sam se priče u kojoj je opisano kako se anđeo preobratio u đavola. On se vezao za savršenstvo, uveren da je Bog stvorio nesavršenu Vasionu. Samim tim, osećaj da je svet nesavršen, prezir prema onima koji poseduju mane, ali i prema sebi samom - klica je đavolizma. Savršenstvo je velika sreća kada je u službi razvoja ljubavi prema Bogu, ali isto se tako može preobratiti u tragediju ako postane samo sebi cilj. Ruku na srce, još do nedavno bih na pitanje u čemu je smisao života, odgovorio da je to stremljenje ka savršenstvu. Prema

tome, što uzvišenije ljudske istine i težnje spoznajemo, preuzimamo veću odgovornost i na većem smo iskušenju da nam one postanu životni cilj, a da zaboravimo na Boga. Dugo sam razmišljao zašto je tako, a onda mi je neočekivano i lako sve postalo jasno: u materijalnim vrednostima je udahnuta određena količina ljubavi. Upravo nam ona i pruža zadovoljstvo. U duhovnim vrednostima je prisutno više ljubavi, a u vremenskim - još više. Što je sveobuhvatniji nivo s kojim stupamo u kontakt, to se u našoj duši pojavljuje više ljubavi, odnosno onog božanskog. Time je i veće iskušenje da tu konačnu, ali ipak ogromnu ljubav, pretvorimo u cilj, zaboravljajući na beskonačnost, na Boga.

U duši svakoga od nas prisutna je večna čestica Boga, a u ostalim površinskim omotačima dolazi do razvoja sve veće ljubavi i približavanje idealu koji nosimo u sebi. Čoveku je suđeno da se uspinje stepenicama ka sve većoj sreći, pri čemu mislim na Boga. Suđeno mu je da na tom putu stiče sve veću snagu, podnosi sve veću patnju, odoleva iskušenju da se zaustavi na jednom od stepenika, da bude zavisn od njega i pretvori ga u cilj. Sve u svemu, određen deo puta je pređen. Iskoračio sam van granica Vasiona, dosegnuvši još jednu vrednost, koju sam nazvao „savršenstvo”. Sada bi ovaj model trebalo da bude potvrđen u mom radu s pacijentima, i, svakako, mojim ličnim iskustvom. Ubrzo se pokazalo, model je proradio. Kada sam otkrivao pomenutu bolnu tačku kod pacijenta - to se odmah primećivalo po njegovoj reakciji. Ranije sam tu reakciju tumačio kao vezanost pacijenta za sopstveni imidž i određene sposobnosti, međutim sada je to izgledalo unekoliko drugačije.

* * *

Razgovarao sam telefonom s jednom ženom:

- Ranije sam vam objašnjavao da je vaša bolna tačka - imidž, odnosno vaš socijalni status. Međutim, iza toga se krila vezanost za ideal savršenstva. Ono je za vas glavni cilj i smisao u životu.

- Pa, naravno, - začudila se ona. - Kako bi moglo da bude drugačije, kada je to apsolutno normalno?

- Ne, to nije normalno, - odgovorio sam joj. - Savršenstvo nikad ne može biti cilj za sebe, ono je uvek samo sredstvo.

Sledećeg dana me je ponovo pozvala.

- Događa mi se neka fantazmogorija. Uređaj koji koristim na poslu se pokvario. U kući sam htela da otvorim vrata ormara, a ona su ispala. Čega god se dotaknem počinje da se lomi pred mojim očima.

- Normalno - potvrdio sam joj - Kada sam imenovao uzrok vaših problema, program je izronio i počeo aktivno da deluje. A vezanost za savršenstvo se manifestuje kroz uništavanje okruženja. Molite se da vam savršenstvo bude samo sredstvo za razvoj ljubavi prema Bogu, i tada će sve proći.

* * *

Kada sam bio u Njujorku, na pregled mi je došao postariji Kinez. Njegovi preci su se poslednjih pet stotina godina bavili akupunkturuom.

- Ne ide mi u životu - poverio mi se on.

Zatim mi je ispričao o svojoj mladosti. U Kini je otpočela revolucija; on je izgubio sve što je imao da bi posle toga oboleo od tuberkuloze.

- U plućima sam imao rupe prečnika i do tri centimetra - nastavio je s pričom. - Izlečio me je jedan čovek, koji me je naučio tai-či-čuanu, kineskom sistemu vežbi. Otada svaki dan po pola sata vežbam tai-či da bih se ispunio energijom.

- Tuberkuloza od koje ste bolovali, kao i problemi koje sada imate, na određen način su povezani. Niste vezani ni za zemaljske, niti za duhovne vrednosti, ali su vam cilj i smisao života bili ljubav prema ljudima i svetu u kome živite, kao i želja za savršenstvom. Ove vrednosti su u socijalizmu po pravilu bile omalovažene. Nesavršeni i surovi ljudi vladaju plemenitim i savršenim.

- Počeli ste loše da mislite o svetu koji vas okružuje zbog čega ste ga osuđivali, - nastavio sam. - Takav stav je doveo do toga da obolite od tuberkuloze. Jer, osuda kreće iz uma. Ako nam se ne dopada svet oko nas, tada se unutrašnji značaj našeg ega pojačava ogromnom brzinom. To se može zaustaviti promenom pogleda na svet ili smanjivanjem ega pomoću određenih tehnika. Najbolje je istovremeno i jednim i drugim. Kada izvodite lagane i ujednačene pokrete, isključujete se iz uobičajenog ritma rada uma. Ako se pritom menja i režim disanja, onda se procenjivanje okoline naglo zaustavlja. Da li biste bili ljubazni da mi demonstrirate tai-či vežbe?

- Kako da ne - saglasio se on.

Stali smo jedan naspram drugog i on je započeo ritual za isključivanje ega.

- Noge treba pomerati u granicama kvadrata - objasnio je starac.

- Shvatam, to omogućava da se održi ritam.

- Pokreti su ujednačeni, slivaju se jedan u drugi. Što su sporiji, to je bolje.

- Pokreti su ujednačeni, slivaju se jedan u drugi. Što su sporiji, to je bolje.

Klimao sam glavom u znak razumevanja.

- Što su pokreti ujednačeniji i sporiji, to je potrebna veća koncentracija, koja uspešno odvlači pažnju od drugih problema. Kada pomerate šake, treba da gledate u njih. Kada udaljavate od sebe, gledajte na ovaj deo šaka - objašnjavao mi je Kinez.

U stvari, poslednje objašnjenje se pokazalo kao najbitnije. Ni u priručnicima, niti na video-kasetama nije pomenuto da pogled treba da bude fiksiran na šake. A to je još više pomagalo da se zaustavi um.

- Kada udišete - nastavio je da mi objašnjava starac - vrh jezika treba priljubiti uz nepce, a pri izdahu jezik treba opustiti.

Opet sam klimao glavom. Sve što je vezano za rad uma, - vid, jezik, šake, - usporava se u trenutku vežbanja. Nakon ovakvih vežbi, efekat akupunkturologa je daleko veći, s obzirom na to da se energija akupunkturologa prenosi na pacijenta.

- Reč je o tome što ste se vezali za savršenstvo i ljubav prema svetlu, - objasnio sam mu.

Doduše, on uopšte nije izgledao kao starac mada mu je bilo sedamdeset i pet godina.

- U vama je planula snažna agresivnost prema svetlu, koji se pokazao kao nesavršen i surov, - nastavio sam. Spasila vas je dobrodušnost te niste dobili rak, već tuberkulozu pluća, koju ste uspeli brzo da izlečite. Polivanje hladnom vodom, gladovanje, tehnike disanja, tai-či-čuan, sve to rastvara ego i smanjuje podsvesnu agresivnost. Međutim, ako čovek pri tome ne menja sebe i svoju životnu filozofiju, problem se sa tela, koje je ozdravilo zahvaljujući tehnikama, premešta na sudbinu. Potrebno je da u sećanju prođete kroz svoj život i prepoznate Boga i Njegovu volju u svakoj situaciji u prošlosti, koliko god nelogična, neprijatna i nepravedna ona bila. Tada će nestati unutrašnje nezadovoljstvo svetom koji vas okružuje, i sudbina će se saglasno tome ispraviti.

* * *

Morao sam da u što kraćem periodu testiram na sebi model koji sam nazvao „savršenstvo”. To mi je uskoro bilo omogućeno. Nedaleko od zgrade u kojoj sam obavljao preglede, nalazila se kladionica, u kojoj ste mogli da pratite konjske trke i da u njima učestvujete. Do tada se nikada nisam kladio, ali ovaj put me je nešto privuklo. Izašao sam iz kancelarije,

skrenuo levo i posle petnaest minuta sam se našao u prostoriji gde su se ljudi kladili na favorite. Po zidovima su bili zakačeni monitori koji su prikazivali sve što se na hipodromu dešavalo. Na žalost, nisam znao kako na engleskom da kažem: „Želim da se kladim na tu i tu trku, na tog i tog konja”, tako da sam sledećih pet minuta samo šetao po prostoriji i radoznalo pratio šta se dešava. Zatim sam izašao i vratio se u svoju kancelariju. Moj izlet je primetio jedan od službenika firme, gde sam držao konsultacije.

- Interesuju te konjske trke? Hoćeš da se okušaš u klađenju? - pitao me je.

Složio sam se.

- Pre svake trke navešćeš mi imena konja, a ja ću prognozirati koji će pobediti, - predložio sam mu.

Počeli smo sa eksperimentom. Energija favorizovanog konja trebalo bi da se promeni s obzirom na to da se raspoloženje džokeja prenosi na konja. Pokušao sam nekoliko puta, ali nije bilo rezultata. Kada sam pokušao da odredim razlog zbog kog nisam mogao da dobijem tačnu informaciju, otkrio sam u sebi strah, nesigurnost i kajanje koji su bili posledica nekakve vezanosti. Pokazalo se da je u pitanju upravo ta struktura savršenstva. Nekoliko sati sam uklanjao iz sebe vezanost za savršenstvo, a zatim sam ponovio eksperiment.

Ponovo mi je saopštio broj trke i brojeve konja.

- U trećoj trci je pobedila devetka - rekoh.

- Tačno! - iznenađeno je uzviknuo.

Zatim mi je lagano nabrajao brojeve konja četvrtog kruga.

- Konj s brojem tri je pobedio, - rekao sam.

On je opet iznenađeno klimnuo glavom.

- Daj mi peti krug - zamolio sam ga.

Ponovo mi je otegnuto nabrajao konje.

- Pobedila je sedmica.

On me je sa smeškom pogledao.

- Apsolutno tačno.

- Idemo dalje, - bio sam potpuno zanesen. - Šesti krug.

Slušao sam brojeve konja koje mi je on otegnuto nabrajao. U šestoj trci je pobedio konj s brojem četiri. Šesta trka trebalo je da počne za petnaest minuta što je značilo da će pobediti četvorka.

- Pređimo na sedmu trku.

S pažnjom sam pratio brojeve koje mi je on ponavljao.

- U sedmoj trci će pobediti osmica.
- Koliko želiš da uložiš na šesti krug? - pitao me je.
- Dvadeset dolara - uzvratio sam.

On se posle nekoliko minuta vratio.

- Uplatio sam dvadeset dolara. Za četvorku je odnos 1:4, što znači da ako ona pobedi, dobijaš osamdeset dolara. Ako pobedi četvorka, koliko ulažeš na osmicu?

- Osamdeset dolara.
- Osmica se kotira 1:10. Ako ona pobedi, dobijaš osamsto dolara.

Ali teško da će pobediti.

- A zašto? - radoznalo sam ga pitao.

- Zato što ja živim od toga i znam ko će pobediti. Analitičkim proračunom dolazim do procene. Mesečno na tome zarađujem prosečno pet hiljada dolara. Konji mi obezbeđuju ugodan život.

- Dobro, koji konj će pobediti u sedmoj trci?

- Bilo koji, samo ne osmica.

- Ti me baš začikavaš. Hajdemo da gledamo trke preko ekrana.

Došli smo baš pred šestu trku. U velikoj sali nekoliko desetina ljudi je napeto posmatralo ekrane. Video sam povorku konja spremnu za šestu trku. Ispod su bili prikazani brojevi konja. Moja četvorka je prva grabila napred. Osećao sam nalet ponosa i zadovoljstva. Odjedanput je konj počeo da zaostaje. Prvo je pao na drugo, zatim na treće mesto. Shvatio sam da je moja dijagnostika bila tačna samo u odnosu na prošlost, ali nije imala nikakvu vrednost u pogledu budućnosti. Upravo u tom trenutku je četvorka ponovo krenula da se probija napred i u samom finišu pobedila za dlaku.

- Šta ćeš sada, stavljaš li osamdeset dolara na osmicu? - radoznalo me je pitao poznanik.

- Naravno, - odgovorio sam mu.

Nakon izvršenih uplata ostalo je još petnaestak minuta do sledeće trke. To vreme smo iskoristili da na brzinu nešto pojedemo u baru. Kada smo se vratili sedma trka je već počela. Konj s brojem osam je bio na četvrtom mestu. Međutim, uopšte nisam sumnjao da će stići prvi, i stigao je prvi.

- Osamsto dolara za prvi put, - nije loše - rekao je moj poznanik.

Tako sam dobio na ruke osamsto osamdeset dolara.

- Šta je s tvojim analitičkim prognozama? - pakosno sam ga pitao.

- Danas je staza bila nakvašena, a to nisam znao. Na takvoj stazi se konji sasvim drugačije ponašaju. Da si se odmah kladio na porednike u dve uzastopne trke, mogao si da zaradiš trideset dve hiljade dolara.

- Sutra ćemo da razmišljamo o tome, - odgovorio sam mu.

U principu, bio sam zadovoljan. Tema savršenstva je radila besprekorno. To je značilo da je u lečenju mogla da mi bude od velike koristi. Uveče sam se naštimavao za sutrašnji dan. „Osvojiću pedeset hiljada dolara i dosta je” - tako sam odlučio. Ali nakon sat vremena pojavio mi se čudan osećaj. Zapao sam u depresiju, a život mi je zbog nečega gubio smisao... Jasno sam osetio da ne smem sebi da dozvolim takav način “zarađivanja”. Moja istraživanja, kao i lečenje pacijenata, težak su, opasan i mukotrpan trud. Ako bih dobio veliku količinu novca, sigurno ne bih napustio svoj posao, ali teško da bih se upuštao u velike rizike ili veća opterećenja. A to je uslov da bi se kretalo napred. Shvatio sam da će mi se sutra zatvoriti mogućnost prekognicije i da neću dobiti veliki novac. Međutim, sposobnost gledanja u budućnost nije mi bila onemogućena. Sledećeg dana, isto kao i ranije, video sam koji konj će pobediti, ali novac nisam osvojio. Pre nego što sam uplatio, prognozirao sam. Međutim, sasvim drugi konj je prvi prošao kroz cilj. Posle petog ili sedmog puta moj sagovornik je iznenađeno primetio:

- Posmatrao sam na ekranu galop konja. Od 10 do 12 konja uvek tačno predviđiš koji će od njih na određenoj deonici trke voditi. Odnosno, ti zaista vidiš onoga koji vodi, ali ne u finišu, već pre njega. Vreme ti se na neki način pomera.

Tako se nastavilo i dalje. Probao sam još nekoliko puta i potom prestao. Bilo mi je jasno da više neću osvojiti novac. U principu, dobio sam ono što mi je bilo najvažnije: savladao sam novu temu i uspešno obavio istraživanje.

* * *

Kada su mi u atelje uveli slepog muškarca, odmah sam mogao da ustanovim dublje uzroke njegove bolesti.

- Oslepeo sam kada mi se javio posttuberkulozni meningitis - rekao mi je.

Ranije bih smatrao da se radi o vezanosti za sposobnosti i potrebi za sigurnom sudbinom. Sada sam iza toga video i želju da se savršenstvo postavi kao cilj i smisao života. To je u njemu uzrokovalo pojačane zamerke i gnev na okolinu zbog čega se i pojavila tuberkuloza.

Tuberkuloza nije do kraja uspela da blokira uvredljivost, koja je prešla u program samouništenja. Počela je da se ispoljava u obliku druge blokade - meningitisa. Ali ni to nije uspelo da zaustavi program, te je došlo do komplikacije koje su izazvale gubitak vida.

- Posedujete ogromnu gordost, - objasnio sam mu. Najmanja neprijatnost i neprilika izazivali su kod vas nezadovoljstvo kako samim sobom tako i okolinom. To se desilo zato što je savršenstvo za vas postalo apsolutna vrednost u životu. Ali savršenstvo nije Bog. Prema tome, ono nikada ne može biti samo sebi cilj i smisao života. Sve ono od čega budete pravili svrhu života, a da nije Bog, preokrenuće se u potpunu suprotnost.

Preispitajte u mislima čitav svoj život i blagodarite Bogu za sve neuspehe, poniženja i neprijatnosti koje vam je sudbina donela. Neprestano ponavljajte u sebi da je savršenstvo samo sredstvo za razvijanje ljubavi prema Bogu. Pored molitve, možete upražnjavati i tehnike disanja, koje će vam, takođe, puno pomoći. Jedite više belog luka. Ali najvažnije je da duboko u sebi promenite vrednosne orijentacije. To je bit svega. Ostalo, kao što su tehnike disanja, polivanje hladnom vodom, kupke s belim lukom, itd., predstavljaju samo pomoćna sredstva.

U suštini, proces dosezanja novog nivoa vrednosti, koji je van područja Vasiona, bio je daleko složeniji i dramatičniji nego što sam mogao pretpostaviti. Ipak, nadam se da će čitaoci steći opštu sliku o svemu.

Pisao sam o bolesti sina mog kolege. Stanje njegovih pluća se pogoršavalo bez obzira na lekove. Moj sistem nije davao nikakve rezultate. Međutim, čim sam opservirao pojam „savršenstvo”, kod dečaka je odmah nastupilo poboljšanje i za dva dana je ozdravio. Na taj način sam uspeo da nađem rešenje zadatka koji sam sebi postavio. Kada sam ranije uspevao da rešim neki sličan problem, pravio sam pauzu od tri do pet meseci, ali poslednjeg meseca je vreme počelo da se sažima. Već nakon nedelju dana su počeli da mi dolaze pacijenti čije su duše bile vezane za još više nivoa, i sada, kada sam iskoračio van granica Vasiona, sledeći koraci su omogućavali lakše pronalaženje novih sistema vrednosti.

Ako postoji sila koja uništava, znači da mora postojati i sila koja stvara. Nju sam nazvao „stvaralaštvo”. Odmah sam počeo da isprobavam

novi model na pacijentima.

* * *

Objašnjavao sam jednoj ženi koja je sedela preko puta mene:

- Ljubomora je uzrok vaših problema, a uzrok ljubomore može biti apsolutizacija zemaljskih vrednosti. Žena je ljubomorna jer se plaši da ne izgubi materijalne vrednosti, koje su vezane za položaj u porodici.

Ljubomora može biti izazvana apsolutizacijom duhovnog aspekta, odnosno bojazni da se ne izgubi odnos, to jest duhovna komunikacija s voljenom osobom. Može se apsolutizovati i treći, daleko viši nivo, a to je ljubav prema voljenoj osobi usled čega se javlja strah da se ona ne izgubi. Ali ispostavilo se da iznad ovog postoji još viši nivo - stvaralaštvo, u koji, po svemu sudeći ulazi želja za potomstvom.

- Vi ste se, - objasnio sam joj, - u drugom mesecu trudnoće jako ljutili na muža što vas je vezalo za stvaralaštvo.

Njene oči su se napunile suzama.

- Kada sam bila u drugom mesecu trudnoće, muž mi je rekao da ne želi bebu. Teško mi je bilo da se uzdržim od osećaja uvređenosti.

Počeo sam da shvatam o čemu se radi. U osnovi svakog osećanja se nalazi ljubav koja ishodi iz Boga. Ona ni od čega ne zavisi, a sve stvara. Ostacima te ljubavi mi volimo ljude i svet oko nas. Naša površinska osećanja zavise od onoga što nam se događa. Kada se u nama rasplamsa ljubav prema nekoj osobi, čini nam se da je ta ljubav spolja ušla u našu dušu. Kada se žena zaljubi u nekog muškarca, ona podsvesno želi da ima dete s njim. Upravo želja za potomstvom rađa ljubav prema drugoj osobi. Ta ljubav rađa duhovni odnos. I na kraju se pojavljuju materijalni plodovi takvog odnosa, a to su deca i sve ono što nazivamo porodičnom srećom. Što savršenije dete treba da se rodi, to roditelji treba da prime veću količinu ljubavi, naročito majka. Ta ljubav dolazi od Boga. Da bismo je dobili, potrebno je destabilizovati sve što je ljudsko, a to nisu samo zemaljske i duhovne vrednosti, ili ljubav prema svetu i ljudima, već mora biti osujećena i sama želja za decom, kao i sva uzvišena, sveta osećanja. Ako se u toj situaciji sačuva ljubav a ne dođe do pojave agresivnosti, tada ljubav ne zavisi više ni od čega, već dolazi do jačanja jedinstva s Bogom i uvećanja ljubavi u dušama dece.

* * *

Posle nekoliko dana na pregled mi je došla druga pacijentkinja s problemom koji se navodno nije ticao zdravlja:

- Još od detinjstva posedujem izvanredne muzičke sposobnosti, a vokalne mogućnosti su mi specijalisti svojevremeno procenili kao nenadmašne. I dan-danas ne znam šta se desilo. Onog trenutka kada sam počela da se ostvarujem, da mi se otvara blistava karijera, postepeno sam počela da gubim sposobnosti. Ono što je najčudnije, izgubila sam čak i želju da ih ostvarujem. Rekli su mi da se radi o prokletstvu. Ni vračare ni ekstrasensi nisu mogli da ga uklone. Ne znam zašto me je Bog kaznio.

- Moje je mišljenje da vas Bog nije kaznio, nego vas je nagradio, - rekao sam joj. - Stvar je u tome što su procesi rađanja dece i stvaralaštva u osnovi isti. Ono što apsolutizujemo i pretvorimo u cilj, a da nije Bog, moramo da izgubimo. Ako je ženi jedini cilj u životu da ima decu, ona tad postaje izuzetno ljubomorna i ispunjava se agresivnošću, koja onemogućava rađanje dece. Apsolutizacija želje za rađanjem dece može da dovede do neplodnosti, ali isto se dešava i ako se javi apsolutizacija stvaralaštva.

- Vi posedujete ogromne stvaralačke sposobnosti i potencijale, - nastavio sam. To vas je uzdiglo iznad ostalih ljudi. Pošto ljubav prema Bogu nije bio vaš najvažniji cilj, na njegovo mesto ste postavili stvaralaštvo. Međutim, vama su predodređena deca čije duše su svetle. Ma koja od tih situacija, bilo apsolutizacija stvaralaštva, ili rođenje dece, morala je da dovede do gubitka nečega. Znači, ili je moralo doći do neplodnosti i očuvanja stvaralačkih potencijala, ili do rođenja dece i gubitka pomenutih potencijala. Ako budete brinuli, žalili i osećali strah zbog svojih neuspeha na umetničkom polju, izgubićete ne samo stvaralačke sposobnosti, već i sposobnost rađanja. A zbog toga što ste na sebe „navukli” neplodnost i onemogućili deci da se rode, može se desiti da nakon nekog vremena teško obolite. Da biste imali dovoljno ljubavi kako za decu tako i za stvaralaštvo trebalo bi da vaša ljubav prema Bogu bude daleko jača. Kada želja za stvaralaštvom postane čovekova najveća sreća i smisao života, u njegovoj duši se otapaju rezerve ljubavi i on se, da bi sačuvao svoj stvaralački potencijal, odriče porodice, a samim tim ne samo postojeće, već i buduće dece.

Vezivanje za stvaralaštvo, kao i za rođenje dece, proizvodi ljubomoru, koja prodire duboko u dušu. Da bi zaustavio eksploziju agresivnosti koja ga u budućnosti neminovno čeka, čovek intuitivno menja svoju polnu orijentaciju. Na neko vreme to blokira agresivnost i omogućava da se sačuvaju stvaralački potencijali. Ponekad su takvi ljudi

prinuđeni da vode krajnje promiskuitetan seksualni život. Ali radi se samo o odlaganju vremena, koje će dodatno pogoršati okolnosti u budućnosti i dovesti do negativnih posledica. Kada je čovek u ličnom životu nesrećan, njegove stvaralačke sposobnosti se uvećavaju zbog blokade vezanosti za stvaralaštvo, kao i sa rođenjem dece. Spolja ove zakonomernosti izgledaju čudno. Intenzivno proživljavanje tegobnih osećanja zbog neuspeha u stvaralaštvu može da dovede do gubitka stvaralačkog potencijala, a isto tako i do intenziviranja ljubomore i pojave neplodnosti. Čini mi se da je ljubomora glavni uzrok impotencije kod muškarca. U njenoj osnovi se, po pravilu, nalazi sledeća spona: stvaralaštvo - rođenje dece - ljubav prema ljudima - duhovnost - seksualno zadovoljstvo. Muškarac koji se često ljutio na žene, ili je loše mislio o ženskom rodu u celini, ili o onima koje su povredile njegova osećanja i poverenje, sklon je impotenciji. Uticaj na bilo koju od ovih karika u lancu omogućava da se utiče na druge. Na primer, vezanost za seksualno uživanje, odnosno telesna zadovoljstva, mogu se efikasno blokirati postom, gladovanjem i molitvom. Samim tim se smanjuje ljubomora, a povećavaju stvaralačke sposobnosti. Ljubomoran čovek je osuđen ne samo na neplodnost u fizičkom, već i u stvaralačkom pogledu. Ljubomorna žena oduzima sposobnosti od svoje dece i unučadi i gura ih u homoseksualnost.

Ovde je važno razumeti jednu stvar: svi smo mi samo ljudi i uvek ćemo se ljutiti i osećati ljubomoru. Naime, ako se ne budemo zaštitili, znači da ćemo podsticati onog koji čini pogrešne postupke. Agresivne emocije, koje su se pojavile na površini, ne bi smele da prodru dublje u dušu, tamo gde treba da obitava jedino ljubav. Ako igramo tenis, bićemo ljuti, ispunjeni zavišću i tugom ukoliko ne poredimo. Ipak, iznutra ćemo uvek biti srećni, jer naš osnovni sistem vrednovanja nije u igri. Zato će nas tenis razvijati a ne ometati. Život je takođe igra u kojoj smo istinski srećni samo kada su naše glavne vrednosti izvan granica jednog ili nekoliko života. Kada naša najveća sreća bude utkana u ljubav prema Bogu, svaki trenutak u životu postaće nam mogućnost ispoljavanja ljubavi i radosti.

Dakle, ako postoji sila koja stvara i razara Vasionu, treba da postoji i sila koja je održava. Mnogo truda sam uložio ne bih li otkrio model stabilizacije u vrednosnim konceptima. Ispostavilo se da je to vera. Stvarnost oko sebe doživljavamo kroz veru u ljude, veru u pravednost sveta u kom živimo, veru u Boga. Za mene je bilo iznenađenje da ne

samo vera u ljude i u višu pravednost sveta u kome živimo, već i sama vera u Boga, ne sme biti jedini i apsolutni cilj našeg života. Ljubav prema Bogu može da bude cilj, ali vera - ne. U slučaju da vera u Boga postane cilj i smisao života, tada se ona postavlja iznad ljubavi a javlja se religiozni fanatizam, odnosno spremnost da se neko uništi ukoliko se njegova vera razlikuje po pitanju nekih aspekata. Vera u Boga čini čoveka srećnim, ali ako počnemo da preziremo onoga ko ne veruje u Boga, ili mrzimo onoga ko je povredio naša verska osećanja, naša duša će se tada fanatično vezati za veru. I tada, da bismo spasili dušu nužno postajemo ateiste. Prema tome, ateizam je posledica religioznog fanatizma.

* * *

Sećam se jednog mladića koji je došao kod mene na pregled. Bio je Jevrejin; nekoliko godina je živeo u Izraelu i bio je judaističke veroispovesti.

- Recite mi da li ste prezirali Arape i muslimane? - postavio sam mu pitanje.

On me je nekoliko sekundi zbunjeno posmatrao.

- Da, bilo je tako. Ali ne razumem o čemu se zapravo radi?

- Radi se o tome što ste u poslednja dva života bili Arapin - musliman. Kada u ovom životu počnete da mrzite Arape, aktivirate program samouništenja, koji može da dovede do teških bolesti.

* * *

U januaru 1996. godine, na predavanju koje sam održao u Moskvi, već sam koristio pojmove kao što su „stvaralaštvo”, „rođenje dece”, „savršenstvo”, „vera u ljude” i „vera u Boga”. Kako sada shvatam, glavni uzrok bolesti je čovekova želja da ljudske vrednosti, bez obzira koliko one bile uzvišene, postavi iznad ljubavi prema Bogu. U ovom trenutku vidim dve grupe vrednosti koje čovek može da apsolutizuje. Prva je - deca, ljubav prema drugoj osobi, duhovni odnosi, fizička zadovoljstva. U slučaju da apsolutizuje ove vrednosti, dolazi do uvređenosti, ljubomore, mržnje, prezrenja i osuđivanja, i tada se on leči gubitkom tih vrednosti - privremeno ili stalno, zatim gubitkom zdravlja, pa čak i života. Ako čovek ne poseduje veliku gordost, lakše će se izlečiti. U slučaju da dođe do apsolutizacije savršenstva (koja pripada drugoj grupi vrednosti), tada, po pravilu, dolazi do teških bolesti. Što je čovek savršeniji, to teže podnosi poniženja ili gubitak. Kada kod pacijenta vidim vezanost za obe grupe, znam da mu predstoji težak rad na sebi. Jednoj devojci sam objasnio ove situacije na sledeći način:

- Vezani ste za stvaralaštvo i ljubav prema voljenoj osobi, što automatski uzrokuje ljubomoru. Ne možete da podnesete osujećenje želje da imate decu zato što posedujete ogromnu gordost. Bog vam je podario dosta savršenstva, za koje ste se toliko vezali da ste postali gordi preko mere, a samim tim i agresivni. Đavo je postao od anđela, koji je smatrao da je Bog stvorio nesavršen svet. Juda je izdao Hrista kada je počeo da ga okrivljuje za nesavršenstvo. Prema tome, ako želite da imate decu, naučite da podnosite uniženja, da budete smerni i krotki. Imajući u vidu vaš karakter, savetujem vam da kada budete, zajedno s mužem, sedeli za stolom, uzmite stolicu dvadesetak centimetara nižu od njegove. A sad ozbiljno: ako zaista želite da se promenite, upražnjavajte razne tehnike s ciljem uravnoteženja; takođe se bavite onim što vam ne ide od ruke, kako biste osetili svoje nedostatke. Vežbe disanja, fizički zamor, boravak u prirodi, polivanje hladnom vodom i različite tehnike koje zaustavljaju tok misli pomažu da se gordost smanji. Fizička opterećenja i gladovanje blokiraju vezanost za telo. Osamljivanje u prirodi ili u zamračenoj prostoriji smanjuju vezanost za odnose s drugim ljudima. Ako, boraveći u osami, budete zamišljali svoju smrt, to vam neće dopustiti da se vežete za ljubav prema ljudima i svetu u kome živite.

Periodično bavljenje jednoličnim poslom je korisno iz tog razloga da se ne biste vezali za stvaralaštvo. Dobro je jesti prokljalu pšenicu, kao i praviti obloge od nje i stavljati je na glavu, grudi i donji deo stomaka. Da bi zrno prokljalo, njegova ljubav ne treba ni od čega da zavisi. Stvaralački potencijal prokljalog zrna je ogroman, a ljubomora je negativna, samim tim ono nosi moć da uravnoteži vašu energiju, otkloni vezanost za stvaralaštvo i rođenje dece. Uzgred rečeno, Sunce takođe poseduje moćan stvaralački potencijal. Kada gledate u Sunce i šaljete mu ljubav, nalazite se u blizini daleko većeg stvaralačkog potencijala, usled čega će vam se smanjiti želja da sopstveno stvaralaštvo postavljate kao apsolutni cilj.

* * *

Jedna pacijentkinja mi je ispričala interesantan slučaj. Ona je prisustvovala mom nastupu dok je pored nje sedela starija žena koja je u polutami čitala knjigu, očekujući moje predavanje.

- Kako možete da čitate u takvom mraku? - iznenađeno ju je upitala moja pacijentkinja.

- Uspela sam da u potpunosti povratim vid - odgovorila joj je ona. - Negde sam pročitala da je, kada gledamo u Sunce i kad mu upućujemo nežne reči, moguće poboljšati vid. To sam radila i vid mi se postepeno povratio.

Distanciono sam pogledao polje te žene. Pre “druženja” sa Suncem, njena podsvesna agresivnost je bila izuzetno visoka. To je bila agresivnost prema muškarcima, iz već poznatog razloga - ljubomore. U njenoj osnovi se nalazila vezanost duše za stvaralaštvo, rođenje dece i duhovne odnose. Obraćanje Suncu joj je postepeno oslobodilo dušu od ljubomore. Reklo bi se da je to neverovatan primer izlečenja. Međutim, setio sam se priče jednog čoveka koji mi je opisao svoje iskustvo:

- Nakon što sam probao netremično da gledam u Sunce, nekoliko dana praktično ništa nisam video.

Kod njega je postojala ogromna vezanost za rođenje dece i ljubav prema ljudima. Zbog toga je bolovao od daltonizma i imao druge probleme s vidom. Znači, potrebno je, od slučaja do slučaja, prilagoditi dužinu gledanja u Sunce, godišnje doba, kao i vreme u toku dana kada se to praktikuje. Ukoliko svojoj deci od najranijeg uzrasta pomognemo da shvate kako osećaj ljubavi ne bi trebalo da zavisi ni od čega, kao i da je najveća vrednost - ispunjenost ljubavlju, odnosno sve veće stapanje s Bogom, tada ona neće morati da brinu o tome kako da se oslobode od ljubomore ili gubitka vida.

* * *

Nedavno su me posetili novinari koji su želeli da čuju moje mišljenje o uzrocima pojave AIDS-a.

- Šta mislite, da li će čovečanstvo uskoro naći lek protiv AIDS-a? - bilo je njihovo pitanje.

- Mislim da to nema naročitog značaja. Lekari će izgubiti bitku ako se budu orijentisali samo na lek protiv te bolesti. Pojaviće se nove, daleko teže bolesti. Priroda podstiče ljude da shvate da lečenje određenog organa ili određene bolesti nema perspektivu. Slabljenje imunološkog sistema je danas moguće i bez prisustva virusa. Lekari sve češće dolaze do uvida da u osnovi svih bolesti leži slabljenje imunološkog sistema. Njegova snaga direktno zavisi od emotivnog stanja. AIDS i venerične bolesti rezultat su prekomerne vezanosti za duhovno i fizičko zadovoljstvo s drugim čovekom. Nekoliko puta su mi se obraćali ginekolozi i urolozi s molbom da im pomognem u lečenju

pacijenta koji pate od hlamidije ili trihomonijaze, kada nikakvi lekovi više nisu imali dejstvo. Pacijent bi se oslobađao osećaja ljubomore, osuda i uvređenosti koje je imao kako prema bližnjima tako i prema voljenoj osobi. Na taj način je i svoje buduće potomke rasterećivao balastnog nasleđa. Molio se da mu život bude samo sredstvo sabiranja ljubavi prema Bogu. Voljena osoba, porodica i ljubav koju gaji prema deci, takođe su sredstvo. Nakon nekoliko dana ponovo bi odlazio na pregled, gde bi obavljene analize pokazale da je infekcija nestala.

- Znači, vi smatrate da je glavni uzrok AIDS-a ljubomora. Ako je tako, objasnite nam zašto od njega boluju uglavnom narkomani, homoseksualci i prostitutke? - pitali su me novinari.

- Homoseksualac je čovek koji duboko u sebi poseduje izuzetno visoku ljubomoru. U homoseksualnost ga je gurnula podsvesna agresivnost. Alkoholizam i narkomanija su takođe oblici blokiranja ljubomore. Prostitutka najčešće postaje žena koja bi prosto umrla ako bi volela samo jednu osobu. Vrsta posla kojim se bavi ne dozvoljava joj da se veže za ljubav prema jednom čoveku. Setite se Sodome i Gomore. Prirodna kataklizma je posledica deformacije strukture polja. Ta deformacija je istovremeno posledica deformacije daleko suptilnijeg imunološko-zaštitnog polja, dok je ono, pak, posledica emocionalnih deformacija. Takva izobličenja se javljaju kada čovečanske vrednosti postaju same sebi cilj i ljudi prestaju da u svemu vide i vole Boga. Tada se povratak Bogu odvija putem gubitka onoga za šta se vezala čovekova duša. U ono vreme su se ti procesi odvijali na nivou dva grada, Sodome i Gomore, a danas se ti analogni procesi dešavaju na nivou čitavog čovečanstva.

Veoma često pokušavamo da povežemo bolest sa narušavanjem božanske etike, - nastavio sam. Međutim, ljudska i božanska etika se ne podudaraju uvek. Bolest se prvenstveno dešava zbog narušavanja božanske etike. Činjenicu da li će neko oboleti od AIDS-a ne određuje da li je on dobitnik Nobelove nagrade ili je besposličar, koji spava na ulici. Osnovno merilo je kakve vrednosti su za njega važnije, da li ljudske ili božanske. Često visoka intelektualnost i s njom povezana gordost mogu samo da pogoršaju situaciju. Ipak, sa ispravnom unutrašnjom orijentacijom, intelekt može da pomogne čoveku da usredsredi sve svoje snage i postigne dublju i bržu promenu nabolje. Lekari ističu neznatan procenat izlečenja od bolesti kao što su gonoreja, sifilis, rak i AIDS, kada su simptomi bolesti zauvek nestajali u roku od nekoliko dana. U praksi je

takvih slučajeva daleko više. Potencijali ljudske duše su bezgranični, ali se otvaraju samo onda kada duša počinje pravilno da sagledava život oko sebe i kada striktno poštuje najviši zakon Vasiona - zakon ljubavi prema Bogu koji nas je sve stvorio.

Proces učenja i razvoja odvija se sinusoidno. Čovek otkriva određene vrednosti i u interakciji s njima on se razvija. Zatim ih, da bi nastavio razvoj, odbacuje od sebe ili gubi. Da bi dosegao više planove, potrebno je da uništi sve zemaljske želje. Takvo je učenje filozofije istoka. Isključujući se iz interakcije sa okruženjem pomoću fizičkih i psihičkih vežbi, čovek je štedeo energiju, što mu je omogućilo kontakte s višim nivoima. To je dovelo do podizanja fizičkih i psihičkih moći. Vežbanost za vrednosti okruženja dovelo je do bolesti, a odricanje od njih, zahvaljujući usponu na više nivoe, do izlečenja. Međutim, još je opasnije vezivanje za više nivoe. Da bismo se oslobodili od njih potrebno je mnogo više snage i zato se čovek dobrovoljno odricao viših vrednosti, vraćajući se time na prvi stepenik interesa fizičkog tela i materijalnim vrednostima. Istok je rađao Zapad, i Zapad je rađao Istok. Međutim, nastupilo je vreme kada obe ove tendencije moraju da se ujedine, pošto je svaka već iscrpela sebe. U naše vreme poznavanje zakona duhovnog razvoja postaje neophodno.

* * *

- Verujem u Boga i shvatio sam da je ljubav prema Bogu najvažnija. Objasnite mi, molim vas, zašto mi se i pored toga dešavaju neprijatnosti umesto da nastupi ozdravljenje? - postavio mi je pitanje jedan pacijent.

- Zato što je izuzetno mukotrpno raditi na promeni sopstvene duše. Ako u toku vožnje naglo okrenete volan i automobil sleti u jarak, bez obzira koliko se molili Bogu doći će do nevolje. Fizički svet ima svoje zakone, a vera u Boga ne kaže da ih ne treba poznavati. Poznavanje duhovnih zakona je takođe neophodno. Potrebno je puno snage da bi se duša promenila molitvom. Nama, međutim, mnogo snage odlazi na komunikaciju s ljudima, na hranu, na održavanje kontrole u raznim životnim situacijama. Znači, s vremena na vreme je neophodno da se od svega toga oslobodimo kako bi molitva mogla da proizvede dublji efekat. Stremljenje Bogu kroz razvoj ljubavi mora biti postojano.

- Da li biste mogli da mi kažete kako glasi molitva?

- Najviša molitva se odvija bez reči. To je jednostavno održavanje i produbljivanje osećaja ljubavi u bilo kojoj situaciji.

* * *

Nekom prilikom sam lečio jednog čoveka, ali bez ikakvih rezultata. Na početku sam video samo zemaljski nivo i govorio sam mu o ljubomori. Kasnije se pokazalo da kod njega postoji jaka vezanost za duhovne vrednosti - za moral, pravednost, ispravnost, kontrolisanje situacije. Upravo je po tim aspektima svoje ličnosti i primao udarce sudbine. Zatim sam kod njega otkrio i apsolutizaciju ljubavi prema ljudima. Zaista je radio sve što sam mu savetovao, ali nije bilo gotovo nikakvog efekta, to jest nije dolazilo do značajne promene njegovog karaktera. I dalje je imao krut odnos prema okolini.

- Shvatite da ja više ne znam za šta je još vaša duša vezana, - objašnjavao sam mu. - Važno je da razumete ono najvažnije, a to je da neprestano treba da razvijate ljubav u duši, što znači da unutrašnje zamerke treba da nestanu.

Međutim, kao da sam pričao zidovima. Istovremeno, ni ja nikako nisam uspevao da proniknem u uzrok njegovih tegoba. Nedavno, kada mi se pojavio osećaj napretka, opet sam se sreo s tim pacijentom. Objasnio sam mu da je kod njega prisutna vezanost za bazične vrednosti: rođenje dece i stvaralaštvo, te da mu one proizvode ljubomoru. Osim toga je vezan i za savršenstvo što stvara ogromnu gordost. Čovek me je sve vreme mirno slušao, a zatim je rekao:

- Već godinu i po dana me lečite, a moje stanje se nije popravilo, nego se pogoršalo. Ne verujem u vaš sistem niti metod lečenja. Prema vama se kao čoveku lepo odnosim, ali vaš sistem je - čisto blefiranje. Verujem u Boga, ali ne znam zašto hiljadu puta moram da ponavljam kako Ga volim, i da bi to za mene trebalo da bude najveća sreća? Takođe mi nije jasno zašto ne bi trebalo da imam očekivanja od okruženja? U ovoj zemlji čovek jednostavno ne može da bude srećan zato što su na vlasti uvek bili idioti ili kriminalci. Ova država je gušila najveće umove, a guši ih i danas, nezavisno od političkog uređenja, - ton njegovog glasa postao je nešto mirniji. - Prema vama se lepo odnosim, ali što se lečenja tiče hajde da zaboravimo na to.

Nakon toga je otišao, a ja sam pokušavao da shvatim šta je kod njega izazvalo takvu nepomirljivost. Nekoliko puta sam se vraćao na jednu te istu strukturu koju sam nedavno otkrio - savršenstvo. Za njega je svet uvek bio nesavršen. Prezrenje koje nastaje usled takvog poimanja stvari preokreće se u moćan program samouništenja. Danas sam izgubio bitku, ali i ova situacija me je nečemu naučila: u knjizi mogu detaljno da opišem svaku stepenicu na mom putu ka Bogu. Međutim, što se

pacijenta tiče važno je da on vidi krajnju tačku puta; ne moram detaljno da mu objašnjavam svaku deonicu staze kojom će se kretati. Ja sam se zaneo objašnjavajući mu svaku deonicu puta, umesto da mu pričam o ljubavi do koje svako treba da dođe.

* * *

Primio sam telefonski poziv iz Kijeva od izvesne žene koja je već jednom bila kod mene na konsultaciji.

- Nakon razgovora s vama, cela leđa mi gore.

Pogledao sam njeno polje. Nije izgledalo loše. Jedino što su unuci i praunuci „opterećeni”.

- Kakve ste probleme imali?

- Imam tumor u glavi, grlu i grudima. Sin mi takođe ima ozbiljne probleme sa zdravljem.

Detaljno sam pretražio strukture njenog polja. Videlo se da pacijentkinja dobro radi na sebi, međutim agresivnost prema muškarcima je još uvek bila visoka.

- Da li sam vam govorio o ljubomori?

- Jeste. Radim na tome. Molim se ujutru, u toku dana i uveče.

- Saslušajte me, - povikao sam u slušalicu. - Treba da se molite tri stotine puta ujutru, isto toliko u toku dana i uveče, zato što sada sva „prljavština” izlazi iz vaše duše, i to nećete savladati sa tri molitve. Kada u mislima preispitujete svoj život, ne zadržavajte se na sitnicama - to vam ne treba. Setite se nekoliko najvažnijih događaja u svom životu i prolazite kroz njih na stotine puta. I zapamtite da ne smete sebe da osuđujete, jer pred Bogom nema krivih. Da li ste me razumeli?

Po njenom glasu sam osetio da je shvatila.

Nekoliko meseci pre mog odlaska u Ameriku prolazio sam kroz mučno stanje. Koliko god da sam se oslobađao vezanosti, stalno su se pojavljivale nove. Bio sam poput neke bare, koja, koliko god da se čisti, stalno ostaje prljava. Sistem je upao u ćorsokak. Čistio sam se uglavnom pokajanjem. U jednom od tih mučnih trenutaka iznenada sam shvatio da pokajanje treba da pređe u molitvu, a molitva u osećaj ljubavi koji stalno izvire, a ni od čega ne zavisi, odnosno da bara treba da postane izvor. Poput izvora možemo biti tek onda kada iz njega bude neprestano navirala čista voda, a to se dešava samo kada duša neprekidno stremi Bogu. Čim čovek postavi bilo koji drugi cilj, on počinje da zavisi od njega. Ta zavisnost potom stvara sve veću agresivnost, a zatim i bolest.

* * *

Preda mnom je sedela majka sa ćerkom koja je imala rak i koja se jako loše osećala. Lekari joj nisu saopštili od čega boluje. Počeo sam da sprovodim dijagnostiku. Primetio sam njenu vezanost za zemaljske i duhovne vrednosti, kao i za ljubav prema ljudima, za savršenstvo, za veru u ljude, za pravičnost sveta oko nje i veru u Boga, za božansku predodređenost. Otkrio sam još i niz drugih struktura, koje nisam znao ni kako da nazovem. Čudovišno. Ovako nešto sam prvi put video. Shvatio sam kako je nemoguće da joj to objasnim. A možda i nije bilo potrebe da joj tumačim sve stepene.

- Bog je ljubav - rekao sam joj. - Bog ni od čega ne zavisi. Isto tako ni vaša ljubav ne bi smela ni od čega da zavisi. Krajnje je vreme da prihvatite sve ono što ste u životu izgubili i sva poniženja koja ste pretrpeli, tako da to ni u najmanjoj meri ne utiče na vašu ljubav.

Saslušavši me, devojka je izašla na četrdeset minuta. Kada se vratila, video sam da joj je polje bilo čisto. Shvatio sam da u nekim slučajevima objašnjenja nisu potrebna.

* * *

Nedavno mi je na konsultaciji jedna žena postavila interesantno pitanje:

- Šta se više molim, to su ljudi na poslu sve gori prema meni. I to je stvarno tako. Šta da radim?

Pitanje je za mene bilo krajnje neočekivano. Pogledao sam šta se dešava na suptilnom planu i video da je loš odnos ljudi prema njoj reakcija na sve veći prezir i oholost koji su prisutni u njenoj duši. Njena duša se za nešto vezala. Još jednom sam joj dijagnostikovao polje i sve mi je postalo jasno. Postoji sila koja stvara Vasionu, sila koja je razara, i sila koja je održava. Silu održavanja doživljavamo kao veru u ljude, u višu pravednost i veru u Boga.

- Znae, objasnio sam joj, - ljudski organizam se ne sastoji samo od kostiju, već ga čine i mišići i nervno tkivo. Čelije koštanog tkiva su poput ortodoksnih dogmata, dok su ćelije nervnih vlakana kao istraživači i avanturisti. Ritualni, zakoni i običaji čine strukturu - isto ovo koštano tkivo bez kog čovek ne može da postoji. Ritualni i običaji služe kao štake, i, ako ne znate da hodate, bez njih nećete biti u stanju da ustanete i krenete. Međutim, ako ste naučili da hodate, one će vam smetati. Vera nam daje stabilnost i pogled u budućnost, ali ako postane sama sebi cilj, javlja se

preziranje prema onima koji ne veruju, a istovremeno se budi strah od gubitka vere i sigurnosti. Molitva je za vas postala izvor zdravlja i srećnog života, odnosno postala je cilj. Međutim, molitva ne može biti cilj, već sredstvo koje nam omogućava da u svojoj duši iskusimo i razvijemo ljubav. Reči koje u molitvi izgovaramo većim delom se odnose na ovaj svet, dok je viši oblik molitve bez reči. To je neprekidno održavanje i razvijanje sve veće ljubavi u duši. Pošto je dostizanje ovog stanja prilično teško, čovek se pri molitvi povremeno pomaže i rečima.

- Šta u realnom životu predstavlja ljubav prema Bogu koja treba da bude veća od ljubavi prema svemu ostalom? Kako to izgleda u svakodnevnom životu? Kako mogu da osetim da volim Boga više od svega ostalog?

- Ljubav prema Bogu, veća od ljubavi prema bilo čemu što postoji, u svakodnevnom životu se ispoljava kao unutrašnja ljubav prema svetu u kome živimo, a da pritom od njega nemamo nikakvih očekivanja.

* * *

Nedavno sam konsultovao jednu mlađu ženu koja je od detinjstva imala ginekološke probleme, a nedavno su joj se pojavili i drugi zdravstveni problemi:

- Razlog vaših bolesti je veoma jednostavan, - objasnio sam joj. - Putem ljubavi koju osećamo u duši, sjedinjujemo se s Bogom. Bog ne zavisi ni od čega. Znači, ako osećaj ljubavi u našoj duši ni od čega ne zavisi, tada smo zdravi i istinski srećni. Kod čoveka su svi osećaji i želje povezani sa spoljašnjim svetom i zavise od njega. Samo osećaj ljubavi ni od čega ne zavisi. Ako pokušavamo da ga učinimo zavisnim od nečega, taj osećaj se gasi, a mi se razboljevamo i umiremo. Ginekologija predstavlja zonu ljubavi, i čim od detinjstva bolujete od toga, znači da ste još u prošlim životima žrtvovali svoju ljubav zarad okolnosti. Ili ste sebi zabranjivali da volite, polazeći od nekakvih etičkih normi, ili niste želeli da radate zbog određenih nepovoljnih uslova u životu, ili ste emocijama i svojim ponašanjem ubijali ljubav u drugom čoveku, smatrajući ga krivim za svoje probleme.

- Pročitala sam vaše knjige i sada sam spremna da pratim ljubav, bez obzira na sve prepreke, - uveravala me je. Sada sam udata, i srećnem li drugog muškarca, trudiću se da sačuvam porodicu, ali neću potiskivati osećaj ljubavi u sebi. Ipak, u jedno sam sigurna: zavoleću onoga koji i mene bude voleo.

- To su već očekivanja, - primetio sam. - Osećaj prisustva Boga u duši je ljubav bez ikakvih očekivanja, bez uslovljavanja i zahteva. Ne smemo upravljati Bogom, kao ni svojom ljubavlju. To je jedan od glavnih uslova očuvanja zdravlja.

* * *

Komunicirao sam s jednim pacijentom, obolelim od raka u poodmaklom stadijumu. Izgledao je veoma bledo i izmučeno. Hemioterapija mu nije pomagala. Pošto nije imao snage za duga objašnjenja, bilo je neophodno da sažmem informaciju koja treba da dođe do njega. Tradicionalna medicina mu nije pomogla jer je on mnogo toga već predao svojoj deci i unucima. U polju njegove dece bile su prisutne karakteristične deformacije, koje su kroz nekoliko godina mogle da dovedu do ozbiljnih bolesti ili smrti. Nakon mnogih razmišljanja i dubljeg razumevanja, čovek često smatra da se u potpunosti pročistio, međutim to je samo iluzija, samo površinski nivo svesti. Potrebno je vreme da to prodre u dušu. Ali ako su duše potomaka „zaprljane”, onda nije dovoljno prosto preispitivanje života. Tada je krajnje vreme da se čitav život preispita ne stotinu, čak ni hiljade puta, već dok se sistem vrednosti ne promeni i na nivou refleksa. Pacijentu sam polako i slikovito opisivao njegovu situaciju:

- Sada ste poput bare u koju voda takoreći više ne utiče, a ona, koja se u njoj već nalazi, brzo ističe. Otiče ka vašoj deci i budućim unucima pošto ste ih nehotice lišili njihovih rezervi ljubavi i energije. Baru prvo treba očistiti od prljavštine, zatim sipati svežu vodu i načiniti od nje izvor. Da bismo mogli da volimo svet oko sebe, a da pritom budemo srećni u interakciji s njim, potrebno je da stalno dobijamo nove količine ljubavi i energije. U interakciji sa okruženjem uglavnom gubimo, dok kroz obraćanje Bogu dobijamo. Kada volimo Boga više od svega ostalog, i kada je On za nas krajnji cilj, dobijamo više nego što trošimo i ostaje dovoljno zaliha kako za nas tako i za naše potomke. Ako, pak, nešto zavolimo više od Boga, naša duša će od toga zavisiti, i u njoj će se gasiti osećaj ljubavi, a javljaće se očekivanja. Usled svega toga se smanjuje količina ljubavi, a raste agresivnost što vodi u bolesti i nesreće. Kada se ljubav smanjuje, moramo odnekud da je dopunimo kako bismo uopšte mogli da postojimo. Dopunjavamo je uzimanjem od budućih potomaka i iz naših budućih života. Što smo zavisniji od bilo kakvih ljudskih vrednosti, pa čak i od onih najsvetijih, to se naša duša brže iscrpljuje, i tada potomke ne darujemo ljubavlju, već ih potkradamo.

Površinski slojevi naše duše poseduju određenu zapreminu, tako da eksplozija agresivnosti, koja nam oštećuje dušu, u zavisnosti od toga koliko duboko je prodrla, može da dopre do mnogih budućih pokolenja. Ako smo „isisali“ duše naših potomaka do dna, utoliko će naša bolest biti teža. Znači, onoliko koliko smo ispunili dušu ljubavlju i deo te ljubavi predali potomcima, toliko brzo ćemo se i oporavljati. Starimo i umiremo da bismo se postupno oslobađali od svih ljudskih vrednosti. Posle smrti pa sve do trenutka novog začeca, bivajući sve bliži Bogu, čovek svaki put dobija sve veću količinu ljubavi i energije. Količina je onolika koliko je čoveku dozvoljeno da iskusi svetlost i lepotu osećanja. Te ljubavi nema uvek dovoljno, i tada je potrebno da iznova pojačamo vezu s Bogom. U svakodnevnim situacijama to postizemo kroz neprijatnosti, nesreće, bolesti, povređivanje najuzvišenijih ljudskih osećanja. Uoči začeca dolazi do jake destabilizacije ljudskih vrednosti. Što su čovekova očekivanja od okoline, kao i od sebe samog manja, to će se i kontakti uspostavljati brže, a samim tim i deca će biti zdravija. Prema tome, nužno je na stotine i stotine puta iznova proživljavati ceo život, pogotovo one situacije u kojima su se javljale pretenzije, osećajući pritom sreću i ljubav. Vašoj duši će biti teško da se otrgne od onih vrednosti kojima ste je tokom dugog niza godina okivali za život. Zamislite da ćete umreti za nedelju dana, da nemate šanse da preživite. Počnite postepeno da se opraštate od svega što vam je drago. Ne samo sada, nego i u budućnosti. Tako je odlučeno na višem planu, i vaša volja tu više nema nikakvog uticaja. Povucite se u osamu, jer će na taj način, dok u molitvi budete ponavljali da je ljubav prema Bogu za vas i vaše potomke najveća sreća, vaša duša u to brže poverovati.

* * *

- Kako svoju decu da ubedim u to da je potrebno verovati u Boga i da Ga treba voleti? - pitala me je jedna žena.

- Vera mora periodično da se dovodi u sumnju. Kao prvo, decu treba naučiti da ne ubijaju ljubav u svojoj, kao i u duši drugih ljudi. Suštinski je važno da im pomognemo da osete kako će naša logika i sve naše predstave o svetu, bez obzira koliko nam se činile savršene, uvek trpeti udarce i rušenja od strane božanske logike, i da su one samo deo a ne celina. U vaspitavanju dece potrebno je da zapamtimo tri stvari. Kao prvo: deca ne prihvataju pridike; kao drugo - ona obraćaju pažnju na naše ponašanje; i kao treće, - ona se ponašaju upravo onako kako smo

se mi nekada ponašali, i osećaju isto ono što mi osećamo duboko u duši. Dakle, vaspitavanje dece započinje vaspitavanjem roditelja.

* * *

- Recite mi, - obratio mi se jedan pacijent - ako svi ljudi, kako je napisano u Bibliji, budu gradili hram u sopstvenoj duši, a ne van nje, može li se desiti da religija postane nepotrebna?

- Da li ste dobro upoznati s našim zakonodavstvom? - pitao sam ga.

- Manje-više - slegnuo je ramenima moj sagovornik.

- U slučaju da morate da rešite neki ozbiljan problem, sigurno ga nećete rešavati samostalno. Verovatno ćete se obratitiiskusnom pravniku. Sveštena lica su isti ovakvi stručnjaci, samo u duhovnim i moralnim pitanjima.

- Sada sam razumeo, - sa osmehom mi je odgovorio.

- Ipak, da znate, ne treba sve prihvatati zdravo za gotovo. I među specijalistima postoje oni koji su samo imitatori, koji nisu u stanju da pomognu. Nekada i kod amatera zna da se razvije pravi božanski talenat. Ali svaka religija koja nema prikupljenu zalihu ljubavi, brzo se degeneriše. Što dalje napredujemo u svom duhovnom razvoju, sve smo svesniji te uzajamne veze.

* * *

- Kažete da podsvesna agresivnost kod mene iznosi 400 jedinica? - pitala me je žena koja je došla na konsultaciju.

- Tako je - odgovorio sam joj. - Kod vas je prisutna jaka deformacija polja u predelu glave. Agresivnost koju ste izgradili okrenula se protiv vas. Za godinu-dve dana možete da očekujete slepilo, težak moždani udar, ili sklerozu.

Nastavio sam da proučavam njeno polje, a zatim sam joj rekao:

- Čini mi se da vaša glava ovo neće izdržati. Sudeći po dinamici polja, program samouništenja će se za neko vreme spustiti do bubrega, što može dovesti do raka, ili do otkazivanja rada bubrega.

Ona me je pažljivo posmatrala.

- Ali ja sam temeljno pročitala prve dve vaše knjige. I pored toga vi me ostavljate bez ikakvih šansi. U čemu je stvar?

Pogledao sam njeno stanje u prošlosti i uporedio ga sa današnjim.

- Vi ste iznutra težili Bogu, mada niste uvek pronalazili pravi put. Trudili ste se da izgradite duhovnost i dobrodušnost u sebi, zahvaljujući čemu ste još uvek živi i zdravi i pored velike deformacije polja. To vam daje šansu da preživite, jer se odgađa ono najgore. Pre nego što ste pročitali moje knjige vaša duša je bila vezana za srećnu sudbinu osećajem izuzetne lične važnosti, zatim za savršenstvo, za ljubav prema ljudima i želju za rođenjem dece - odnosno stvaranje. U vama je sada prisutna samo jedna vezanost: za „stvaranje - rođenje dece” i izuzetno je jaka. Međutim, vi nemate dece i zbog toga veoma žalite. Kada su vaša osećanja ljubavi i poverenja bila povređena, gnevili ste se na sudbinu, usled čega ste izgubili volju za životom. Kako vas je sreća napuštala, ne samo u sadašnjosti, već i u očekivanoj budućnosti, radili ste isto. Ne smemo dozvoliti sebi da zavisimo od budućnosti. Ako ste ogorčeni na sebe, aktivira se program samouništenja. Ako ste istovremeno ogorčeni na sebe, na situaciju i sudbinu, onda je taj program deset puta jači. Ono što vam se činilo kao veliko očekivanje od sebe same, zapravo je bila ogorčenost na sudbinu. Kajanje zbog prošlosti su u stvari zamerke upućene Bogu. Idite sada i ponovo preispitajte svoj život, a za sat vremena se vratite da vidimo šta ste uspeali da uradite.

Kada je ponovo ušla, bio sam prijatno iznenađen: polje joj se potpuno očistilo.

- Neočekivano dobri rezultati, - rekao sam joj.

- Da znate, ovaj put se nisam molila; samo sam hodala i razmišljala, a zatim se sve nekako naglo promenilo - priznala mi je.

- Čestitam vam! - osmehnuo sam se, - ali postoji još jedan ozbiljan problem. To što vam se očistilo polje još uvek ne znači da se nećete razboleti. Situacija se značajno popravila, međutim iznad vas vidim tamnu mrlju. To je velika grupa ljudi na Severu Rusije, koja broji više od milion ljudi. Vaša pogrešna orijentacija i agresivnost uticali su na njihovo stanje. Što čovek na duhovnom putu više napreduje, to veći broj ljudi intuitivno ili svesno ide za njim. Od takve osobe oni, pored pozitivnog, primaju i njen negativni uticaj. To su vaša duhovna deca, koja zavise od vas, bez obzira što ne živite u Rusiji. Stoga, kada budete čistili svoju dušu, nemojte zaboraviti na njih. Najteže bolesti, koje ne traju samo jedan život, često se objašnjavaju time što čovek nanosi štetu kako fizičkim tako i budućim duhovnim potomcima.

Može se reći da što smo više u stanju da drugima činimo dobro to je opasnije kako za nas tako i za njih. Radi se zapravo o velikoj

odgovornosti. Jer, što smo bliži Bogu nalazimo se na većem nivou razvoja, i, samim tim, doživljavamo veću sreću i užitak. Iz toga proističe da ćemo pretrpeti i veći bol kada izgubimo naša dobra. Zato, pre nego što se čoveku podari sreća, on prvo biva izložen patnji. Ako je u stanju da podnese veću patnju čuvajući Boga u duši, to će biti u stanju da primi i veću sreću.

- Pogledajte, - nastavio sam, - u materijalnim vrednostima je prisutna određena količina ljubavi, a kod duhovnih vrednosti ta količina je daleko veća. U Vasioni, u ljubavi prema njoj i ljudima, ona je još veća. U savršenstvu, stvaranju, rođenju dece - još je veća, itd. Što je veća količina ljubavi, to je veće iskušenje da se od nje načini cilj i da se zaboravi beskonačna ljubav, Bog. Prema tome, ne dozvoljava se svakom pojedincu da iskusi više oblike ljubavi, stvaralaštva i savršenstva, zato što on nije u stanju da podnese njihov gubitak. U slučaju da zavisimo od njih nećemo biti u stanju da podnesemo njihov gubitak. Da bismo se uzdigli iznad njih i podneli patnju, nužno je da jednom i za sva vremena shvatimo da ljubav prema Bogu nadmašuje sve ljudske vrednosti. To je potrebno ne samo razumeti, već i osetiti. Ako čovek nema snage da prevaziđe sopstvene vrednosti, onda se on, da bi preživeo, odriče od svega svetog. Koliko god to čudno delovalo, na neko vreme postaje bliži Bogu nego što je ranije bio. Mi neizbežno idemo ka sve većim količinama sreće i ljubavi, ali svaki put smo dužni da osetimo da su to samo sredstva.

- Recite mi, da li je bol koji osećam u duši znak vezanosti za ljudske vrednosti?

- Ne. To je pokazatelj velike bolećivosti prema posedovanju viših ljudskih vrednosti. Znaci vezanosti su nespremnost i nemogućnost da se podnese patnja kada se te vrednosti unižavaju i gube kao i unutrašnja agresivnost koja se javlja kao odgovor na traumatičnu situaciju.

- Ljubav prema Bogu treba da bude viši cilj i to je jasno, - rekla mi je. - Međutim, da bismo živeli, moramo postaviti za cilj zarađivanje novca, svoje usavršavanje i želju da pomognemo ljudima. Šta s tim?

- Zamislite sledeće: izlazite iz stana i odlazite u kupovinu; na neko vreme je to vaš cilj, ali čim ste kupili ono što vam je neophodno, prestaje da bude vaš cilj. Vraćate se kući, i stupate nogom na stepenicu, što je u tom trenutku vaš cilj. Ukoliko podignete pogled, videćete odmorište, što je takođe vaš cilj; međutim on stoji suviše visoko. Ali ako on za vas postane apsolutan, moglo bi se dogoditi da zanoćite na stepenicama. Vi,

doduše, ne možete da vidite vrata svog stana sa stepenica, ali stremite ka njima jer je to način da se vratite kući. Na isti način svaki čovek, iako ne vidi Boga, treba da stremi povratku Njemu, čuvajući pritom prioritet tog cilja. Doduše, povratak ne izgleda baš onako kako ga mi zamišljamo. Proistekli smo od Boga i nosimo deo Njega u duši. Posredstvom tog dela se ponovo sjedinjujemo s Njim. Povratak Bogu je uvećanje te večne čestice u našoj duši.

* * *

- Vidi, - obratili su mi se saradnici s posla, - imamo interesantan slučaj mladića koji je pozvao telefonom i ispričao nam da ne spava već godinu dana. Povremeno izlazi iz tela i posmatra sebe sa strane. Ima osećaj da živi u nekom nestvarnom svetu.

Sutradan je mladić ponovo pozvao i ja sam razgovarao s njim. Iako je na prvi pogled slučaj delovao neobično, lako se mogao objasniti. Želja za stvaralaštvom, sticanjem i potomstvom postala je smisao i glavni cilj njegovog života. Takva unutrašnja orijentacija uzrokuje ogorčenost na ceo svet, osudu, ljubomoru, ljutnju prema sebi, gubitak volje za životom. Pored toga, prisutna je i apsolutizacija savršenstva, što mu je stvorilo veliku gordost, težnju da drugima nameće svoju volju. U takvim slučajevima se događa blokada putem teških bolesti ili nesreća. Predodređena su mu bila harmonična deca i takva blokada mogla je sa svoje strane da ometa njihovo pojavljivanje na svet. Zato se uniženje ljudskih vrednosti odvijalo na bezbedan način. Naglo otupljivanje osećanja, osećaj iluzornosti spoljašnjeg sveta, smanjenje emocionalnih kontakta s njim, labilna psiha kod roditelja, često ukazuje da im je dete natprosečno i prva pomoć koju treba da mu pruže je da rade na sebi.

* * *

Iz Amerike me je pozvao jedan čovek:

- Sin mi je na reanimaciji. Prima infuziju i u veoma je teškom stanju. Lekari nisu u mogućnosti da postave dijagnozu. Juče smo mu rekli da će se u porodici pojaviti još jedna beba, da mu je mama u drugom stanju. Da nije to uticalo na njegovo zdravlje?

- U pravu ste - odgovorio sam mu. - Od majke je dečak nasledio apsolutizaciju ljubavi prema ljudima, apsolutizaciju želje za rođenjem dece. Za njega je osoba koju voli - apsolutna vrednost, pa je stoga u paničnom strahu da je ne izgubi. Vaš sin se boji da ostane sam; plaši se neočekivanih situacija, oseća strah od smrti. On je ljubomoran i uvredljiv. Od vas je nasledio težnju ka savršenstvu i srećnoj sudbini,

pojačanu kontrolu situacije, odnosno težnju da ostvarenje planova i želja učini svojim ciljem. Prema tome, on niti želi niti može da izdrži traumatičnu situaciju. Kada je saznao da će se u porodici pojaviti još jedno dete, došlo je do eksplozije agresivnosti prema onome ko, ne svojom voljom, može da ga odvoji od ljubavi. Za njega je teritorija ljubavi apsolutna vrednost i na nju neće pustiti nikoga. Eksplozija agresivnosti se preobratala u program samouništenja. Kod njega sada dolazi do raspada imunološkog sistema i to istovremeno ugrožava mnoge organe. Stoga lekari ne mogu odmah da postavljaju dijagnozu. Vremenom to može da preraste u tešku bolest, a kakvi organi će biti oštećeni zavisiće od karaktera dečaka, kao i načina na koji prihvata svet oko sebe. Ako se agresivnost bude manifestovala kao ozlojeđenost na sudbinu, može doći do čestih upala pluća, gastritisa, a pri jačoj agresivnosti može doći do raka na želucu ili plućima. Pošto se uključio program samouništenja, može doći do teških poremećaja u crevima, ili urogenitalnom traktu.

- Recite mi, može li se u ovoj situaciji nešto učiniti?

- Svakako da može. Vaša žena treba da ukloni sve zamerke prema onima koji su povredili njena osećanja ljubavi i poverenja. Treba da se moli da iz duše vašeg sina i budućih potomaka iščezne ljutnja na ljude, kao i na sebe, a da najveća sreća za nju, decu i potomke bude ljubav prema Bogu. Treba da shvati da su želja za potomstvom, zatim voljena osoba i porodica - sredstva za doseganje ove ljubavi. A vi treba da zahvalite Bogu za sve nevolje, uvrede, poniženja, nepravedna ponašanja koja ste doživeli od drugih ljudi i sudbine. Počnite od današnjeg dana; učite se da budete ponizni i da popuštate. U molitvi ponavljajte da će vam sve ljudske vrednosti, a prvenstveno - vlast, moć i savršenstvo, biti sredstva, a ljubav prema Bogu cilj.

- Mogu li da vam postavim jedno pitanje? Moj sin je usvojeno dete. Ima li to nekog značaja?

- Praktično nikakvog. Kao prvo, on je bio vaš sin u prethodnom životu. Kao drugo, stepen identičnosti polja s njegovim fizičkim ocem je kod njega 7%, a s vama preko 80%. Kao treće, kako dete ne bi uzimalo vašu karmičku nečistoću, češće ga podsećajte na to da Boga treba da voli više od oca i majke. Zašto domaće životinje preuzimaju karmu svojih vlasnika, a zatim se razboljevaju i umiru? Zbog toga što zavise od njih; od njih dobijaju hranu, i oni postaju njihov cilj. Što više budete činili dete zavisnim od sebe, preuzimaće više „priljubljenosti“ i biće nesrećnije, a za to ćete platiti ceh vi sami. Međutim, ako se kod njega pojavi osećanje da

sve dobija od Boga, pa makar to dolazilo posredstvom roditelja, tada će zaštita koju ima, kada su u pitanju ozbiljne situacije, biti preneti i na vas.

Sutradan me je ponovo pozvao.

- Sinoć sam otišao u bolnicu kod sina. Lekari su mi rekli da im ništa nije jasno jer je on potpuno ozdravio. Infuzija i lekovi mu više nisu potrebni, jedino što treba je da ga odvezem kući.

Pogledao sam dečakovo polje i, zaista, bilo je uravnoteženo. Ipak, ne treba zaboraviti da je ovo svež slučaj, koga je bilo lako rešiti. Zapušteni slučajevi, kada je duša izjedena od ljubomore ili gubitka želje za životom, leče se veoma teško premda je čovek ponekad i za sat vremena u stanju da izmeni svoj odnos prema svetu i da ozdravi tokom nekoliko časova ili dana.

* * *

Moj poznanik je kupovao stan i jedne večeri sam svratio kod njega na posao. Izgledao je veoma zabrinuto.

- U ponudi je jedan jako dobar stan. Sutra treba da mi odgovore da li će mi ga prodati ili ne, pošto nisam jedini koji ga želi. Čak mi je i pritisak zbog toga skočio - priznao mi je.

- S takvim stavom možeš da izgubiš ne samo stan već i zdravlje. Tamo gore je sve odavno rešeno. Ako ti je suđeno da ga dobiješ, dobićeš ga, tako da su tvoje brige besmislene i štetne. A ako ti nije suđeno da dobiješ taj stan, sigurno ga nećeš dobiti, kakve god podvige preduzeo. Ako se ipak desi da ga nekako dobiješ, biće ti oduzeto zdravlje ili život.

Sledećeg jutra moj prijatelj je obavešten da će stan kupiti drugi interesent. On je pretrpeo veliki stres, ali se posle desetak minuta setio svojih reči. Oslobodio se pretenzija i nezadovoljstva situacijom i odmah se smirio. Nakon tri sata su ga ponovo pozvali i javili da je drugi kupac odustao i da može da dođe i donese kaparu. Istog dana sam se sreo s njim. Sa osmehom na licu mi je sve ispričao kao da se radi o nekoj veseloj komediji. Pogledao sam njegovo polje i rekao mu:

- Ovde je bio prisutan ne samo element komedije, već i tragedije. Kod tebe je podsvesna agresivnost iznosila - 300 jedinica, a nivo koji možeš da podneseš je 180 jedinica. Za godinu i po dana mogao je da ti se razvije karcinom desnog plućnog krila zbog velike ogorčenosti na sudbinu, situaciju i sebe. Za deset minuta si izgradio tako moćan program samouništenja, koji je za neko vreme mogao da se pretvori u teško oboljenje, ili pak, u potpuni krah sudbine.

* * *

Evo još jednog slučaja. Vozio sam se sa svojim prijateljem autoputem od Haife prema Tel Avivu. Bilo je veče. Put je bio ravan; ispred nas skoro da nije bilo vozila. Desnom trakom su se kretali automobili brzinom od 60-80 km/h, a po levoj od 90-100 km/h. Primakli smo se automobilu u levoj traci kojom smo vozili, i ablenovali vozaču da pređe u desnu traku, kako bismo mogli da ga obiđemo. Međutim, on nije uopšte reagovao na to. Posle nekoliko minuta, moj prijatelj je počeo da se žesti.

- Bolje čuvaj zdravlje, - skrenuo sam mu pažnju. - Hajde da ga obiđemo s desne strane. Iza nas se već stvorila kolona vozila.

Kada smo obilazili taj automobil, primetili smo da se za volanom nalazila žena. Tog trenutka je iza nje naišao mini bus i isto tako, kao i mi, počeo da joj trubi. Ona ni tad nije reagovala. Nastavili smo dalje i ostavili iza sebe kolonu automobila, koja joj je trubila. Sudeći po svemu, tamo su već otpočele rasprave. Pogledao sam šta se dešavalo u njenom informacionom polju pre goreopisane situacije: ono je bilo deformisano ambicijama i gordošću zbog želje za savršenstvom i srećnom sudbinom. Sve je bilo jasno: niko drugi nije u pravu, već samo ona. Svi su ološ, samo je ona svetica. Uoči pomenute situacije podsvesna agresivnost kod nje je iznosila 100 jedinica, a za nju je smrtonosni nivo iznosio 180. Sada je u njenoj duši planula agresivnost prema ljudima koji su je, kako je smatrala, nepravredno povredili i ponizili. Podsvesna agresivnost se povećala nekoliko puta, i, ono što je najopasnije, prebacila se u duše dece i unuka. Čak i ako bi ta žena u potpunosti promenila odnos prema situaciji i otklonila zamerke, to joj ne bi pomoglo više od dvadeset posto. Energetska situacija u predelu grla i genitalija već joj je bila prilično loša. Za neko vreme, kada već bude zaboravila ovaj slučaj, javiće se lekaru i otpočeti dug i mukotrpan proces lečenja.

Ovu prognozu sam ispričao prijatelju u kolima i on mi je odmah postavio pitanje:

- Jedna moja poznanica boluje od raka dojke. Možeš li da mi dijagnostikuješ uzrok?

- Uglavnom se to dešava zbog uvređenosti koja nastaje kao posledica ljubavne patnje, - odgovorio sam mu. Ali, u slučaju tvoje prijateljice, radi se o tipično zemaljskom faktoru. Ona je vazda nezadovoljna materijalnom, i uopšte svakom drugom situacijom.

- Sve je tačno, - potvrdio mi je sagovornik. - Njen muž dobro zarađuje. Kupio joj je vilu, ali ona je stalno nezadovoljna.

Zbog nepoštovanja pravila tokom vožnje automobila, čovek može da upropasti svoju sudbinu, u slučaju da mu se desi teška saobraćajna nesreća. U životu, takve nesreće doživljavamo i na nivou osećanja. Samo što te tragedije prolaze neprimetno, a posledice nas ne sustižu odmah. Ako čovek ne poznaje duhovne zakone, postupa poput osobe koja upravlja vozilom a ne poznaje saobraćajna pravila. Međutim, onaj ko ne poznaje zakone, ali u svojoj duši sačuva ljubav, intuitivno će se ponašati kao da ih odlično poznaje. Ljubav i dobrodušnost, čak i ako ne poznajemo duhovne zakone, omogućavaju nam da preživimo na putu koji se zove život.

* * *

Na konsultaciji mi je jedna žena ispričala da joj je pre petnaest godina poginula ćerkica.

- Nепrestano mislim na nju. Imam osećaj kao da je stalno uz mene. Jako mi je teško...

Pogledao sam u čemu je bio uzrok nesreće. Ona je svojoj ćerki predala osećaj apsolutizacije ljubavi prema ljudima i svetu. Takav teret na duši još uvek je opterećivao devojčicu. Hteo sam da joj to uopšteno objasnim, ali najednom sam osetio bol u slepoočnici. Duša njene ćerke je uspostavila kontakt sa mnom i želela da mi saopšti neku poruku: "Prenesi joj da je želela da umre kada je bila trudna sa mnom".

Pogledao sam ženino polje u prošlosti i video moćan program samouništenja u petom, šestom, sedmom i osmom mesecu trudnoće, koji je bio izazvan ljutnjom na muža.

- U drugoj polovini trudnoće ste izgubili volju za životom.

- To nije tačno.

- A da li ste se ljutili na muža?

- Da, jako. U to vreme je pio.

- Reč je o tome što se to spolja odražavalo kao ljutnja na muža, a duboko u vama se radilo o gubitku volje za životom. Takav program, pojačan u duši vaše ćerke, uzrokovao je njenu smrt. Pritom ste analogne programe predali i drugoj deci.

- Tačno! Moje drugo dete je udario automobil i samo je čudom ostalo živo, - odgovorila mi je.

- Čistite svoju dušu, - rekao sam joj, - i molite se za potomke, rođene, nerođene i umrle. Uzgred rečeno, vaša ćerka za nekoliko godina

treba ponovo da se rodi i njeni budući problemi sa zdravljem mogu da utiču i na vas. Onoliko koliko očistite dušu vaše ćerke preispitivanjem čitavog svog života, osećajući ljubav umesto uvređenosti, toliko će njoj biti lakše da se pripremi za sledeće rođenje i da prođe kroz njega.

* * *

- Vaša druga knjiga je ostavila na mene mučan utisak, - žalila mi se jedna pacijentkinja. - Pojavio mi se osećaj bezizlaznosti. Ne možemo čitav život da provedemo u pokajanju. Normalan čovek ne može a da ne bude uvredljiv, koliko god to potiskivao. Uz to, ja sam već svima sve oprostila, a vi mi kažete kako je u meni ostalo puno ljutnje.

- Ja vidim nešto što vi niste u stanju da vidite, - odgovorio sam joj. - Verujte mi kada vam kažem: dušu je daleko teže očistiti od misli. Ko kaže da se ne treba ljutiti? Ljutnju, kao prvo, ne treba potiskivati. Koliko god se silovito ispoljavala, iznutra uvek treba da bude ljubavi. U dubini svačije duše je prisutan Bog, i mi treba uvek da Ga volimo. Što se pokajanja tiče, to je tek prvi korak. Isušeno jezero prvo treba očistiti od prljavštine, a tek tada u njega pustiti čistu vodu. A vi samo mislite o prljavštini. Ne smete tako.

- U redu, recite mi onda kako da živim bez zamerki prema ljudima, kada one stalno izbijaju iz mene?

- Potrebno je u mislima, rečima i emocijama neprestano ubeđivati svoju dušu da je ljubav prema Bogu najveća sreća. Što se zamerki tiče, u njihovoj osnovi stoji bojazan da se nešto ne izgubi. Svakog čoveka vodi Bog, i ponašanje okoline mora da nas približi Bogu, bez obzira da li nam se to dopadalo ili ne. Probajte da živite sa osećanjem da i najbliži čovek, svakog trenutka može da vas prevvari, izda, posvađa se s vama, ili umre. U početku će to biti teško, ali kasnije će ostati samo ljubav i očekivanja će nestati.

* * *

Jednom mladiću, koji je došao kod mene na konsultaciju, objašnjavao sam da je njegov kompleks niže vrednosti rezultat skrivenog kompleksa više vrednosti. Njegova duša je vezana za savršenstvo, za želju da upravlja sudbinom. Posедуje ogromnu unutrašnju nadmenost i prezir prema okolini. Zbog toga ga ljudi ponižavaju i sudbina mu nije naklonjena.

- Osim molitve, mogu li se primenjivati post i gladovanje?

- Svakako. Povremeni prekid komunikacije s ljudima, specijalne tehnike disanja i ograničenja u ishrani uspešno pomažu.

Nakon nekog vremena on se opet pojavio kod mene i ispričao mi svoje iskustvo:

- Samo što sam krenuo s gladovanjem, naglo mi je nastupilo poboljšanje pamćenja i drugih sposobnosti. Shvatio sam da je došlo do smanjenog intenziteta moje vezanosti. Bio sam obasut ponudama za bolji posao. Podmladio sam se za šest do osam godina. Nakon nekog vremena prestao sam s gladovanjem. Više nisam dobijao poslovne ponude, a odnos okoline prema meni je ponovo postao prezriv. Uočio sam interesantan faktor: iznutra sam počeo da mrzim suseda i nakon pola sata on mi je uleteo u sobu i napravio skandal zbog nekog besmislenog razloga.

- Do prezira obično dolazi pre nego što počnu da nas ponižavaju, a posle toga prezir nestaje ili se još više učvršćuje, uništavajući pritom karakter i zdravlje.

- A sada prelazim na glavnu stvar, - nastavio je mladić. Morao sam da se pripremim za posao te sam odlučio da ponovo otpočnem s gladovanjem. Međutim, ovog puta je sve bilo drugačije. Kao prvo, što se tiče posla, niko mi više nije ponudio posao. Kao drugo, počeli su fizički problemi, i, kao treće, izgledao sam stariji bar deset godina. Kada su me prijatelji videli, bili su zapanjeni. Shvatio sam da sam načinio neki ozbiljan prestup.

Pogledao sam njegovo informaciono polje pre i posle gladovanja i shvatio sam o čemu je reč. Kod njega je postojala želja za „savršenstvom“, kao i za lagodnim i srećnim životom. Tokom prvog gladovanja obe želje su bile blokirane. Drugo gladovanje je otklonilo vezanost za želju ka „savršenstvu“, ali je intenziviralo apsolutizaciju želje za srećnom sudbinom, što je dovelo do toga da sve nečistoće još dublje potisne u dušu. Na tom principu dolazi do propratnog delovanja mnogih lekova. Prvi put je gladovanje za njega bila stepenica ka Bogu, a drugi put - stepenica ka ličnoj udobnosti. Eto zašto sve religije sveta savetuju postojane molitve u vreme posta. Međutim, ako se čovek moli samo da bi ozdravio, tada fizičko telo postaje njegov cilj, a ne sjedinjenje s Bogom kroz osećaj narastajuće ljubavi u duši. Molitva istinski pomaže onome ko shvati da pomoću obraćanja Bogu i očuvanja ljubavi u duši može da zadobije najveću sreću, nezavisno od toga da li mu se fizičko zdravlje poboljšava ili ne.

* * *

Iz Nižnjeg Novgoroda pozvao me je telefonom pacijent koji je imao psihičkih problema.

- Ni malo mi nije bolje, čak je došlo do pogoršanja.

- Da li sam vam rekao da je kod vas prisutna vezanost za sposobnosti i intelekt? I da li sam vam objasnio da je to samo površinski sloj, u osnovi kog leži vezanost za savršenstvo?

- Da, rekli ste mi to.

- Kod vas vezanost za savršenstvo ne samo da nije otklonjena, nego je i pojačana. Vi ne radite na sebi.

- Da budem iskren, sada mi nije do toga, - odgovorio mi je. - Bolje mi recite da li će se finansijska situacija u zemlji popraviti? Naša mala firma je pred bankrotstvom, i to mi je sada najvažnije. Recite mi šta treba da uradim kako bih popravio svoj finansijski položaj?

- Uopšte me ne interesuje vaša finansijska situacija, - oštro sam mu odgovorio. - Za mene je najvažnije da vam spasim život. U vašem polju se nalazi deformacija smrtonosnog stepena. Nastavite li i dalje da se brinete zbog novca, umrećete. Nivo vaše vezanosti za savršenstvo je toliko visok da morate da budete izloženi svim oblicima poniženja. Finansijski uspeh je za vas pre svega dokaz ličnog savršenstva. Kada se kajete, osećate strah i uninije, odnosno izgubite volju za životom, to znači da ne želite da prihvatite omalovažavanje po pitanju savršenstva. Novac treba zarađivati, ali o njemu se ne sme stalno misliti. Sada vas nedostatak novca leči. Ne uspete li da to prihvatite, odozgo će vas lečiti psihičkim problemima. Nastavite li da se nervirate, umrećete. Da li ste me razumeli?

- Razumeo sam vas, - odgovorio mi je.

Sudeći po njegovom polju, zaista je razumeo. Sada sam miran kada je on u pitanju.

* * *

Za vreme mog boravka u Izraelu desio mi se jedan interesantan slučaj na konsultaciji. Na fizičkom nivou pacijent nije imao praktično nikakve probleme, ali kada sam pogledao njegovu karmičku sliku, samo sam uzdahnuo. U njegovom polju se protezao lanac budućih smrti, koje su se nizale. Podsvesna agresivnost prema ljudima je iznosila nekoliko hiljada jedinica. Kada je prisutna tako velika agresivnost, uglavnom je preda mnom ili neizlečivo bolestan pacijent, ili čovek koji je na samrti. Program je bio toliko sveobuhvatan da još nije uspeo da ga uništi na

fizičkom nivou. Za otprilike pet godina će izroniti na površinu, ali će tada, nažalost, biti kasno da se nešto preduzme.

- Kod vas je prisutna ogromna agresivnost prema jevrejskom narodu, osuda i prezir. - On je bio zaprepašćen.

- Izvinite, ali uopšte niste u pravu. Ja sam Jevrejin, emigrant. Živim u Izraelu duže od godinu dana, i sve mi se sviđa.

Ponovo sam očitao njegovo polje i opet sam u njemu video ogromnu i jaku agresivnost usmerenu ka velikoj grupi ljudi. Verovatno je ta agresivnost samo posledica nečega; trebalo je pogledati šta se nalazi ispod nje. Koncentrisao sam se i prelazio jedan po jedan karmički sloj. Sada je slika postala jasnija. Pre toga je postojao prezir i osuda velike grupe ljudi u Nemačkoj i Sovjetskom Savezu. Pacijent je nastavio da se čudi:

- Nikada nikoga nisam prezirao, osim jedne stvari, a to je fašizam.

- Ali fašizam je samo jedan oblik socijalizma. Verovatno su postojali trenuci kada ste osećali mržnju i prema socijalizmu?

On se polako prisećao.

- Da, verovatno jesam.

Sve je postalo jasno.

- Sada ću vam ukratko objasniti celu šemu, - rekao su mu. - Ako se nekome klanjamo, molimo mu se i činimo ga sopstvenim ciljem, naša duša se vezuje za tu osobu, te i najmanje nepravilno ponašanje s njene strane, u nama izaziva ogroman bol, uvredu i osudu. Vremenom se sve to nagomilava da bi se na kraju naša duša i svest okrenule protiv nekadašnjeg idola i počele da ga preziru. Agresivnost prema bilo čemu (ili bilo kome) čvrsto nas vezuje za to. Što žena više mrzi i osuđuje one koji su uvredili njenog muža, to više od njega pravi idola, da bi na kraju osećala gnev prema njemu. Dugo godina ste u duši osuđivali fašiste, komuniste, itd. Jevreji su za vas postali apsolutni idol. Mada toga sada niste svesni, u dubini duše vam već rastu zamerke prema sopstvenom narodu. To čak i ne mora da se ispolji, ali vas svejedno izlaže mogućnosti da dobijete tešku ili neizlečivu bolest. Ako ne želite da dođe do unutrašnje mržnje prema sopstvenom narodu, ne smete mrzeti ni drugi narod.

- A kako se odnositi prema fašizmu?

- Mrzeli ste fašiste. Međutim, svaki fašista je samo provodnik određene ideologije. Fašistička ideologija je podrazumevala da jedna grupa ljudi bude srećna na račun drugih. Da bi svi oni bili srećni, bilo je

neophodno uništiti jednu neveliku grupu onih koji su tu sreću ometali. Viši smisao života i njegova svrha je da se obezbedi raj na zemlji. Ali zar te ideje nisu postojale i mnogo ranije? Znate li za drevnu Spartu? Te ideje postoje i danas. Menjaju se samo njihovi nosioci. Periodično će se pojavljivati velike grupe ljudi, koje će biti ubeđene da je glavni uslov postizanja sveopšte sreće - uništenje onih koji drugačije misle i realizacija ideje sreće po svaku cenu. Čovečanstvo je nekada apsolutizovalo zemaljske vrednosti, a danas apsolutizuje duhovne. Ratovi koji su se rasplamsavali zbog ideja bili su daleko suroviji od onih koji su se vodili zbog parčeta hleba. Ipak, sve je to Božja volja i nije slučajno što je čovečanstvo danas u situaciji u kojoj se nalazi. Duhovni nivo čovečanstva je narastao do stepena koji je moguće prevladati samo ako postoji daleko veća ljubav prema Bogu.

Ljubav može sve da spasi, dok zamerke - uništavaju. Sećate li se priče po kojoj je Bog uništio ceo grad grešnika? Da se u njemu našla bar nekolicina svetih ljudi, On bi poštedeo grad. Svaka grupa ljudi ima svoje duhovne lidere, koji toga i ne moraju da budu svesni. Ako bi oni počeli da osuđuju i mrze, tada bi se naglo smanjili izgledi za preživljavanje onih koji su s njima povezani. Danas duševno stanje svakog pojedinca može da utiče na sudbinu čitavog čovečanstva. To jedinstvo i bratstvo o kome smo maštali nastupiće veoma brzo. Već sada je jedan čovek u stanju da uništi velike grupe ljudi. Uskoro će doći vreme kada će jedan čovek biti u stanju da uništi čitavo čovečanstvo. Da bismo opstali, potrebno je da se prisetimo stvari kao što je današnja polumitska pedagogija, koja kod dece treba da vaspitava ljubav i moral.

* * *

Vodio sam konsultaciju u manjoj prostoriji. Na stolu ispred mene su se nalazili listovi papira i s desne strane stočić na kome su stajali sokovi. S leve strane, kroz prozor se pružao pogled na dugačku peščanu plažu obasjanu zlatnim suncem i horizont Sredozemnog mora. Gradić se zvao Bat-Jam. Razmišljao sam o tome kako sam ovde, u Izraelu, otkrio još jednu važnu kariku u lancu. Dakle, u Vasioni postoje tri sistema vrednosti: zemaljske vrednosti, povezane s materijom; duhovne vrednosti, koje su povezane s prostorom, i ljubav prema ljudima i svetu, koja je povezana s vremenom. Postoji sila koja je stvorila Vasionu. Na nivou našeg doživljaja to su - stvaranje i želja za potomstvom. Postoji i sila koja uništava Vasionu i na nivou našeg doživljaja to su: želja za vlašću, moći i savršenstvom. Takođe postoji i sila koja sve održava, i koju

doživljavamo kao veru u ljude, pravičnost sveta koji nas okružuje, veru u Boga.

Nedavno sam otkrio novu strukturu. Bezbroj puta sam pokušao da je definišem i primenim razne varijante u radu s pacijentima. Ona je na kraju počela da dobija određene obrise, tako da sam je nazvao „Najviša božanska predodređenost”. Ona je obuhvatala sve gorepomenute strukture, ali je prioritet bio na onoj koja se zove „moć i savršenstvo”. Zatim sam otkrio strukturu analognu njoj, s prioritetom stvaranja i rođenja dece. Na taj način, one su predstavljale dve suprotnosti. Jedna, koja je sve stvarala, i druga, koja je svime upravljala. Po logici je trebalo da postoji i treća struktura, koja bi nas približavala Bogu, ali nisam mogao da je otkrijem.

* * *

Pre nego što ću otputovati u Izrael pozvao me je jedan prijatelj:

- Slušaj, da li bi mogao da pogledaš moje polje? Ćerka mi se razbolela, i krenuo sam da je posetim. Na putu, prekrivenim snegom, izgubio sam kontrolu nad vozilom, koje se naglo okrenulo i neočekivano uletelo u suprotnu traku. Još uvek ne mogu da shvatim kako sam ostao živ i kako mi se čak ni automobil nije ošteti.

Kod tvoje ćerke je prisutna vezanost za ono što zovem „božanskom predodređenošću” za neku posebnu sudbinu, a poseduje i unutrašnju oholost, zato što ima osećaj sopstvene izuzetnosti. To se leči krahom sudbine. U tebi je prisutan analogni program. Putovao si prema ćerci, razmišljao o njoj, i došlo je do rezonance vaših programa. Spasilo te je to što si već uspeo da izađeš na kraj sa svojom unutrašnjom ohološću prema drugim ljudima, i što nisi bio naročito ogorčen na sudbinu, inače bi se slučaj završio mnogo gore po tebe.

Kod izraelskog naroda sam uočio dve snažne vezanosti.

Apsolutizacija ljubavi prema svetu i stvaranju leči se surovim i nepravednim postupcima sredine. Apsolutizacija više predodređenosti i sudbine leči se krahom i sudbinskim udarcima. Nesposobnost da se ljubav sačuva u trenucima kada su ponižene te više vrednosti, rađa mnogo problema. Nakon što sam to objašnjavao ljudima, apsolutizaciju stvaralaštva i ljubavi prema svetu su prilično brzo otklanjali, međutim sa sudbinom je išlo teže. Osećao sam da treba da pronađem prave reči i pojmove, što sam na kraju i uspeo.

- Shvatite da kada čovek oseti da je predodređen za nešto, za nekakvu sudbinu, on to doživljava kao kontakt s Bogom, kao da ga Bog

vodi. Što je taj kontakt jači, to više stvaralačkih i kreativnih sposobnosti dobijamo i time stičemo moć i postajemo savršeniji. Stepjen ovog kontakta je kod svakog čoveka drugačiji. On zavisi od njegovog karaktera, ponašanja, pogleda na svet. Dakle, na unutrašnjem planu svi imamo potpuno jednak kontakt s Bogom. Tamo ne postoje razlike, nego smo svi isti. Ali spolja gledano, kod svakoga to izgleda drugačije. Taj kontakt je povezan s našom svešću i našim iluzijama. Pošto je na površini kontakt individualan i reč je o ljudskoj vrednosti, možemo se vezati za njega isto kao i za bilo koje druge vrednosti. Tada može doći do toga da preziremo one kod kojih je ovaj kontakt slabiji. Dakle, povremeno moramo da gubimo tu vrednost. To se manifestuje kroz neočekivan, nepravedan krah sudbine. Javlja se osećaj da nas je Bog napustio, da je zaboravio na nas. Tada je potrebno da tragamo za Bogom, ne izvan nas, ne u mislima, već duboko unutar sebe, u osećanju ljubavi koja ni od čega ne zavisi. Tada dolazi do prekida prethodnog kontakta, i pojavljuje se novi, daleko sveobuhvatniji. Prema tome, umeće očuvanja ljubavi i neispoljavanje pretenzija prema sudbini i Bogu, u trenucima kada se na nas naizgled krajnje nepravedno obrušavaju nesreće, kada se obezvređuje ono što nam je najsvetije, predstavlja sposobnost da načinimo još jedan korak ka Bogu, još jedan korak ka najvećoj sreći. Zamišljeno sam kroz prozor gledao plažu. Ne znam odakle, obalom mora je promicao dečak jašući na malom konju. Prizor je donekle bio fantastičan. Imao sam čudan osećaj nekakvog nadrealizma. Prostor i vreme u kojima sam do skora postojao, iščezli su.

Pacijentkinja, mlada žena, počela je nešto da mi govori, dok sam s naporom odvajao pogled od peska obasjanog suncem i ustalasanog mora. Ona je izvadila izraelske novine.

- Ovde je pribeleženo, - rekla mi je. - Novine su izašle ovog meseca, februara, i u njima piše o istoj temi koju ste vi opisali u svojoj knjizi. Sećate li se, pisali ste da se iznad Antarktika nalazi zona ulaska u druge svetove i da kroz nju duše silaze na Zemlju?

- Naravno da se sećam, - slegnuo sam ramenima.

- A kako ste došli do toga?

- Nema tu ničeg komplikovanog, - odgovorio sam joj. - Kada odnekud krene agresivnost, tragam s kog mesta na Zemlji ona dolazi. Na taj način se daleko lakše orijentišem. Kada kod sebe otkrijem duboko usađen negativan program, ne tragam za njegovim izvorima samo u mojoj prošlosti, već zalazim i u prošlost grupe ljudi s kojom program

može biti povezan. Programe većih razmera, koji se tiču čovečanstva, a povezani su s događajima u prošlosti, pronalazio sam u prostoru ne Zemlje, već iznad Antarktika. Kasnije, kada sam počeo detaljnije da proučavam taj prostor, došao sam do neočekivanih zaključaka.

- Idem sada na molitvu, a vi za to vreme pročitajte članak, - odgovorila mi je.

Čitao sam tekst koji je zaista bio veoma interesantan. Novine su se zvale „Eho“, ali sumnjam da je objavljena informacija bila proverena. Nedavno je američka naučnica iz Vašingtona dala izjavu novinarima. U januaru 1994. godine zajednička američko-britanska ekspedicija vršila je eksperimente u oblasti Antarktika. Na nebu iznad Južnog pola su primetili čudno kretanje vazduha, mada vetra nije bilo. Sijalo je jako Sunce, a ciklon nije prestajao. Lansirali su meteorološki aerostatički balon, sa raznim sensorima, koje su privezali za dugačak konopac. Kada je balon ušao u središte ciklona, odjednom je nestao. Da nije bilo kanapa koji je nastavio da leluja na nebu, nikome ništa ne bi bilo jasno. Kada su povukli konopac, balon se opet pojavio i tada su ga vratili na zemlju. Naučnici su počeli da ispituju instrumente u balonu, i tada su doživeli šok. Sve vreme su senzori pokazivali avgust 1965. godine, odnosno aerostatički balon je odleteo u zemljinu prošlost. Sada se time bavi ministarstvo odbrane. Ako je to tako, invazija u ovu zonu može dovesti do nesagledivih posledica po čitavo čovečanstvo.

Zainteresovao sam se i nacrtao vremenski model Zemlje. Prošlost, sadašnjost i budućnost nalaze se u njenom središtu. Odatle vode vremenski kanali i izlaze iznad Zemljine površine. Iznad Antarktika se nalazi izlaz u budućnost, međutim veliki deo vremenskog polja usmeren je u prošlost. Području Severne Amerike je odgovarala sadašnjost. A zona, povezana s budućnošću, nalazila se iznad Severnog pola, ali s tendencijom pomeranja na stranu Rusije. Nakon nekog vremena pacijentkinja se vratila pa smo razmatrali ovu temu. Iznenada mi je postavila pitanje:

- U svojim knjigama ništa niste napisali o Šambali, a o njoj su govorili stotine, pa čak i hiljade veoma prosvećenih ljudi. Recite, na kraju krajeva, postoji li Šambala ili ne?

- I „da“ i „ne“, - odgovorio sam joj.

Žena me je s čuđenjem posmatrala. Pokazao sam joj list papira na kome sam nacrtao zemljinu loptu.

- Pogledajte prostor iznad Antarktika - ovo je uglavnom zona povezana s prošlošću. Pogledajte sada Severnu Ameriku - tu je zona sadašnjosti s tendencijom ka prošlosti. Pogledajte Severnu Evropu i deo Azije - tu je zona sadašnjosti s tendencijom budućnosti, dok zona budućnosti izlazi iznad Himalaja. Izgleda da je upravo to Šambala, o kojoj su svi maštali. Čovek koji je bio nastanjen u zoni kontakta s budućnošću mogao je da razvije svoje potencijale, kao što je sposobnost prozorljivosti, daleko brže nego u drugim mestima na Zemlji. Po svemu sudeći, u tim mestima se dešava pristizanje informacija iz budućnosti. Ono što mi nazivamo „letećim tanjirima” moglo je da se pojavi u toj zoni. Dakle, nije isključeno da je moguć ulazak u budućnost ako se pridržavamo strogih pravila.

U drugoj knjizi sam pominjao tri vremenske tačke čoveka. Ako su sve tri pomerene u prošlost, onda sledi teška bolest ili smrt. Odlučio sam da istražim vremenske tačke Zemlje kao objekte i evo šta se ispostavilo. Pre dve hiljade godina jedna tačka je bila u sadašnjosti, jedna u prošlosti i jedna u budućnosti, a 1990. godine sve tri tačke su bile odbačene u prošlost. Težnja ka budućnosti pre dve hiljade godina iznosila je 40 jedinica, a ka prošlosti 3 jedinice, dok je 1990. godine težnja ka budućnosti bila 5 jedinica, a ka prošlosti 25 jedinica. Iste godine na suptilnom planu su se dešavali jaki retrogradni procesi. Danas su paralelno aktivne dve snažne tendencije - ka usavršavanju i ka uništenju. Naime, na suptilnom planu svet danas balansira između života i smrti. U slučaju da se orijentacija ka budućnosti zatvori, sa čitavim čovečanstvom će početi da se dešava ono što se dešava i sa pojedincem koji u sebi ubije ljubav. U budućnosti ćemo se sve više povezivati s Bogom, što znači da će se u našim srcima uvećati ljubav. U prošlosti je te ljubavi bilo manje. Ako se nivo ljubavi kod čovečanstva spusti ispod kritične tačke, može da strada ne samo ono, već i cela planeta. Tako mora da bude pošto je sve povezano: ljudi jedni drugima ne mogu da oproste uvrede a zbog toga će stradati planeta.

BUDUĆNOST

Pred odlazak iz Izraela otkrio sam još jednu višu strukturu, koja se nalazila iznad dve prethodne i koja ih je objedinjavala. Nazvao sam je „višim trenucima ljubavi i poverenja“. Do uniženja osećanja, povezanog sa ovim entitetom, dolazilo je kada bi voljena osoba povredila najviše manifestacije ljubavi, vere i nade. Pokušavao sam da napravim model koji bi odrazio kvalitet tog entiteta i pojavilo se nešto neobično: bila je to struktura povratka Bogu. Dugo sam šetao ulicama Petrograda pokrivenim snegom, uz obalu Neve, razmišljajući koje ime da joj dam. Kao i uvek, preostalo mi je samo da dovedem u red svoje polje. Sve češće su se pojavljivali programi povezani sa prestupima čovečanstva u budućnosti. Iznenada mi je sinulo: pa zar nije struktura povratka Bogu u stvari to što je On već stvorio, samo se nalazi u budućnosti? Daleko je lakše postaviti tu strukturu iznad Boga, a od vezanosti za nju nas leče izdaja i povreda naših najviših osećanja, koja pripadaju ne samo sadašnjosti, već i budućnosti. Od budućnosti zavisimo mnogo više nego od sadašnjosti. Prema tome, potrebno je da se i budućnost periodično razara, jer ćemo u budućnosti biti bliži Bogu u našim mislima i duši. On u njoj prebiva sada, i prebivaće uvek. Svaku ideju nužno je potvrditi činjenicama, i uskoro sam dobio takvu mogućnost.

Po dolasku u Petrograd primetio sam kako su osećanja počela da mi otupljuju. Postepeno, poput dragocene tečnosti, napuštala me je volja da živim i da se radujem. Počelo je ono što sam objašnjavao pacijentima, - narastajući program samouništenja, koji često dovodi do snižavanja emocionalnog potencijala. Ponovo sam osećao miris smrti koja se približavala. Na fizičkom i karmičkom nivou polje mi je bilo manje-više stabilno. Pogledao sam sve svoje vremenske tačke, i pokazalo se da su one bile pomerene unazad. Težnja ka budućnosti je iznosila minus 20 jedinica. Težnja ka prošlosti bila je plus 60 jedinica, a to je tri puta prevazilazilo smrtonosni nivo. Takav se osećaj ponekad javlja kod svakog: ide mu sve dobro, odlično se oseća, ali zna da će uskoro umreti i da mu niko ne može pomoći, a u budućnosti ga jednostavno nema.

U ateljeu sam nekada držao malu ritualnu figuru iz Meksika, koju sam dobio na poklon, a predstavljala je kulturu Asteka. Figurica mi je stalno padala zbog čega sam imao želju da je okrenem licem prema dole iako sam je proverio i utvrdio da u sebi ne nosi nikakvu podsvesnu agresivnost. U nju je bio utkan samo jedan program: pojačana

orijentacija ka budućnosti, odnosno idolopoklonstvo budućnosti. „To mi je poznato,” pomislio sam. Za Asteke su vanzemaljci, ljudi koji su došli iz drugih svetova ili iz budućnosti, predstavljali oličenje snage, moći, ljubavi i lepote. Što je jači bio taj kontakt, i život tog naroda bio je napredniji. Asteci su počeli da se klanjaju budućnosti, vremenu. Takva orijentacija se sve više učvršćivala u svim njihovim ritualnim figurama. Ljudi, koji su obogotvorivali budućnost, morali su da je izgube. Zato budućnost za Maje i Asteke nije postojala. Vlasniku ovakve figurice se zatvarala budućnost. Što je osećao veće zadovoljstvo posmatrajući tu ritualnu figuru, time mu je manje ostalo izgleda da ima budućnost. Sada sam shvatio zašto sam imao tako čudan odnos prema njoj. Čak je i energija u ateljeu u poslednje vreme postala neprijatna i teška. Tek kada sam to shvatio, osetio sam kako su se moji vremenski parametri popravili i energija ateljea se obnovila.

* * *

Nedavno sam razgovarao sa svojim nekadašnjim pacijentom.

- Za nekoliko godina možete očekivati neprijatne udarce sudbine, a vaša ćerka možda neće imati decu. Uzrok tome je ogromna gordost. U osnovi gordosti leži apsolutizacija savršenstva, srećne sudbine, odnosno težnja ka ispunjenju svih želja, kontrola nad situacijom na strateškom nivou, kao i kontrola budućnosti. Za dve godine, na suptilnom nivou će se rešiti da li će ona imati decu ili ne. Od četvoro dece, koja treba da se rode, samo je jednom suđeno da preživi. Njegovu dušu će čistiti tako što će negativnu karmu prebaciti na vas, njegovog dedu.

Nakon kraćeg razmišljanja on je počeo da priča:

- Astrologija, kojom se bavim u poslednje vreme, tačno može da predskaže da li će se čovek razboleti i da li će umreti, tačno u dan pa čak i sat. Moje astrološke prognoze se ne slažu s vašim.

- To je sasvim moguće, - odgovorio sam mu. - Ja vidim ono što je moguće promeniti. Ja prognoziram, a ne predskazujem. A što se astrologije tiče, tu niste sasvim u pravu. Po svemu sudeći, tačnost informacije koju daju astrolozi ne prevazilazi više od 60-70%. Nekada se ono što je predskazano ostvaruje tačno u sat, a nekada se uopšte ne ostvari. Recimo, čovek po svim astrološkim prognozama treba i dalje da živi, međutim iznenada umire, ili obrnuto.

Muškarac me je sumnjičavo gledao i odmahivao glavom.

- Čini mi se da astrologija ipak daje tačnije prognoze nego vi. Slegnuo sam ramenima.

- Kada je pre dve godine vaša žena bila kod mene na konsultaciji, kod nje se razvijao rak materice i vi ste mi se obratili zbog njenog zdravlja, jer ste bili svesni ozbiljnosti situacije. Sada, kada je kod nje sve u redu, šta mislite, da li je to bilo u sklopu astroloških prognoza ili ne?

Moj sagovornik je napeto razmišljao, ali se videlo da mu je bilo teško da prihvati ono što je čuo.

- U redu, - klimnuo sam glavom. - Zaboravite na moje prognoze. Ali za svaki slučaj, ne stvarajte krute planove za budućnost, ne sekirajte se zbog pretrpljenih neprijatnosti i neuspeha, i ne žalite za prošlošću. Mislim da je to moguće ispoštovati. Učinite barem to.

Posle tog razgovora setio sam se vremena kada sam se bavio proricanjem budućnosti. Jednom prilikom sam zamolio svoju dalju rođaku da mi pogleda u šolju. Ona se inače time bavila i odlično je to radila. Nakon prvog gledanja samo je iznenađeno uzviknula:

- Slušaj, kod tebe uopšte ne postoji budućnost!

- Kako to da shvatim? - bio sam zatečen.

- Eto lepo, ti je sam stvaraš, strogo zacrtane budućnosti kod tebe nema.

- Hajde ipak, da pokušamo da saznamo barem nešto, - zamolio sam je.

Ponovo smo kuvali kafu i sipali je u šolje. Dok sam pio kafu, setio sam se jednog interesantnog slučaja. Našao sam se u zajedničkom društvu s jednom ženom koja je gledala u šolju i svakome govorila šta mu se desilo, od čega boluje i šta će mu se desiti u budućnosti. Svi su bili zaprepašćeni preciznošću njenog proricanja. Međutim, meni nije uspela ništa da pogodi. To me je toliko zaintrigiralo da sam narednog dana opet otišao kod nje i zamolio je da mi pogleda u šolju.

Kada je pokušala da vidi šta će mi se dogoditi u budućnosti, jako ju je zbolela glava. Odlučili smo da ponovimo proceduru. Ali svaki put kada je pokušala da mi vidi budućnost, glavobolja bi joj se ponovo javljala. Kod četrnaeste - petnaeste šolje shvatio sam da od gledanja nema ništa i s tim smo prestali.

- Ako ne možeš sama da dobiješ informaciju, savetovao sam svojoj rođaci, - uključi još jedan izvor. Govorila si mi kako ti se sposobnost proricanja pojavila posle smrti bake i da ti je ona na početku davala informacije. Posavetuj se s njom, da li može nešto da ti prenese.

Devojka je sela, zatvorila oči i otpočela da priča.

- Ovde je ne samo moja baka, već i tvoj dvojniki iz zagrobnog života. Sada odlučuju ko će da prenese poruku. Dvojniki se povukao. Baka će nam reći šta će se desiti u naredna dva-tri meseca.

Sve što mi je tada rečeno, u potpunosti se obistinilo. Posle nekoliko meseci ponovo sam se sreo s rođakom i tada sam odlučio da sprovedem jedan eksperiment.

- Hajdemo ovako, - predložio sam joj - Pomoći ću ti da dopreš u moju budućnost, a ti ćeš mi reći sve što tamo budeš videla.

Ona je s pažnjom gledala u moju šolju i počela da priča:

- Sačekaj nekoliko minuta, - zamolio sam je. - To što može da mi se dogodi u budućnosti, povezano je sa određenim prestupima.

Počeo sam da se molim i da čistim sebe. U njenom predskazanju se radilo o jednom čoveku koji je trebalo da umre. Molio sam se za njega i video kako mu se strukture polja popravljaju.

- Da li se sećaš šta si mi ispričala? - pitao sam svoju rođaku.

- Kako da ne, - odgovorila mi je.

Ponovo sam joj dao istu šolju.

- Pogledaj kako sada stvari stoje?

Devojka je bila zaprepašćena. Bezbroj puta je proučavala šare u šolji, a onda s nedoumicom gledala u mene.

- Sve se promenilo. I onaj čovek, koji je trebalo za nekoliko meseci da umre, sada će, sudeći po šari u šolji, ostati živ.

- Ali šara u šolji se nije promenila.

- Nije, - zaprepašćeno je odgovorila - ali izmenila se budućnost...

Stvar je u tome što je talog od kafe samo sredstvo, način prenošenja informacija, a sve zavisi od onoga ko gleda.

- Uzgred, - obratio sam se svojoj rođaci. - Da li si gledala sebi u šoljicu? Tvoje polje izgleda prilično loše.

- Htela sam baš da te zamolim da mi uradiš dijagnostiku, - priznala mi je. - U detinjstvu me je, kao što znaš, udario automobil. Prosto su me sastavljali iz delova. Nekim čudom sam preživela. Od tada bolujem od ozbiljnog bubrežnog oboljenja i iskreno, ne znam koliko mi je još ostalo da živim. Nedavno sam išla kod jedne poznate vaučare koja uspešno leči. Rekla mi je da nije u stanju da mi pomogne i da je moje stanje jako loše. Od nje sam saznala, - rođaka je nastavila svoju priču, -da u Abhaziji živi jedna izuzetno moćna vaučara i da samo ona može da skine prokletstvo koje visi nada mnom. Psihički sam se pripremila, i nakon nekoliko dana

sam otišla u mesto koje se zove Gagri. Objasnili su mi kako da pronađem kuću u kojoj je moglo da me očekuje spasenje. Pola dana sam je tražila i nisam mogla da je pronađem. Vratila sam se kući. Nakon toga sam još dva puta odlazila u to mesto u nadi da ću pronaći njenu kuću, ali nisam imala sreće. Tada sam shvatila da me nešto odande odvraća. Verovatno mi je prokletstvo bilo izuzetno jako. Ali, eto, kako je život pun iznenađenja. Pomogla mi je čista slučajnost, naime, upoznala sam se sa ženom koja je moćan ekstrasens. Kada bi rukama prelazila preko mene, prosto mi se vrtelo u glavi. Uputila sam se ponovo u Gagri zajedno s tom ženom. Ovaj put smo pronašle put do kuće. Ušle smo u dvorište u kome je već bilo okupljeno dosta sveta koji su čekali da se pojavi isceliteljka. Ona je izašla i ćutke nas sve ponaosob posmatrala. Zatim mi je prišla i kazala: "Iza tvojih leđa stoji smrt. Tebe neću da lečim. Odlazi". Eto tako, sada mi preostaje samo da sedim i čekam smrt. Po svemu sudeći, prema onome što mi je rečeno, neću dugo morati da čekam.

- Ti ne možeš da se izlečiš, - počeo sam da joj objašnjavam, - iz jednog prostog razloga: ono, što vračare vide kao prokletstvo, zapravo je tvoja velika gordost. U prošlim životima si imala ogromne moći: postigla si visok nivo savršenstva. Imala si srećnu sudbinu i sposobnost da vidiš i osetiš budućnost. To ti je neprimetno postalo svrha života, a ne sredstvo. Tvoj karakter je postao ohol i počela si da prezireš ljude koji su posedovali mane. Uživala si u tome da svoju volju namećeš drugim ljudima, da raspolazeš njihovim sudbinama. Nisi bila u stanju da podneseš nijednu traumatičnu i po tebe ponižavajuću situaciju. U ovaj život si došla upravo s takvim karakterom. Prema tome, blokada želje da „zgaziš” i potčiniš sebi čitav svet, potiče ti još od detinjstva.

- Nemoguće te je spasiti, - nastavio sam, - ako sama sebe ne promeniš. Uči se da podneseš poniženje i činiš ustupke, da budeš krotka i smerna, kao i da sačuvaš dobrodušnost. Bolje da se ne baviš proricanjem, jer te to još više vezuje za moći, savršenstvo, prekogniciju. Zahvali se Bogu za sve neprijatnosti u životu i moli se da ljubav prema Njemu bude ono što će te najviše usrećiti.

Po svemu sudeći, shvatila me je.

Prošle su skoro četiri godine, a kod moje rođake se poboljšalo ne samo zdravlje nego i sudbina.

Pola godine nakon našeg razgovora ponovo je svratila do one prve vračare, koja isprva nije mogla da je prepozna, a zatim joj krajnje

začudeno promrmljala:

- Sada te očekuje dug život, sudbina ti se promenila.

* * *

Prilikom jedne konsultacije, objašnjavao sam nekoj ženi kako treba da se moli:

- U mislima se obraćajte Bogu. Molite se za to da se oslobodite želje da ljudske vrednosti smatrate najvećom srećom.

- Sve što ste mi rekli, zapisala sam svojim rečima, - rekla mi je tokom drugog pregleda. - Da li biste mogli da pogledate?

Napisala je sledeće: „Gospode, molim Te da iz moje duše iščezne želja da volim ljudske vrednosti”.

Samo što mi oči nisu iskočile kada sam pročitao šta je napisala. Na prvi pogled, smisao je sličan, međutim dublje gledano je sasvim drugačiji.

- Saslušajte me, kada čitate kanonske molitve, ne morate čak ni da se udubljujete u njihov smisao. Ali, ja nisam sveštenik, već naučnik. I kao naučnik shvatam koliko su reči u molitvi moćan instrument, koji treba koristiti precizno i tačno. Dužni smo da volimo sve vrednosti koje posedujemo u životu. Ali, isto tako, svake sekunde treba da nam bude jasno da one nikada ne mogu biti najvažnije. Zato, kada se svojim rečima molite Bogu, molite se da vam dâ ono što samo On može, a to je - ljubav. Za sve ostalo sami treba da se izborimo.

* * *

Na konsultaciji mi je bila jedna gospođa iz Srbije:

- Pre nekoliko meseci auto je naleteo na moju ćerku, koja je na svu sreću ostala živa. Shvatila sam to kao upozorenje, ali i da ima veze sa mnom. Da li je zaista tako?

- Tako je, - odgovorio sam joj. - Da biste pomogli ćerki morate dovesti sebe u red. Vaš problem se često javlja i kod drugih ljudi: u pitanju je apsolutizacija sposobnosti, intelekta i savršenstva. Sledstveno tome, javlja se veći broj zamerki prema okruženju, a naročito prema muškarcima. Sve ste to preneli i na ćerku. Menjajte odnos prema prošlim događajima i tada ćete promeniti budućnost. Nakon konsultacije sa mnom, „unutrašnje nečistoće” brže izlaze na površinu. Brzina kretanja karmičkih sadržaja može da se uveća na desetine puta. Molitvom i preispitivanjem života pročistićete sebe. Ono čega ne uspete da se oslobodite „zatvoriće” se kroz neprijatnosti, poniženja i neuspehe.

Način na koji ćete reagovati na te životne nedaće odrediće vaše buduće zdravlje i sudbinu.

Čuo sam interesantnu priču o jednom čoveku, koji je doputovao u Moskvu. Dok se uveče šetao, iznenada je na njega skočio pas i ujeo ga za ruku. Nije razumeo da je to znak, nego se ozlojedio. Nakon nedelju dana, na tom istom mestu su ga ubili. Kod njega je, kao i kod vas, bila prisutna apsolutizacija sposobnosti i savršenstva. Sposobnosti su povezane s rukama, a povećana unutrašnja agresivnost blokirala se povredom ruke. Da je u trenutku kada ga je pas ugrizao, u trenutku kada je došlo do uniženja, umeo da sačuva dobrodušnost, ostao bi živ nakon nedelju dana, s obzirom na to da je kroz traumu već prošao.

- A da li ste bili svedok slučaja da je neko mogao ispravno da prihvati situaciju, da sve razume i ostane živ zahvaljujući tome? - upitala me je žena.

- Svakako. Navešću vam jedan upečatljiv primer. Pre nekoliko meseci sam imao predavanje u Sočiju. Ujutro, za vreme doručka, obratio sam pažnju na jednu šarmantnu ženu koja je bila oličenje dobrodušnosti. Ali s obzirom na to da sam stručnjak, u njoj sam primetio unutrašnju grubost i nadmen stav prema muškarcima.

- Što je žena talentovanija, - rekao sam joj, - to joj je teže da podnese ponižavanja od muškarca, a u takvim slučajevima deca imaju probleme.

- Ja imam decu i, da ih ne ureknem, s njima je sve u redu.

- Hvala Bogu, - uzvratio sam joj.

Nisam želeo da dijagnostikujem njenu decu kako ne bi pomislila da je zastrašujem. Trebalo je da prisustvuje mom predavanju. Setio sam se toga i odlučio da pogledam da li će shvatiti o čemu govorim. Pre predavanja, distanciono sam pogledao njeno polje pri čemu se jasno videla bliska smrt. Predavanje sam otpočeo kao da se obraćam njoj lično, mada mi se izlaganje po tematici ničim nije razlikovalo od mojih uobičajenih predavanja. Po završetku seminara je nisam primetio zato što je otišla, a sutradan je trebalo da putuje, tako da se više nismo videli. Ponovo sam distanciono pogledao njeno polje i prosto zazviždao usled prijatnog iznenađenja - polje je bilo čisto i harmonično.

- Sećaš li se one žene? - pitao sam prijatelja koji je bio u tom društvu za vreme doručka. - Kod mnogih čije su duše spremne, posle predavanja dolazi do kardinalnog poboljšanja polja. Ali, u ovom slučaju,

rezultat je bio prosto briljantan: trebalo je da umre, ali je uspela da se izbori za život.

Kako sam kasnije saznao, ova priča je imala i svoj nastavak. Sledećeg dana je ta žena, zajedno sa svojom drugaricom, automobilom krenula na aerodrom. U tunelu je izgubila kontrolu nad vozilom. Kola su letela s jedne na drugu stranu, da bi na kraju udarila u zid tunela. Ostale su žive, i to bez ijedne ogrebotine. Shvatio sam da je taj događaj, ta saobraćajna nesreća, bila neminovno predodređena, ali zahvaljujući unutrašnjim promenama koje su se desile u njenoj duši, sve se završilo samo havarijom automobila, a izbegnute su teške povrede ili smrt.

Dok sam ovu priču izlagao svojoj pacijentkinji iz Srbije, istovremeno sam posmatrao njeno polje. Dolazilo je do poboljšanja, tako da je bilo vreme da se razgovor privede kraju. Međutim, neočekivano sam osetio oštar bol u slepoočnici. Shvatio sam da neko uporno želi da mi prenese poruku. Njena sudbina mi je govorila: „Prenesi joj da će umreti ako bude nastavila da se moli onako kako se molila ranije”.

- Kako se molite? - upitao sam je.

- Kao i obično, po molitveniku.

- Ne, vi se molite još nekako, svojim rečima.

- Pa, molim se i da Bog dâ ljubavi i zdravlja mojoj deci.

- Za zdravlje se ne treba moliti, zdravlje je rezultat ljubavi. Pričajte kako se još molite svojim rečima!

- S obzirom na to da sam iz Srbije molim Boga da se što pre završi rat u Jugoslaviji.

Pogledao sam da li to narušava više zakone. Ispostavilo se da je to - višestruka želja za smrću velikih grupa ljudi.

- Vaša molitva, - objasnio sam joj, - može da pomogne fizičkim telima ljudi, ali nanosi veliku štetu njihovim dušama. Naravno, kao čovek treba da želite prekid rata i učinite sve da se on ne rasplamsa i ne počne iznova. Međutim, rat je takođe bolest. Moliti se da nestane fizička bolest, znači naneti štetu duši. U molitvama, zemaljska logika treba da se isključi, u suprotnom ćemo ljudskom logikom početi da gušimo božansku, a to je već jako opasno. Prema tome, bolje da se molite praznog želuca, u samoći, bez ikakvih očekivanja kako od ljudi tako i od sebe, prema prošlosti, sadašnjosti i budućnosti. Tada, kroz ljubav koju primimo u vreme molitve, lakše možemo da ispunimo svoje ljudske želje.

* * *

Jedan mlađi čovek gledao je ispred sebe i pričao mi istoriju svog života:

- Duskora sam imao jako puno novca i osećaj da sve mogu i da će mi se svi planovi zasigurno ostvariti. Sada nemam novca i svi planovi su mi propali mada sam bio ubeđen da radim ispravno.

- Vi ste vezani za duhovnost i savršenstvo, posedujete ogroman unutrašnji prezir i osuđujete ljude, - rekao sam mu. Verovatno vam nije potpuno jasno...Sada ću vam ispričati odakle vam sve to. Na Zemlji postoji mesto gde je kontakt s budućnošću pojačan. U poslednjih nekoliko hiljada godina ono se nalazi na Himalajima. Čovek koji živi na severu Indije, ili na Tibetu, može da ostvari pojačan kontakt s budućnošću i da ga zadrži u sebi tokom nekoliko života. Ako se ispravno ponaša, taj kontakt se povećava, ali ako se pogrešno ponaša, ljuti se na one koji onemogućavaju da se njegovi planovi ostvare, ako je nezadovoljan sobom i svojom sudbinom kada mu se ono što je izmaštao ne ostvari ako upada u uninije, odnosno plaši se budućnosti i unapred nije njome zadovoljan, u tom slučaju takvog čoveka neće pustiti u budućnost. Ako se, zahvaljujući religiozno-filozofskom vaspitanju ili intuiciji, čovek ispravno ponaša, tada se kontakt s budućnošću produbljuje i naglo se uvećava njegova moć da utiče na svet oko sebe. U takvim slučajevima dolazi do ispunjenja svih njegovih želja, a to i jeste srećna sudbina. Čovek postaje savršeniji, inteligentniji, sposobniji, čime mu se povećavaju stvaralačke moći i sposobnost da dobije potomstvo. Ali mi takođe možemo da se vežemo i za budućnost: praveći čvrste planove, jako maštajući o nečemu, ljuteći se na one koji su nam pričinili neprijatnost ne samo u sadašnjosti, već i u budućnosti. Primera radi, izgubili ste novac i to teško preživljavate. Ali ako ste izgubili mogućnost da ga dobijete u budućnosti - biće vam dvostruko teže. Ili: posvađali ste se sa ženom koju volite. Sigurno će vam zbog toga biti teško, jer je obezvređena vaša ljubav prema njoj. Međutim, ako je njena odluka da više uopšte ne želi da vas vidi, biće vam još teže, jer u tom slučaju ne samo da je unižena vaša ljubav u sadašnjosti, već i u budućnosti. Što više sreće i zadovoljstva dobijate zahvaljujući kontaktu s budućnošću, to je veće iskušenje da od njega postanete zavisni, odnosno da vaša duša sraste s tom potrebom. Da biste spasili dušu, budućnost mora da vam bude uništena, s obzirom na to da budućnost takođe nije cilj, već sredstvo. Isprva dolazi do propasti planova, zatim dolazi do udaraca

sudbine, pa nesreće, poniženja, a potom slede bolesti, što se i dogodilo u vašem slučaju. Umeće da prihvatimo propast naših planova, ideala i snova, kao nešto što je Božja volja, predstavlja umeće da sačuvamo srećnu sudbinu, savršenstvo, intelekt itd.

Zato Rusija treba da nauči da ne prezire svoju prošlost, da ne paniči pred budućnošću, da ne bude ogorčena na svoju sudbinu, da ne prezire nesavršenstva u svim oblicima, odnosno da razvija moral i ljubav prema svetu oko sebe, bez ikakvih zamerki. Drugim rečima, ljubav prema Bogu je uslov bez koga će sve političke i ekonomske reforme biti jalove. Svako od nas mentalno i emocionalno spoznaje svet u kome živi. Logički i emocionalni modeli koji nastanu prilikom te interakcije, određuju karakter, sudbinu i zdravlje svakoga od nas. Seme ispravnog emocionalnog doživljavanja sveta, koje niče u našoj duši, čini nas harmoničnim i povećava naše sposobnosti da preživimo i da se razvijamo. Logika, to je lišće drveta, a ljubav je njegovo korenje.

Svaki put kada sam dosegnuo nove nivoe spoznaje, prepoznao sam iste takve stepenike i u umetnosti i shvatao da svaka osoba koja se ozbiljno bavi stvaralaštvom, intuitivno prolazi isti put koji i ja. Ponovo sam se u mislima vraćao pozorištu trudeći se da se iz novog ugla približim toj umetnosti.

Dakle, sve se svelo na tri sistema vrednosti. Prvi je - stvaralaštvo, kreacija, zapravo rođenje svega postojećeg. Drugi je - upravljanje, vlast, moć, usavršavanje. Treći sam nazvao - „povratak Bogu“, odnosno sve postojeće je nastalo od Boga, razvija se i vraća Njemu. Povratak Bogu je najuzvišenija ljudska vrednost.

Skoro čitavih mesec dana tragao sam za pravim nazivom onoga što je označavalo povratak Bogu da bi on na kraju došao sam po sebi: budućnost. Čovek koji ima pojačan kontakt s budućnošću čini ogroman uspon u svom razvoju, ali ako bude apsolutizovao budućnost, odnosno smatrao ga najvišom srećom, biće kažnjen s višeg plana. Izgubiće mu se želja za potomstvom, stvaralaštvom, kao i usavršavanjem. Drugim rečima, da bismo dobili mogućnost da se usavršavamo i razvijemo kreativne sposobnosti, neophodno je da uspostavimo pravilan odnos prema budućnosti. Pravilan odnos prema budućnosti je pre svega razumevanje da što dalje idemo ka njoj, bliži smo Bogu, ali se to odvija na površinskom, ljudskom nivou. A na unutrašnjem planu, Bog je večno

prisutan u nama. Zbog toga glavni orijentir treba da bude na Boga unutar nas, odnosno na beskonačnu ljubav, bez bilo kakvih očekivanja.

Veliki glumac sazreva tokom nekoliko života. Isprva je on bio prorok, svetac i jasnovidelac. Unutrašnja ljubav prema Bogu je za njega bila važnija od budućnosti i zato je mogao da dobije pristup budućnosti. Njegove stvaralačke sposobnosti i savršenstvo su se naglo povećali. Iz tog razloga je Hristos govorio: „Ne mislite o sutrašnjem danu, živite kao ptice”. Međutim, kada je došlo vreme da ostvari sposobnosti koje je stekao tokom jednog ili dva života, kod tog čoveka je došlo do rušenja i budućnosti i sudbine. To je trajalo sve dok nije nestalo njegove želje da se veže za stvaralaštvo, kreativnost i savršenstvo. Ako je sačuvao ljubav prema Bogu, ako nije u sebi gušio osećaj ljubavi, onda je u toj školi prolazio obuku ne trideset ili pedeset života, već za jedan ili dva. Zatim mu se u četvrtoj ili petoj inkarnaciji otvarao ogromni stvaralački potencijal, koji je realizovao ne vezujući se za njega. Onoliko koliko je u njegovoj duši bila jaka ljubav prema Bogu, toliko dugo je i mogao da živi - čuvajući taj potencijal. U slučaju da su mu sposobnosti i savršenstvo postali ciljevi sami po sebi, i da je gordost počela neizmerno da mu raste, njega bi ubili, ili bi bio povređen, teško oboleo ili bi mu život na neki drugi način bio uništen. Što je jače apsolutizovao stvaralaštvo, potomstvo, i što je više za njega umetnost postala cilj sam po sebi, u njegovoj duši se sve jače rasplamsavala ljubomora i ljutnje na bližnje, usled čega bi dobijao sve više udaraca i suočavao se sa izdajom najmilijih. Čovek bi tada bio prinuđen ili da se odrekne stvaralaštva, osećajući da mu od nje pretila smrt, ili da napusti porodicu i stabilne odnose s bližnjima. Ili, ukoliko je proces zašao dublje, da podsvesno počne da menja svoju polnu orijentaciju, ne bi li na taj način sačuvao život i stvaralački talenat.

Proces rođenja i sjedinjenja je spajanje dva načela - informacije i energije. Ljubav je podeljena na energiju i informaciju, koje se sjedinjuju i uzajamno prožimaju, što dovodi do stvaranja i razvoja. Muškarac predstavlja ideju, informaciju, usavršavanje, intelekt i razvoj moći. Žena predstavlja energiju, stvaralaštvo, kreaciju i rađanje potomstva. Muški princip, kao i ženski, istovremeno postoji kako u muškarcu tako i u ženi. Muškarac poseduje 53% muškog principa i 47% ženskog. Kod žena je obrnuto. Na dubljem nivou svi smo dvopolna bića. Samo se na površinskom nivou ispoljava razlika polova, neophodna u procesu evolucije.

Pozorište nastaje onda kada se ideja dramaturga, koja u sebi nosi i suptilnu energiju, sjedinjuje sa energijom glumačkog kolektiva, koji sadrži određene ideje. Režiser je poput ljubavi, koja na unutrašnjem planu spaja u sebi informaciju i energiju. Što je više ljubavi u njegovoj duši, time veća razlika u potencijalu može da nastane između dve suprotnosti i time će biti više prave umetnosti u predstavi. U glumcu su uvek prisutni i dramaturg i režiser; za njega je najvažnije da dočara to kako sjedinjenje informacije i energije stvaraju ljubav.

* * *

Sećam se kako sam pokušavao da pomognem jednoj devojci koja je trebalo da se upiše na glumu. Prvi prijemni ispit nije položila, što se dogodilo pre našeg susreta.

- Stani ispred mene i pročitaj ovu pesmu, - zamolio sam je.

Bilo je užasno; gore nisam mogao ni da zamislim.

- U tebi nema osećanja, sva si u mislima. Probaj da pročitaš nešto drugo. Da li znaš basnu od Krilova: „Svinja se pod hrastom stoletnim žireva najela, najela i prejela. Sita se ispod njega naspavala, a kada je oči otvorila i ustala, njuškom je korenje hrasta kopati počela”. Pročitaj je, - predložio sam joj.

Počela je da čita, napadno gestikulirajući.

- Spoljašnji utisak je odličan, - rekao sam joj, - ali iznutra je prazno. Samo reči koje udaraju jedna o drugu i ništa više. Shvati da su reči posledica, one nastaju iz emocija. Kada čitaš pesmu, ne treba izražajno da izgovaraš reči, nego da njima oblikuješ emocionalne slike. Pokušaj da pročitaš pesmu bez reči. Zamisli da si svinja kojoj najveću sreću predstavlja da jede žireve. Oseti kako ti žirevi pružaju veliku radost. Pošto si se najela, doživi euforiju. Oseti jaku želju da otkopaš korenje hrasta. Svako dejstvo određuje se emocijom, a ne mislima koje su sporedne. Probaj da pročitaš pesmu kao međusobnu interakciju slika, a na reči zaboravi. Glumcu su reči na poslednjem mestu.

Ona je iznova i iznova deklamovala pesmu. Bilo je bolje, ali basna još uvek nije oživela.

- Dok čitaš, sve vreme si u strahu. Dokle god je u duši strah, pesma neće oživeti.

Trudila se, ali napredak je bio neznatan. Na kraju sam shvatio o čemu se radi.

- Znaš li šta je strah? Ti misliš da je to bojazan koja se odnosi na sadašnjost, a u stvari je bojazan vezana za budućnost. Negde sam

pročitao savet jednog psihologa: „U slučaju da se panično plašite nečega, zamislite da se to već desilo i nastavite dalje da živite”.

Ponovo je pročitala pesmu, koja je i dalje bila bez života.

- Znaš li u čemu se razlikuje ovaj život od basne koju čitaš?

- U čemu?

- Kada čitaš pesmu, znaš šta će se desiti u narednoj strofi, dok u životu nije tako. Mi ne znamo šta će se dogoditi, i to život popunjava oštrinom i bogatstvom emocija. Dok čitaš pesmu, ne treba da gledaš u budućnost, da je osećaš. Emocionalna slika treba da živi samo u sadašnjem trenutku. Što jasnije budeš oslikavala sadašnjost, to će se ona aktivnije povezivati s budućnošću.

Ponovo je izašla na prijemni ispit, ali nije položila. Tada nisam shvatao o čemu se radi, ali sada shvatam. Prema biblijskoj legendi, Bog je sačinio čoveka od gline a zatim je u njega udahnuo život, dao mu dušu. I život i duša su porcija ljubavi koju smo dobili od Boga. Ovoj devojci je nedostajalo upravo te ljubavi. Da bi se spoljašnji, ljudski sloj ljubavi povećao, potrebno je da se ona izjednači sa onim unutrašnjim, koji je beskonačan i prisutan u svakom od nas. Sreća je kada nam je data mogućnost da volimo. Takva ljubav ne zavisi ni od čega niti na nju išta može da utiče. Takva ljubav i očekivanja bilo koje vrste su nespojivi. Ispostavlja se da je čovek koji prebiva u tom stanju, emocionalno neranjiv u svakoj situaciji. Pri bilo kakvom stresu, on zadržava kontrolu kako nad sobom, tako i nad situacijom, što znači da može ispoljavati emocije u svim dijapazonima, dok na unutrašnjem planu zadržava stabilnost. Za glumca je to jako važno. On je dužan da tekst, koji je dobio od dramaturga, toliko ispuni ljubavlju, kako bi emocionalna slika, koja se stvara na sceni, otpočela da živi nezavisnim životom, u svom vremenu i prostoru, koji se realno razlikuje od vremena i prostora dvorane.

Sećam se priče koju mi je jednom prilikom ispričao poznanik o tome kako je izvesni mladić upisao pozorišnu akademiju. On je stupio prijemnu komisiju i zbunjeno saopštio da je spreman za ispit. Predsednik komisije je izvukao sat iz džepa i stavio ga na sto ispred sebe.

- Ako uspete da ukradete ovaj sat naočigled svih, primljeni ste na pozorišnu akademiju, u suprotnom nam niste potrebni.

Prvih nekoliko sekundi mladić nije ništa shvatio, već je zaprepašćeno gledao u članove komisije. Jasno se videlo uzbuđenje koje ga je obuzelo. Odjedanput je iz njega neočekivano provalilo:

- Gadovi jedni! Svi ste već kupljeni i prodani! Unapred ste odlučili ko će biti primljen na akademiju, a koga ćete šutnuti! Sada, kada ste se dovoljno nagrabili para, počeli ste da upropaštavate talentovanu decu!

U dva skoka se našao ispred samog predsednika komisije.

- Evo, vi ste, po svoj prilici, najviše od svih prigrabili novca! A tu mi raspredate o umetnosti i lepoti! Poštenog čoveka bi trebalo da bude sramota da studira na vašem fakultetu! I baš mi je drago što nisam prošao.

Zatim se okrenuo i izašao. Par minuta su članovi komisije zapanjeno gledali u vrata. Tek kasnije je predsednik komisije otkrio da na stolu nema njegovog sata. Mladić je bio primljen na fakultet.

* * *

Drugi slučaj: na prijemnom ispitu za pozorišnu akademiju zahtevali su od jedne punačke, stidljive devojke da odglumi seljanku koja iz šume vozi kući drva.

- Recimo, volovi su stali i jednostavno neće da krenu dalje. Odglumite izlazak iz ovakve situacije.

Ona je prišla i počela nežno da miluje imaginarne životinje.

- Hajde, mili moji, rođeni, krenite.

Zatim je upitno pogledala članove komisije. Ovi su samo slegli ramenima: volovi su i dalje stajali. Tada je devojka uzela zamišljeni prut i počela da šiba volove. Opet im je uputila upitni pogled. Komisija je pokazala na volove koji su i dalje stajali. Devojka je zatim krenula iz sve snage da vuče imaginarne volove. Komisija i dalje nije reagovala. Nekoliko sekundi je razmišljala, a zatim je, neočekivano tihim glasom uputila nepristojne reči na adresu volova, da bi, konačno, povišenim glasom počela sočno da ih psuje.

- Dovoljno, volovi su krenuli, - uzdisali su članovi komisije i klimali glavom u znak odobrenja.

Glumac je umetničko biće. Ako u dubini duše počne da oseća strah od onoga šta će se desiti u budućnosti, ili zavisnost od bilo kakvih ljudskih vrednosti, neće biti u stanju da odigra svoju ulogu. Sposobnost kontrolisanja situacije - predstavlja veštinu kreiranja upečatljive slike na sceni. Nije slučajno što je na fakultetima glume mačevanje neophodan element obuke glumca. Na jednoj strani mora postojati ljubav koja ni od čega ne zavisi, kao viši oblik stvaralaštva i kreacije, a na drugoj - maksimalna kontrola situacije na spoljašnjem nivou. Važan faktor:

neophodna je apsolutna unutrašnja pokornost, koja se manifestuje kao odsustvo potrebe da se upravlja budućnošću i kroz spoznaju da jedino Bog stvara kako sadašnjost tako i budućnost. Šalama, humorom, nadmetanjem, nepristojnim ponašanjem, apsurdnim dejstvima, itd., umetnici pokušavaju da otklone zavisnosti od ljudskih vrednosti, jer ta zavisnost smanjuje rezerve njihove ljubavi i sužava pristup stvaralaštvu. Svako od nas ima "ispitnu komisiju", koja ga primorava da razvija stvaralački potencijal, i to ponekad čini vrlo surovo.

Navešću sopstveni primer. Iz prošlog života sam nasledio veliku zavisnost od ljudskih vrednosti, kao i veštinu da ih u kritičnim situacijama prevaziđem. Zato sam kod sebe primećivao kukavičluk, grubost i nepristojnost, s jedne strane, a s druge - altruizam, velikodušnost i hrabrost. U običnim situacijama sam bio izuzetno plašljiv, ali me je istovremeno bilo teško obuzdati ako bi mi neko dosađivao. Sve vreme sam maštao o budućnosti, međutim vezanost za budućnost uzrokuje veliki kukavičluk, a često i panični strah. Takvu osobu je lako pokoriti. I zaista, uvek je postojao neko ko me je gušio i nametao mi svoju volju.

U našem komunalnom stanu živeo je alkoholičar sa svojom prijateljicom kod kojih se okupljalo polukriminalno društvo. Postepeno su postajali sve bezobrazniji te su počeli da mi krađu stvari. To mi se ni najmanje nije svidelo pa sam suseda nekoliko puta prebio. Međutim, on je osetio moj kukavičluk i počeo je da mi pretilo kako će dovesti svoje drugove koji će me preklati u ulazu. Bio sam tada mlad i neiskusn, pa me je uplašila mogućnost da budem preklan pred zgradom. Dok milicija stigne, ja ću već biti iskasapljen ili ubijen, stoga nisam imao nameru da gubim vreme. Počeo sam unapred da se pripremam kako bih predupredio neželjeni ishod. I tako su mu jednom došli prijatelji, koji su mi prigovarali zbog neke sitnice. U hodniku su me okružili i počeli su da mi prete. Jedan od njih, koji je bio viši i krupniji od mene, gurno me je prstom u stomak i govorio:

- Sutra ćemo da te zakoljemo.

Sačekao sam da mi se umire prve emocije, a zatim sam pokušao da prođem u kuhinju.

- Nećemo te pustiti u kuhinju, - rekao mi je jedan od njih.

- Momci, nećemo valjda ovde stajati dva sata? Pustite me da prođem.

Ušao sam u kuhinju, a oni su ostali u hodniku. Na stolu mi je ležao ranije pripremljen nož. Uzeo sam ga za sečivo, krpom protrljao dršku i pružio im.

- Hajde, ko hoće, secite.

Iz nekog razloga su oklevali, ne shvatajući o čemu se radi. Moja namera je bila jednostavna: ako bi neko od njih uhvatio dršku noža, tog trenutka bih koraknuo unazad i izvukao ranije pripremljenu sekiru. Mislim da bih sasekao svu trojicu. Na svu sreću, Bog je čuvao i mene i njih. Ništa nisu učinili, već su se povukli u sobu kod suseda. Odustali su kada su videli da se ne plašim pretnji, da ne strahujem za budućnost i svoje fizičko telo. Međutim, mesec dana kasnije desilo se nešto nepredviđeno. Vraćajući se kući u pripitom stanju, sused me je presreo u hodniku i, po navici, počeo je da me zlostavlja. Nisam izdržao, već sam ga udario tako snažno, da je s prelomima završio u bolnici. Svedoci ovog incidenta bila su dva moja poznanika i komšinica; oni su videli šta se dogodilo. Nekoliko dana nakon toga, na vrata mi ja došao lokalni milicionar i obavestio me da je protiv mene podneta krivična prijava.

- Preti vam osam godina zatvora, - rekao mi je.

Ja sam ga, naravno, slagao, rekavši mu da svog suseda nisam ni pipnuo.

- Probajte u to da ubedite islednika, - bilo je sve što mi je rekao.

Prilikom prvog poziva, detaljno su me u stanici milicije ispitivali kako se to desilo, šta je dovelo do toga, i sl. Međutim, ja sam uporno ponavljao svoju verziju priče. U toj situaciji mi je dobro došao talenat za glumu. Što je moja usredsređenost na zamišljeni scenario bila intenzivnija, to je on bio nezavisniji od mene i počinjao je samostalno da živi. Što sam se manje plašio ispitivanja, to sam imao veće šanse da se izbacim iz ove priče. Pozivi islednika su prestali i ja sam bio ubeđen da se sve dobro završilo. Međutim, kasnije se ispostavilo da sam se prevario. Samo što sam se smirio i opustio, ponovo su me pozvali da se javim isledniku. Nabijen, brkati muškarac sedeo je ispred mene i krajnje dobrodušno me je nagovarao:

- Slušaj, znam ja ko je tvoj sused. Tog gada je odavno trebalo ubiti. Šteta što nisi to učinio, barem s njim više ne bismo imali posla. A ovako, mladiću, zapao si u veoma ozbiljan problem i najverovatnije ćeš dobiti osam godina zatvora. Pokušaću da ti pomognem, budalo jedna, mada su ti šanse male. Nego, reci mi iskreno, da li si ga tukao?

- Ne, nisam ga tukao - napeto sam odgovorio.

- Je l' mi prodaješ šarene laže? - rekao je. - Meni je sve potpuno jasno. Vidiš i sam da nemam nikakav magnetofon, i da ne vodim zapisnik o onome što pričaš.

Blagonaklono me je potapšao po ramenu.

- Vreme ti ističe. Budeš li se i dalje ovako ponašao, više neću moći da ti pomognem.

U socijalizmu nikada nije bio potreban advokat, mada čovek koji se nađe u sličnoj situaciji poželi da postoji neko ko bi mu pomogao. Kada bi se desilo da je neko preuzeo takvu ulogu na sebe, okrivljeni bi mimo svoje volje priznavao zlodelo. Lisica ne može da bude dobar advokat kokoški. To sam shvatio tek kasnije. Tog trenutka sam popustio i ispričao sve šta se desilo, jer je čovek želeo da mi pomogne i da me spasi. Ponovo sam se vezao za budućnost i iz straha od onoga što me čeka, počeo sam da pravim gluposti. Islednik me je veoma lako doveo u zavisn položaj. S jedne strane mi je oslikavao užasne perspektive, a s druge strane mi je govorio o mogućnosti izbavljenja. Sa svakom novom emocijom straha, ozlojeđenosti i nade, sve više sam potpadao pod njegovu vlast i brbljao.

- Uzgred, tvoj sused je rekao da je bilo prisutno još dvoje ljudi koji su videli kako si ga udario. Međutim, oni su napisali kako nisu ništa ni videli ni čuli. Da li su bili u blizini, ili, možda, iza vrata?

- Ne, zaista, pored mene nije bilo nikog, tako da oni nisu mogli ništa ni da vide ni da čuju.

Islednik se nasmejao.

- E, moj mladiću, sada stvarno preteruješ! Tvoj sused ipak nije lud. Jeste alkoholičar, ali nije psihički poremećen. Zar ti nije jasno da nije mogao da izmisli tvoje drugove koji su stajali u hodniku? Sve si mi lepo ispričao, zašto sada opet počinješ da se izvlačiš?

- Ali kad vam kažem, zaista ih nije bilo.

U tom trenutku, u duši sam osetio mučno cepanje. S jedne strane, nisam smeo da ugrozim prijatelje, a s druge - nisam želeo ni da prekinem kontakt sa islednikom i izgubim mogućnost da se izbacim od zatvora. Govoreći jezikom mojih istraživanja, morao sam da odaberem između dva nivoa vrednosti: između ljubavi i budućnosti. Da sam tada izabrao budućnost i vezao se za nju, sigurno bih je izgubio. Bog bi mi je uništio. Stoga sam izabrao ono što nikada ne možemo da izgubimo ako smo na to usmereni. Jedino što nikada ne gubimo, pod uslovom da nam postane najviši cilj - jeste ljubav koja nas sjedinjuje s Bogom. Da bih

izabrao budućnost, morao bih da se odreknem ljubavi prema svojim prijateljima. Izabrao sam ljubav i zato sam dobio budućnost. Islednik je na razne načine pokušavao da me slomi, međutim kad god bi razgovor dotakao temu mojih drugova, od mene je dobijao negativan odgovor. Samo što sam izašao iz njegove kancelarije, shvatio sam da je moje usmeno priznanje za njega najvažnija stvar. Dobivši ga, odmah bi poslao patrolu milicije po moje drugove i saopštio im da ih je prijatelj prodao. Ako bi oni posumnjali i odbili da poveruju u to, bilo bi izvršeno suočenje. Uopšte uzevši, mene je spasilo čudo. Kasnije sam shvatio da za islednika nisam predstavljao nesrećnog i jadnog mladića, kome treba pomoći, već veliku šansu da bude nagrađen za rasvetljen slučaj. Nerasvetljeni slučajevi štete karijeri. Na jednoj strani je iznudio moje priznanje, a na drugoj je zastrašivao suseda tražeći od njega da povuče prijavu. Moj sused je odmah popustio i povukao prijavu. Predmet je bio zatvoren. Sada, kada su prošle mnoge godine, shvatam koliko je islednik ipak bio blag. Postavio mi je prepreku koja nije bila tako visoka. Ako uspeš da je preskočiš - slobodan si. A da prepreke mogu biti daleko više, saznao sam kasnije.

* * *

Jedan moj pacijent mi je ispričao sledeće.

- Zar mislite da kod nas funkcionišu zakoni? Sve je to falsifikat - iluzija zakona. Kao što je nekad u socijalizmu pobeđivao jači, tako je i danas. Pre neki dan, vozeći se „Ladom“, moj prijatelj se našao na semaforu kada se upalilo zeleno svetlo. Automobili su usklađeno krenuli s mesta kada je u raskrscu, na crveno svetlo, izleteo jedan automobil i udario u njih. Sva četiri automobila su bila slupana, dok je jednom bio uništen i ceo prednji trap. Na sreću, ljudi su ostali živi. Moj prijatelj je otišao u stanicu milicije i rekao:

- Nemam nameru da se sudim, niti da tražim nadoknadu za nanetu moralnu štetu. Potreban mi je samo novac za popravku automobila. Uostalom, saobraćajna policija je bila na mestu udesa i sastavljen je zapisnik.

- Da li znate šta su mu odgovorili?

- Čujte, čovek je rekao da je on prošao na zeleno svetlo, tako da ste vi krivi. Stoga, vi njemu treba da platite odštetu.

Moj prijatelj im je na to rekao:

- Ja sam poslovan čovek i imam zaleđinu, a znam i kako se ovakve stvari rešavaju.

- U redu, onda ćemo razmisliti, - odgovorio mu je milicionar. -
Dodite za nedelju dana.

Kada je došao posle nedelju dana, znate li šta su mu rekli?

Šta mislite ko je bio krivac? Ta četiri vozača, ili onaj koji je naleteo na njih? Nećete pogoditi, - smeja se on. Krivac je bio semafor. Semafor je, navodno, sa svih strana pokazivao zeleno svetlo. „Možemo vam dati zapisnik ako želite, a vi se za svoja potraživanja obratite službi za održavanje puteva i protiv njih podnesite tužbu”, - rekao mu je milicionar.

U miliciji ima puno dobrih i čestitih ljudi, ali ima i pokvarenih. Nema loše ili dobre milicije. Postoji samo loš zakon koji može da šteti poštenim ljudima i da štiti nepoštene. Zemljom ne upravlja predsednik ili parlament, već zakon. A zakon se oslanja na određene moralne norme i strateške principe, čiji osnovni zadatak mora biti očuvanje ljubavi i života. Ako se donese zakon koji se ne zasniva na ljubavi, moralu, očuvanju života, onda on prestaje da važi, a na snagu stupa zakon jačeg: moćan u sadašnjosti, znači - moralan u prošlosti. Tokom poslednjih sto godina Rusija je hrlila ka najrazličitijim vrednostima, težeći da na pijedestal postavi i naizmenično zaštititi budućnost, prošlost, duhovnost i materijalni plan. Danas, ne samo Rusija, već i čitavo čovečanstvo, polako i bolno dolaze do saznanja o tome šta je najviša vrednost. Jedino nov način shvatanja života može pomoći u donošenju zakona koji će obezbediti opstanak ne samo određenoj grupi ljudi ili državi, nego čitavom čovečanstvu.

* * *

- Pre mesec dana pas mi se nečim otrovao, - pričao mi je jedan pacijent. - Nekoliko puta je imao epileptične napade. Da li je to povezano s karmom porodice?

- Povezano je. Kod vas je prisutan program samouništenja. Vi ste vlasnik tog programa, ali istovremeno i vlasnik psa, tako da ga je on preuzeo od vas.

Još jednom sam dijagnostikovao njegovo polje. U predelu glave sam primetio snažnu deformaciju. Međutim, podsvesna agresivnost je bila minimalna. Čudno, ali otkud tako jaka reakcija kod psa?

- Kod vas sada isplivavaju vezanosti za sudbinu i budućnost. Otklonite ljutnje i nezadovoljstvo sobom i drugima. Sada je proleće i

pojačala se veza s potomcima, s drugim svetovima. Sledstveno tome, svi poremećaji koji su preneti na potomke, aktiviraju se i vraćaju nazad.

Pacijent je klimnuo glavom. Međutim osećao sam da je ostao još neki problem. Za svaki slučaj, očitao sam polje njegovog sina, čije ime mi je naveo. Tek tada sam shvatio o čemu se radi. Kod dečaka je bila prisutna vezanost za sposobnosti, savršenstvo, upravljanje sudbinom i budućnošću. Ta želja je toliko zasenila ljubav prema Bogu da su se u polju pojavile deformacije, karakteristične za nastupajuću smrt.

- Samo da vam kažem, moj sin ne može da podnese neuspehe. Sekira se i sve duboko proživljava, - odgovorio je pacijent na moje pitanje.

- Ako se čovek sekira zbog neuspeha, propalih planova, karijere, prestiža, bolje da se ne nada budućnosti, - odgovorio sam mu. - Naučite ga da neuspehe i krah nadanja podnosi i prihvata kao gorak, ali dragocen lek. Tada će imati šanse ne samo da preživi, već i da bude zdrav.

* * *

Jedan moj prijatelj mi je pričao:

- Primetio sam interesantnu stvar. Kada bih ranije pio votku, imao bih jako težak mamurluk. Međutim, jednom sam pre votke popio pelinkovac i sledećeg dana sam se odlično osećao. Tako da sada pijem pelinkovac pre i posle votke i narednog dana se osećam kao mladić.

- Kod tebe je uvek bila prisutna velika gordost, - rekao sam mu, - a u njenoj osnovi su: sposobnosti, savršenstvo, upravljanje sudbinom i budućnošću. Votka zaustavlja misaone procese i aktivira podsvest. Uzgred rečeno, hrana takođe. Prema tome, jako je važno s kakvom emocijom počinješ da piješ i jedeš. Kada se pre jela i pića pomoliš, neutrališu se karmičke nečistoće koje u tom momentu isplivavaju. Međutim, na podsvest neposredno utiče i hrana koju jedemo. Pelin ima sposobnost da smanjuje gordost, vezanost za savršenstvo, srećnu sudbinu. Prema tome, kada u harmoničnom raspoloženju konzumiraš votku, pojačavaš njegovo dejstvo.

- Postoji li još nešto što blokira vezanosti za savršenstvo i srećnu sudbinu?

- Mirođija, beli luk, ren. U kadu se može dodati beli luk i mirođija. U tu svrhu i trljanje kerozinom ima veoma moćno dejstvo.

Alkoholni napici su prilično jaki katalizatori. Da li si primetio da te, kada piješ u društvu koje ti ne prija, brzo „hvata“ pri čemu postaješ zao?

- Tačno, - iznenadio se moj sagovornik.

- U tom slučaju je najbolje ne piti mnogo, dok razne likere od lekovitih trava, kao i vino, možemo piti prema osećaju. Intuicija nas uvek usmerava ka onome što nam je korisno.

- Da, ali tako možemo pojesti sve što nam padne pod ruku, - sa osmehom je rekao moj sagovornik.

I ja sam se takođe nasmejao.

- Ništa strašno. U detinjstvu sam jeo račiće. A kada su mi vezivali ruke iza leđa, spuštao sam se na kolena i nastavljao da ih jedem. Imao sam samo dve godine. Na svesnom nivou tada ništa nisam razumevao. Međutim, svi mi imamo intuitivnu predstavu o svetu.

Drugi slučaj se desio kada sam imao nešto više od dvadeset godina. U to vreme sam radio na gradilištu i živeo sam u komunalnom stanu, zajedničkom smeštaju. Nekoliko meseci sam patio od potmulih bolova u stomaku. Nije mi se išlo kod lekara, pa sam odlučio da se podvrgnem samoisceljivanju. Kada se pas ili mačka razbole, oni traže trave koje ih mogu izlečiti. Zamišljao sam slike brojnih namirnica, mentalno ih „jeo” i s pažnjom pratio kako utiču na intenzitet bola. Počeo sam s crnim i crvenim kavijarom. Nije bilo nikakvih promena. Zatim sam prešao na crni i beli hleb. Osim što sam osetio da mi beli više prija, uglavnom je sve bilo isto. Nastavio sam da tako čitav sat misaono „gutam” razne proizvode, ali nije bilo nikakvog efekta. Onda sam počeo da se mangupiram. Zamišljao sam sve što je bilo moguće pojesti i svariiti. Kada sam zamislio da jedem domaći sapun, odjednom mi se bol stišao.

Nekoliko puta sam ovo testirao i efekat je bio uvek isti. Naravno da nisam mogao da pojedem sapun, pa sam se odlučio na kompromis: ubacio sam komad sapuna u vodu, dobro promućkao i zatim popio taj mutan, beli napitak. Sutradan su bolovi prestali i više se nikada nisu pojavili. Ako iz sadašnje perspektive analiziram tu situaciju, uzrok stomačnih bolova bila je uvređenost i ljubomora, odnosno pojačana vezanost za ljubav prema ljudima i okruženju u kome živim. Sapun je blokirao taj program. Kada se čovek moli, promene prodiru kroz svesni nivo u podsvest i leče ga, a ako pritom pomaže sebi pravilnom ishranom i upotrebom bilja, tada dolazi do bržeg ozdravljenja.

* * *

- Želela bih da znam kakvo mi je zdravlje? - upitala me je jedna pacijentkinja.

- Prilično loše, - odgovorio sam joj. - U bližoj budućnosti se možete ozbiljno razboleti.

- Čitala sam vaše knjige, - rekla mi je. - Za šta se moja duša vezala?

- Za savršenstvo i budućnost.

- Kako to da shvatim?

- Zamislite da se moja duša vezala za novac zbog čega počinjem da zavidim, kradem, ponižavam i zlostavljam ljude, - objasnio sam.

- Ja nikada nikoga ne zlostavljam, - osmehnula se.

- Kod vas je jako loše polje u području materice i desne dojke.

Kada je problem na levoj strani tela, to znači da osećamo uvređenost, a ako je na desnoj, da vređamo druge. Vi vređate ljude, kako rečima, tako mislima i delima.

Začuđeno me je posmatrala i slegnula ramenima.

- Da li me razumete? - nastavio sam da joj govorim. - Kada savršenstvo i budućnost za nas predstavljaju najviši cilj, neizbežno počinjemo da postupamo u suprotnosti sa višom etikom. Mogu vam sada dati svu informaciju o vama, ali bi to za mene predstavljalo izuzetno veliko opterećenje. Radije mi pomozite da zajedno potražimo uzrok.

Istraživali smo varijante koje su dovele do nastanka poremećaja. Ukazao sam joj na vreme kada su mogli da se pojave.

- Znae šta, - zamišljeno je odgovorila, - baš u to vreme sam počela da se bavim gatanjem. Može li to biti povezano s nekim poremećajem?

- Možda. Ispričajte mi kada ste gatali poslednji put, i pogledajmo šta se dogodilo s vašim klijentom.

- Bila je to jedna žena. Karte su pokazale da će se uskoro udati i da će roditi harmonično dete.

Dijagnostikovao sam informaciono polje te žene i uočio moguću smrt dvoje dece. Razlog je bio u rasprostiranju programa samouništenja kod majke, koji je prodro prilično duboko. Očitao sam na suptilnom nivou informaciju o budućnosti žene koja je posetila gataru, i stvari su mi postale jasnije.

- Da li ste joj rekli da će se razvesti od muža?

- Ne sećam se, - odgovorila mi je. - Kada gatam, tada sam kao u nekom polusnu.

- Potrudite se da se setite, - zamolio sam je.

- Da, saopštila sam joj o predstojećem razvodu.

Usredsređeno sam razmišljao kako da joj izložim informaciju.

- Znae li zašto su se u Bibliji tako okrutno ophodili prema gatarama i astrolozima? - pitao sam je.

- Verovatno zbog toga što su davali netačne informacije? -
pretpostavila je žena.

- Ne, nego zato što su davali tačne. Opasno je znati budućnost.

- A zašto onda vidovnjaci proriču budućnost i normalno se osećaju?

Sećate li se one priče iz istorije, kada je antički kralj Krez odlučio da proveriti proroke i kada je samo jedna proročica tačno predvidela šta je on u određeno vreme radio. Potom ju je Krez zamolio da mu kaže šta će se desiti ako krene u pohod na susedno carstvo, a proročica je predskazala: „Krez će uništiti veliku imperiju”. I zaista je uništena, samo što je bila reč o njegovoj imperiji. Proroci nisu slučajno davali neodređen odgovor. Mi smo veoma zavisni od budućnosti - ona nas stvara. Međutim, što jasnije vidimo budućnost, to je veće iskušenje da od nje načinimo viši cilj. Kada čoveku nije poznata budućnost, on je svestan da su njegova najviša zaštita samo ljubav prema Bogu i etika. Što preciznije znamo budućnost, to je veće iskušenje da, ne menjajući sebe, izmenimo svoju sudbinu, što se po pravilu tužno završava. Prema tome, nije svakome dato da zna budućnost. Informacija koju dobijamo mora da nam ostavi mogućnost izbora. Koliko je čovek unutar sebe pravilno orijentisan, toliko će i put koji odabere biti ispravniji. Često oni koji se bave proricanjem dobijaju poruke od nekih entiteta. Odgovornost za prenetu poruku snosi onaj koji se bavi proricanjem. Postoji takođe i filter s višeg plana, kroz koji opasna informacija ne može da prođe. Prorok, koji se direktno povezuje, može da pita šta sme, a šta ne sme da kaže pacijentu; ili, jednostavno, može da oseti koju informaciju sme, a koju ne sme da prenese klijentu; ili da unapred blokira informaciju koja može da povredi klijenta, odnosno da je jednostavno ne preuzme. Vi ste radili bez filtera. Koliko god to čudno zvučalo, kada klijentu saopštavate netačnu informaciju vezanu za budućnost, makar i ne bila loša, to nije tako opasno po njegovo zdravlje, a nekada može da bude čak i korisna. Međutim, tačna informacija može da uništi čoveka, a vi ste takvu informaciju preneli toj ženi. U slučaju da program samouništenja, koji se aktivirao kod nje, dovede do bolesti i nanese udarce njenoj deci, vi možete da ispaštate svojim zdravljem i sudbinom svoje dece. Takvim postupkom ste višestruko pojačali vezanost za savršenstvo i budućnost, a samim tim će vam biti oduzeti i budućnost i savršenstvo. To se ispoljava kroz ozbiljne bolesti, upropašćenu sudbinu ili smrt.

Ona se zamislila a zatim mi postavila pitanje:

- Dobro, recite mi šta govorite pacijentima kada vidite njihovu budućnost?

- Kao prvo, nikada im ne pričam o onome što zaista vidim. Kažem im: „Možda će vam se dogoditi to, to i to...”. To „možda”, ne označava da će se obavezno i desiti. Govorim, takođe: „Ako se ne promenite, može se desiti sledeće...” Tako čovek počinje da shvata da menjajući sebe, menja i svoju budućnost. Zabranjujem sebi da vidim šta će se konkretno dogoditi u budućnosti jer se to kosi sa etikom. Navešću vam primer: kada sam jednom prilikom bio u inostranstvu, diktirao sam neki izveštaj, a pored mene je sedela žena, koja je prevodila. Na pauzi mi je rekla: „Nešto bih vas zamolila: ne gledajte me tako popreko kada sporo prevodim”. Zbunio sam se i bilo mi je neprijatno. Nakon nekoliko dana neočekivano je njena sudbina počela da mi prenosi sledeću informaciju: „Ona će umirati postepeno i bolno ako ne rodi sina”. Pitao sam se da li da joj prenesem poruku. Žena je imala više od trideset godina i verovatno je već imala decu tim pre sudbina nije insistirala da joj prenesem ovakvu poruku. Ta žena i ja smo imali zajedničku poznanicu.

- Slušaj, - rekao sam joj, - sudbina mi je prenela da ima smisla da tvoja drugarica rodi dete.

Posle nekoliko dana, naša zajednička poznanica mi je prenela njenu zahvalnost.

- Pre četiri meseca se udala i dugo je razmišljala da li da rodi. Strahovala je od toga da će je dete možda ometati u poslu, u njenim planovima. I odjednom si joj ti preneo poruku, što je uticalo na njenu odluku da rodi.

- Informacija je u početku bila mnogo okrutnija, - objasnio sam joj. - Imala je mogućnost izbora, i načinila je pravilan izbor.

Kako da znamo da li narušavamo zakon?, - nastavio sam razgovor sa ženom koja se bavila gatanjem. - Najbolji pokazatelj toga da li remetimo duhovni zakon je osećaj ljubavi koji imamo u duši. Kada ona usporava, to je znak da smo počeli pogrešno da doživljavamo svet. Kada se ljubav zaustavlja, to znači da iznutra počinjemo da se zameramo svetlu. Kada u sebi potiskujemo ljubav, to znači da se u duši pojavila agresivnost. Kada se radi o sudbini i zdravlju drugih ljudi, potrebno je biti veoma oprezan. Zamislite sledeće: iscelitelj želi da pomogne pacijentu kome je telo na mukama, ali njegova duša ne želi da se menja. Iscelitelj mu iz samilosti leči telo, zaboravljajući pritom na njegovu dušu. Fizičko telo je povezano sa stvaranjem, rađanjem dece, ljubavlju prema ljudima.

Svaki put kada iscelitelj oporavlja telo pacijenta, on pojačava njegovu vezanost za sve ostalo što je povezano s njim. Ta vezanost se prenosi i na njegovu decu zbog čega se kod pacijenta iznenada javljaju ljubomora i uvredljivost, dok njegova deca ne mogu da ostvare lični život, pri čemu može da im bude uništena i sudbina. Ako se desi da zarad spasavanja fizičkog tela nekoga izdamo, odrekne se ljubavi, tada nanosimo bol svojoj duši, postavljajući na taj način telo iznad svega; na kraju nam strada i telo i sve što je za njega vezano. Ljubav, posredstvom koje dolazimo do Boga, treba da bude najviši svetionik od svih koje imamo u životu.

* * *

Nalazio sam se u holu udobne kuće na periferiji Rima. Preko puta mene je sedela Italijanka koja je drugi put došla na konsultaciju. Ponovo sam dijagnostikovao polje njene dece i objašnjavao sam joj šta se događa sa jednim od njenih sinova.

- Znajte da je ovo sada već njegova lična karma i karakter. Ako vaš sin ne prestane loše da misli o drugim ljudima i da ih osuđuje, može izgubiti život.

- Krenuo je na psihoterapiju, - rekla mi je. - Verujem da će doći do poboljšanja.

- Vratite se u vreme, - rekao sam joj, - kada ste bili u drugom stanju s njim. I baveći se tim mislima, molite se Bogu da njemu i drugim vašim potomcima najveća sreća bude ljubav prema Tvorcu. Molite se da život, s bilo kojim ljudskim vrednostima, bude samo sredstvo da stignete do toga. Ali morate prethodno ukloniti sve zamerke koje imate prema roditeljima, mužu, društvu, kao i prema sebi, svojoj sudbini i Bogu. Sat vremena molitve ravan je višemesečnom radu psihoterapeuta, a, za razliku od lekara, garantovano ćete pomoći svom sinu da pravilno razume i prihvati život.

Razgovor se nastavio i žena je pitala:

- Imam prijatelja koji je u sukobu s decom. Da li biste mogli da mi kažete šta je uzrok tome?

- Taj čovek je jako grub, - odgovorio sam joj. - Navikao je da stalno okrivljuje svoje neposredno okruženje i da loše misli o njemu. Sudeći po svemu, za otprilike godinu, do godinu i po dana, on može dobiti karcinom debelog creva. Energija polja u tom predelu mu je jako slaba. Najstariji sin se udaljava od njega pošto je iznutra ispravno orijentisan u životu i oseća da očeva gordost i vezanost za savršenstvo mogu da

naškodu njegovoj duši. Mlađi sin može da pogine ako uspostavi dublji kontakt s ocem. Kod ćerke je polje uravnoteženo i ona se prema ocu odnosi normalno. Ali zato on prema njoj ima puno zamerki.

- To je neverovatno! - osmehivala se žena. - Samo vam pomenem imena osoba, a vi već sve znate o njima.

Naš razgovor je na italijanski jezik prevodila moja poznanica.

- Objasnite mi, molim vas, - pitala me je ona, - kako to da neki, kada proćitaju vašu knjigu, započnu rad na sebi i postignu puno, dok nekima ništa ne uspeva. Zašto je tako?

- Ako je osoba mnogo zamerala ocu, ako je bila ogorćena na sudbinu i Boga, njeno polje tada napada moje polje i ona ne može da uspostavi interakciju s knjigom. Mnogima je svojstvena jedna greška: trude se na svojim unutrašnjim programima, mole se ne bi li oćistili dušu od spoljašnje agresivnosti, a pri svemu tome ne žele da promene svoj karakter. Otuda i tako žalostan rezultat. Ako preispitujemo svoj život, ali i dalje smatramo da je novac najvrednija stvar, ma koliko se molili, do proćišćenja neće doći. Ako preispitujemo život i poistovećujemo se sa svojom porodicom, nećemo se osloboditi ljubomore. Ako nastavimo da se kroz život i nadalje poistovećujemo sa sposobnostima, intelektom, savršenstvom - gordost neće nestati. U bilo kojoj kritiĉnoj situaciji mislićemo, kao i ranije, samo na to kako da spasimo novac, porodicu, svoje sposobnosti, a ubijaćemo ljubav. Ali ako svoje unutrašnje „Ja“, jednom i za sva vremena poistovetimo s ljubavlju, uvek i svuda ćemo spasavati samo ljubav. A to spasava ne samo nas, već i našu decu.

Žena koja je prevodila zamišljeno je gledala kroz prozor.

- Znaete li šta je u vašim knjigama takođe važno? - pitala me je ona.

- Šta?

- Važno je to što sistem funkcioniše bez vašeg ućešća. Duhovni zakoni su otvoreni i svako može samostalno da radi na sebi. Jedan moj rođak živi na Sardiniji. Pre šesnaest godina oboleo je od hepatitisa „B“. Poslednjih godina njegovo stanje je počelo da se pogoršava. Nedavno je imao jak napad, osećao se jako loše i pozvao me je telefonom. Objasnila sam mu da bolest jetre nastaje usled loših misli upućenih ljudima u sredini gde živimo. Takođe, da je ljubomorani i jako uvredljiv. Malo sam mu preprićala sadržaj vaše druge knjige, i napad je prošao. Dva puta mesećno je imao kontrole i prilikom sledećih analiza, ustanovilo se da je virus nestao i da je on potpuno ozdravio. Evo, ima već mesec dana kako

ga lekari spopadaju ne bi li ustanovili na koji je način bolest nestala i samo juče su u drugi grad poslali četiri epruvete s njegovom krvlju, pokušavajući da shvate šta se desilo.

Zatim mi je neočekivano postavila pitanje.

- Recite mi, zašto svi govore o kraju sveta i kataklizmama? Nije valjda da će se to stvarno desiti?

- Ovako stoje stvari, - odgovorio sam joj. - Slažete li se da čovečanstvo treba da se uzdigne na novi nivo razvoja?

- Svakako.

- Slažete li se da moral i poštenje zaostaju za našim tehničkim dostignućima?

- Da, s tim se svi slažu.

- Da bismo preživeli, verovatno je potrebno da dobijemo od Boga veliku porciju ljubavi.

- A šta će doneti takva porcija ljubavi?

- Što više ljubavi imamo, to smo ispravniji i pravedniji, pa, samim tim, imamo veće izgleda da preživimo.

- Da.

- Dakle, u trenutku dobijanja porcije ljubavi, neophodno je da sve ljudske vrednosti "zatvorimo", da se ne bismo vezali za njih. Kada se to dogodi, čovek najčešće mora da umre, a ponekad se umesto smrti događaju neprijatnosti, poniženja, nesreće i bolesti. Veoma se retko događa da se čovek dobrovoljno odrekne zemaljskih vrednosti i stremi Bogu, vodeći neprestano računa ne samo o telu, već i o duši. Sve dok čovečanstvo ne bude spremno na dobrovoljno pročišćenje, moraju da se uključe prinudni mehanizmi. Ako bilo koje ljudske vrednosti budu važnije od ljubavi, tada će čovečanstvo tu novu porciju primiti u zagrobnom svetu. Međutim, sudeći po dinamici procesa, u poslednjih nekoliko godina spremnost čovečanstva da bude bliže Bogu je u porastu. A to veoma ohrabruje.

* * *

Nedavno mi je jedan čovek ispričao svoje iskustvo.

- Doživeo sam jaku povredu, koja je mogla da mi uništi sreću, karijeru, sudbinu, jednom rečju, čitavu budućnost. Dospeo sam u bolnicu. Rođaci su mi donosili najrazličitiju delikatesnu hranu i molili me da je jedem. Ja sam, pak, osećao da ne smem, već da moram na sve da zaboravim i povučem se duboko u sebe. Međutim, oni su nastavili po svom, dok meni nije bilo do toga; mučile su me misli o budućnosti, o

planovima koji su mi propali. Odbio sam ukusnu hranu, osećajući da ne smem da je jedem. Nastojao sam da odagnam iz svesti sve misli o budućnosti shvatajući da na njih moram da zaboravim; takođe sam od sebe razgonio sve snove i nadanja. Ali nisam uspeo u tome: neprestano sam razmišljao o tome šta će biti, šta je potrebno da uradim i opet sam počeo da snujem o budućnosti. Zbog toga mi se probudio ogroman apetit, te sam počeo da jedem.

Posle nekoliko dana, dok sam išao bolničkim hodnikom, iznenada sam izgubio svest. Pao sam i jako se udario baš u onaj deo tela koji sam nedavno povredio. Zdravstveno stanje mi se pogoršalo. Shvatio sam da nisam iskoristio dobijenu šansu i da mi se budućnost definitivno zatvorila. Uopšte ne znam šta će biti sa mnom. Ipak, kada sam porazgovarao s vama, shvatio sam u kom pravcu treba da se krećem, i verovatno je to najvažnije.

* * *

Nedavno mi je jedna isceliteljka ispričala interesantan slučaj. Njen prijatelj je oboleo od raka. Došlo je do širenja metastaza, a sve je krenulo od bubrega. Lekari su mu nakon ispitivanja rekli da nema nikakvih šansi da preživi i poslali ga kući. Isceliteljka se odlučila na neočekivan i dobro smišljen potez.

Kod tebe je sve otpočelo od bubrega, - podsetila ga je i predložila mu. - Hajde da pokušamo s njegovim presađivanjem na astralnom planu.

Pošto nije imao šta da izgubi, pristao je. Isceliteljka je obavila astralno presađivanje, odnosno putem vizualizacije prenela je zdrav bubreg u polje pacijenta. Kod njega je zatim nastupilo značajno poboljšanje. Nakon mesec, do mesec i po dana, ponovo je otišao kod lekara, koji su se iznenadili da je on uopšte još živ. Posle obavljenih ispitivanja bili su još više iznenađeni, jer su nestale i metastaze i tumor. Bili su ubeđeni da je ozdravio zahvaljujući kuru urinoterapije koju je sproveo.

- Da li sam mu ja pomogla? - pitala me je isceliteljka.

- Svakako. Urinoterapija je pomogla minimalno. Da li biste hteli da znate šta se pritom dešavalo?

- Naravno, - uzvratila mi je isceliteljka.

- Pre toga mi recite ime njegove žene.

Pogledao sam polje njegove žene i otpočeo s pričom:

- On ne samo što je bio ljubomoran, već i gord, pri čemu je svojoj ženi neprestano upućivao zamerke. Zbog toga mu je podsvesna agresivnost prema ženi skočila na 300 jedinica. Ta agresivnost mu se vratila nazad i aktivirala program samouništenja. Kada takav program "udara" po urogenitalnom traktu, dolazi do njegove funkcionalne ili organske blokade zbog čega je i oboleo od raka bubrega. Sada je kod njega program samouništenja zaustavljen, međutim program uništenja žene se intenzivirao. Polje njegove žene je jako deformisano i karakter deformacija ukazuje na njenu skorašnju smrt.

- Šta će se desiti ako ona umre?

- Tokom vremena, kod vas može da se pojavi karcinom desne dojke s obzirom na to da ste vi autor njene smrti. Kada na ovaj način "izvlačite" pacijenta, a pritom promene u karakteru i ispunjenost ljubavlju ne prate oporavak fizičkog tela, dolazi do apsolutizacije budućnosti. To se dešava zato što vi iz nje crpate ljubav i energiju kojima lečite pacijenta. Samim tim možete sebe lišiti budućnosti. Kod tog čoveka su obogaljeni potomci do trećeg kolena i nadalje. Sudeći po svemu, vaš način lečenja je delovao kao odlična pilula. Ipak, ako duša zaostaje za telom, otpočinju problemi i radi se samo o vremenskom odlaganju.

- Da li je moguće promeniti situaciju? - uznemireno je pitala.

- Moguće je. Potrebno je njegovu ženu izbaviti iz kritične situacije. Molite se da iz njegove duše iščezne ljubomora prema njoj.

Nakon nekog vremena, isceliteljka me je pozvala i pitala za stanje svog poznanika.

- Kod njega se program uništenja žene ponovo preokrenuo u program samouništenja, - odgovorio sam joj. Kroz godinu, do godinu i po dana, može mu se pojaviti karcinom prostate.

- Može li mu se pomoći?

- Neka prestane da kinji suprugu i neka se moli. Tada će ozdraviti.

NIVOI LJUBAVI

- Prebrzo govorite, - požalio mi se pacijent - Ne uspevam da uhvatim smisao vaših reči. Za vas je sve to, naravno, veoma jednostavno, ali ja ne samo što ne mogu da osetim, već ne mogu ni da shvatim ono što mi govorite.

- Ovaj problem mi je već odavno poznat. Što mi više informacija pristizhe, potrebno je više vremena i napora da ih prenesem pacijentu. Ovo mogu rešiti samo većim sažimanjem informacija, tako da ono što sam ranije objašnjavao satima, sada opišem u jednoj ili dve rečenice. Ne pružam samo ogoljenu informaciju, već stotinama puta brusim fraze. Izgleda da dotok informacije dostizhe najveći nivo u trenutku maksimalnog prenosa, odnosno - što je informacija koju dajem uopštenija, to veću količinu mogu da primim, i obrnuto. Takav pristup je za dobrobit knjige koju pišem.

Sve ono što u ovom životu volimo (bez obzira koje to ljudske vrednosti bile), isisava iz nas snagu, ljubav i energiju. Sve nam to daje Bog. Znači, ako volimo Boga više od svega ostalog, uključujući i sam život, dobijaćemo više ljubavi i snage nego što ih dajemo, a ono što preostane trošićemo na sebe i svoje potomke. Pokazalo se da na suptilnom nivou duše potomstva stalno hranimo ljubavlju. Ako, pak, nešto volimo više od Boga, onda dajemo više nego što primamo, i zato otpočinje degradacija duše. Tada počinjemo da crpimo ljubav i snagu iz svojih strateških rezervi - duša naših potomaka i iz naših budućih života. Da bismo sačuvali dušu, oduzima nam se ono za šta se naša duša vezala, ono što volimo više od Boga. Ako to prihvatimo i okrenemo se Bogu, postizemo ravnotežu i spasavamo svoju dušu.

Kako ćemo znati da je duša nešto zavolela više od Boga? Kada od toga počnemo da pravimo cilj i pritom smatramo da je ono za nas najveća sreća. To je prvi znak da nam je ljubav prema Bogu oslabila i da postajemo sve više zavisni od surogata. Tada se pojavljuju strah, kajanje, očekivanja i postavljanje uslova. To je drugi korak. Treći korak je ispoljavanje direktne agresivnosti, uz koju idu uvređenost, mržnja, osuđivanje, prezir, itd. Iz ljubavi prema Bogu se rađa ljubav prema ljudskim vrednostima, koja se može podeliti na dve grupe. Prva se ispoljava kao ljubav prema svetu i ljudima. U osnovi želje da imamo porodicu nalazi se ljubav prema osobi koju volimo, a u njenoj osnovi leži

želja da s tom osobom dobijemo potomstvo, odnosno nagon za produženjem vrste. U osnovi nagona za produžetkom vrste prisutan je nagon za stvaranjem. Što su nam ljudske vrednosti značajnije to smo bliži Bogu. Međutim, te vrednosti će uvek ostati samo ljudske, i kao takve su podložne uništenju, odnosno oživljavanju u drugom kvalitetu. Druga grupa vrednosti je vezana za razvoj. U osnovi naših sposobnosti i intelekta sadrži se vrednost kao što je savršenstvo. U osnovi savršenstva je sudbina. U osnovi sudbine je - budućnost. Ako čovek postavi ljubav prema ljudima i svetu za svrhu života, pojavljuju mu se bolesti ljubomore koje se leče izdajstvima, svađama, uvredama i prevarama. Ako za višu vrednost postavi savršenstvo i razvoj, u tom slučaju nastaju bolesti gordosti, koje se leče neuspesima, prevarama, nepravednim postupcima, uvredama, sudbinskim neprijatnostima i rušenjem planova vezanih za budućnost. U slučaju da čovek apsolutizuje vrednosti obe grupe, najčešće nastaju teške bolesti kao što su rak, šizofrenija, dijabetes, multipla skleroza, itd. Po pravilu, prilikom rada na sebi nije obavezno preispitivati do detalja ceo život. Često je sasvim dovoljno setiti se dva-tri krupna događaja i promeniti odnos prema njima. Suština pokajanja nije u žaljenju zbog prošlosti, već u menjanju sebe, kako ne bismo i ubuduće činili greške. Čovek koji veruje u Boga može da izvuče korist iz bilo koje situacije, jer shvata da mu ona nije data slučajno.

U poslednje vreme sam često preopterećen poslom. Sećam se da su me, nekom prilikom, zamolili da obavim konsultaciju s jednim čovekom i kako sam nakon njegovog odlaska sedeo bez energije i osećao se potpuno izmoždano. Sledećeg dana je bilo zakazano još oko 5-7 konsultacija. Shvatio sam da moram prekinuti s tom praksom, i to na duže vreme. Istovremeno mi je bilo žao ljudi koji su se nadali mojoj pomoći. Odlučio sam da rizikujem i da ću, ako se opet pojave jake glavobolje - prestati da radim. Sledećeg dana sam primio prvog pacijenta, i ponovo sam osetio da nemam snage za objašnjenja. Video sam da se uzrok njegove bolesti sastoji u problemima s decom i potomcima, ali nisam bio u stanju da bilo šta objasnim. Sinula mi je misao: zašto uopšte objašnjavati, ako sve to već izlažem u knjigama?

- Znete li zašto starimo i umiremo? Da bismo mogli da primimo novu porciju ljubavi kada se vratimo Bogu. Sve što je stvoreno od Boga periodično se vraća Njemu, kako bi primilo nove porcije ljubavi i energije. Najvažniji uslov kontakta s Bogom je privremeno odricanje od svega što je On stvorio, uključujući i ljudsku sreću. Stareći i umirući, mi

se oslobađamo svih ljudskih vrednosti, jer jedino tada možemo da primimo nove porcije ljubavi. Ukoliko ih nema dovoljno, tada, da bi došlo do novog kontakta potrebno je da budu iskušane sve ljudske vrednosti, uključujući i one najuzvišenije. Ovo iskušenje treba da bude posebno jako uoči začeca dece da bismo kako sebe tako i njih oplemenili ljubavlju. Što nam ljubav manje zavisi od ljudskih vrednosti, to se u duši više upodobljujemo Bogu. Bog ne zavisi ni od čega. I što se više upodobljujemo Bogu, to je više ljubavi u našoj duši. Tada se iz prljave bare pretvaramo u čist izvor. Prođite kroz ceo svoj život i pokušajte da osetite kako vaša ljubav ne zavisi ni od čega. Molite se da isto bude dato i vašim potomcima.

* * *

Sledeći pacijent mi je postavio pitanje:

- Govorite kako je vera u Boga - velika sreća koju nije moguće izgubiti. Istovremeno kažete da je potrebno, s vremena na vreme, da ona bude uništena. Kako to da razumemo?

- Recite mi, - pitao sam ga - da li je naša svest savršena?

- Nije, svakako.

- Ona treba da se razvija i ustupa mesto savršenijim oblicima svesti? Znači, stara svest i, samim tim, predstave o životu treba da se sruše i zamene savršenijim. Dakle, vera i jeste naše svesno poimanje Boga, naša predstava o Njemu. Vremenom se naše predstave o Bogu menjaju.

- Mislio sam da su Bog i vera - jedno te isto.

- Ako bi to bilo tako, onda bi gubitkom vere nestao i Bog. Ali na svetu ima puno ateista, koji tvrde da Bog ne postoji, pri čemu odbacuju i veru. Ipak, oni žive, žene se i imaju decu. Međutim, kada vernici ili ateisti pokušaju da odbace ljubav, tada pate od neplodnosti, razboljevaju se i umiru. Sve vrednosti koje stvara naša svest, rađaju se iz ljubavi. Sve naše emocije zavise od sveta koji nas okružuje; one oživljavaju pri kontaktu s njim. Jedini izuzetak je ljubav, koja stvara taj isti svet, ali ne zavisi od njega. Kada to osećanje pokušamo da učinimo zavisnim od sveta u kome živimo, tada, prilikom uništenja sveta oko nas, počinjemo da uništavamo ljubav u sebi i drugima, a potom se razboljevamo i umiremo.

* * *

Preda mnom je sedeo mlađi čovek. Bio je slep i bolovao je od dijabetesa i steriliteta.

- Pre nekoliko godina mi se dogodila veoma strasna ljubav, ali mi je ona priredila i velika poniženja, što se kosilo s mojim principima. Uspeo sam da pobedim tu ljubav. Sada shvatam da su svi moji problemi posledica te „pobede”.

- Pobediti ljubav nije moguće, jer to je Bog.

On je dugo ćutao, a zatim je klimao glavom.

- Za početak, pokušajte da osetite da svakog trenutka, sve što je oko vas, može da nestane, da voljena osoba može da vas prevari, napusti, uvredi ili umre. Da i vi svakog trenutka možete umreti. Tada će vaša očekivanja donekle prestati, a ostaće samo ljubav. Vaš osećaj ljubavi ne sme da zavisi ni od čega. Svet oko vas, kao i ceo vaš život, samo su podsticaji za ljubav. Sunce sija bez obzira na to kako se mi prema njemu odnosimo.

- A šta ako svet oko sebe počnem da volim suviše jako?

- Ako prema njemu nemate očekivanja, volite ga što više možete, i što više ljubavi budete pružali, to će vaša duša više dobiti.

* * *

Sledeći pacijent mi je postavio pitanje.

- Osećam ljubav prema Bogu i molim se, ali zašto mi se onda dešavaju bolesti i nesreće?

- Ljubav prema Bogu vam daje mogućnost da budete srećni, ali u konkretnim stvarima za sreću treba sami da se izborite. Ako se molite dok vozite kola, može se dogoditi da pređete na suprotnu traku, usled čega ćete imati velike probleme. Postoji molitva, ali postoje i pravila kretanja u saobraćaju. Uporedo sa zakonima materijalnog sveta, postoje i zakoni duhovnog sveta. Njih takođe treba uvažavati i izučavati. Svaka religija ima svoje viđenje Boga, određena znanja o putevima razvoja duha. Mistika, magija i okultizam izučavaju samo zakone duha. Kada oni postanu sami sebi cilj, to dovodi do žalosnog kraja. I materijalna i duhovna istraživanja moraju biti ogrejana ljubavlju. To je glavni uslov za razvoj i preživljavanje.

Sećam se svojih pokušaja od pre nekoliko godina da proniknem u dublje slojeve božanske ravni. Najlakši način da to učinim bio je posredstvom magnetnog polja. Prilikom prelaska iz jednog sveta u drugi, karakteristike magnetnog polja su iz nekog razloga najstabilnije upravo tamo gde se nalaze magnetni polovi Zemlje. Tamo se menjaju

karakteristike vremena i prostora. Južni Pol gravitira ka prošlosti i ta tendencija se pomera ka Zapadnoj polulopti, na američki kontinent. Severni Pol teži ka budućnosti, i preko Rusije i Srednje Azije pomera se ka Himalajima. U istočnom delu Južne Amerike prisutna je oblast koja je maksimalno okrenuta ka prošlosti. Jedan prijatelj mi je rekao, kada sam mu objasnio za Južnu Ameriku, da se južni magnetni pol pomera ka toj zoni.

Ranije nisam mogao da razumem jednu stvar: čovek koji je u prošloj, ili pretprošloj inkarnaciji živeo u toj oblasti, kao po pravilu, bio je sklon crnoj magiji, odnosno sve svoje sposobnosti i moći je potčinjavao koristoljubivim ciljevima. Međutim, ako je živeo u području Himalaja, bio je sklon altruizmu. Kasnije sam iznenada shvatio da prošlost predstavlja ono materijalno koje nas okružuje, a budućnost je duhovnost. Zapadna hemisfera teži realizaciji na spoljašnjem planu, prikupljanju materijalnih vrednosti dok istočna hemisfera stremi budućnosti, duhovnosti. Duhovni čovek više živi u budućnosti i propoveda altruizam. Ali apsolutizacija budućnosti, odnosno duhovnosti, vodi ka zaustavljanju razvoja i uništenju budućnosti. Materijalista živi kroz prošlost i za razliku od duhovnog čoveka, koji se orijentiše na intuiciju i tradiciju, materijalista se orijentiše na činjenice i dokaze, na iskustvo, odnosno analizu događaja koji su se desili.

Ako osoba žali za prošlošću, i ne želi da je prihvati, aktivira u sebi program uništenja materijalnog sveta, dok osoba koja se plaši budućnosti, koja loše misli o njoj, aktivira program uništenja duhovnog sveta. Pokazalo se da je uninije zapravo neverovanje u budućnost, njeno neprihvatanje. Prema tome, čovek koji turobno misli o budućnosti, ubija sebe u toj budućnosti te se, kada ona nastupi, neočekivano razboljeva i umire. Nekom prilikom, jedan pacijent me je pitao kakve ima perspektive - dobre ili loše, a ja sam odgovorio da mu to neću otkriti: „Ako vam kažem da vas u budućnosti čeka sve dobro, onda ćete prestati da radite na sebi. Ako vam kažem da je sve loše, onda tek ništa nećete raditi”. Pošto su ljudi uglavnom težili ka materijalnim vrednostima, ka prošlosti, sve religije su težile ka duhovnom, ka budućnosti. To je uzdizalo duhovnost, ali je dovodilo do dogmatizma i despotizma. Stoga, o budućnosti ne treba misliti kao o nečem dobrom, niti kao o nečem lošem. U budućnosti nas ne čeka ni raj, niti pakao, već Bog. Prema tome, besmisleno je plašiti se, biti depresivan, ljutiti se. Možemo samo da

volimo. Ali Bog se ne nalazi samo u budućnosti, On je i u prošlosti, i u sadašnjosti. Otuda unutrašnje nezadovoljstvo prošlošću ili budućnošću predstavlja agresivnost prema Bogu.

* * *

Jedna žena me je nazvala telefonom i plačnim glasom mi rekla: Već sam bila kod vas na razgovoru. Imam ozbiljne probleme sa sinom. Jako je grub, sa svima se neprestano svađa, pri čemu koristi uvredljive reči. Posle konsultacije s vama ništa se nije promenilo. Nedavno je sekirom isekao svog psa, a juče je sekirom pokušao da ubije i svoju ženu.

Pogledao sam polje njenog sina. Primetna je jedna, ali izuzetno jaka zavisnost - za stvaralaštvo i rođenje dece. Vežanost za rođenje dece, porodicu, voljenu osobu uzrokuje ljubomoru, uvredljivost.

- Slušajte, - obratio sam joj se, - vaša potreba da voljenu osobu učinite svojim jedinim ciljem nije otklonjena. Predali ste je sinu, i to u ogromnoj meri. A kada nešto volite više od Boga, kasnije ćete početi da ga mrzite.

- Ali činila sam sve kako ste mi savetovali. Ne znam zašto nema rezultata mada sam se puno trudila.

- Objasniću vam još jednom, - predložio sam joj. - Kroz čitavu vašu lozu prenosi se apsolutizacija stvaralaštva i rođenja dece.

- Da, - potvrdila je ona. - Mnogi su imali izuzetan dar za slikanje i crtanje. Moj sin takođe, iako samouk, pokušavao je da slika. Ali to mu nije polazilo za rukom i zbog toga je bio strašno ogorčen, do bola.

- Uoči začeca dece treba da dođe do obezvređivanja viših ljudskih vrednosti, pa čak i do same želje za rađanjem dece, za stvaranjem i delatnošću. Međutim, vi ste se zbog svog odbijanja i žaljenja toliko vezali za njih, da vašeg sina i najmanji neuspeh izbacuje iz koloseka.

- Osam godina nismo imali dece, a ja sam jako želela da ih imam. Međutim, mog muža je bilo baš briga za to, nije hteo ni da proveri da li je plodan, niti da se leči. To me je jako povredilo.

- U prošlom životu, kada su se kod vašeg sina rušili planovi vezani za stvaralaštvo i kreativnost, kada je bio uskraćen za želju da ima decu i zasnuje porodicu, on to nije prihvatio. U ovom životu Bog vam isprva nije dopustio da imate decu. Vaše neosporno pravo bilo je da ih silno želite, kao i da sve učinite da do toga dođe, ali niste smeli da se ljutite na sebe, na sudbinu i na Boga. A vi ste se ljutili i bivali silno ogorčeni, i to uglavnom na Boga.

Dalje, Bog i sudbina su vam poslali ovakvog muža. Kada su vam posredstvom njega slali neprijatnosti, ljuteći se na muža, vi ste se u stvari ljutili na sudbinu i na Boga. Ogorčenost na Boga rađa đavolizam i veliku okrutnost. Ako to budete razumeli i molili se, tada ćete kroz sebe moći da pročistite sina i njegovo potomstvo. Bolje je biti ateista koji ne zna za Boga i koji se ljuti na drugog čoveka, nego vernik koji se, kao odgovor na iskušenja, ljuti na sudbinu i Boga.

Po njenom polju se videlo da je shvatila. Polje njenog sina se takođe poboljšalo. Pošto sam isprva u tom programu video samo ljubomoru, otežao sam ženi mogućnost da popravi situaciju. Iako se na kraju sve dobro završilo, ipak me je mučilo pitanje na koje nisam mogao da pronađem odgovor.

Nemoguće je voditi pacijenta kroz sve karike lanca. Opisujem samo one glavne, dok ostale, intuitivno me prateći, on sam pročišćava. U ovom slučaju se to iz nekog razloga nije dogodilo. Iznova i iznova sam pokušavao da proniknem u razlog zašto nakon prvog tretmana nije bilo nikakvih promena. Postojao je neki problem, ali nisam mogao da ga otkrijem.

Moja razmišljanja je prekinuo telefonski poziv. Zvao me je pacijent s Dalekog Istoka. Njegov sin je bolovao od raka. Pogođen je bio bubreg, a veliki tumor mu se nalazio u stomaku. Pogledao sam dečakovo polje i u njemu nisam primetio velike deformacije. Prisutna je samo vezanost za stvaralaštvo, delatnost i rođenje dece, ali na veoma suptilnom planu. Opet ništa nisam mogao da razumem. Neki razlog je postojao, ali ga nisam video. Desetine puta sam preispitivao događaje koji su se desili poslednjih dana. Trudio sam se da upotrebim celokupno svoje iskustvo i intuiciju. Prisetio sam se i telefonskog razgovora sa onom ženom, majkom neostvarenog umetnika. Možda je kod ovog dečaka takođe bila prisutna ogorčenost na sudbinu i Boga? Čini mi se da je to bila glavna karika. Neizmerna ogorčenost na Boga nastala je zbog problema u odnosu s voljenom osobom. Navikao sam da ispitujem duhovni nivo koji je neposredno povezan s fizičkim telom. Teške bolesti su posledica deformacije viših duhovnih nivoa. Pogledao sam prvi nivo: ogorčenost na žene: parametar je ranije iznosio 1300 jedinica, a sada samo 70. Pogledao sam nivo sudbine - ogorčenost na voljenu osobu, na sudbinu: bilo je 3000 jedinica, a sada 1000. Sledeći nivo - ogorčenost na Boga:

bilo je 4000 jedinica i toliko je i ostalo. Takođe su bile prisutne i ozlojeđenosti po pitanju budućnosti.

Intenziviranje kontakta s budućnošću istovremeno označava intenziviranje duhovnosti. Prema tome, kada se omalovažava budućnost, tada se omalovažava i duhovnost.

To je moguće podneti samo onda kada brzina ljubavi, koja izvire iz duše, prestiže naša očekivanja, odnosno kada je ljubav prema Bogu jača od ljubavi prema svemu ostalom. Ali zašto se polje dečaka tako sporo menjalo? Shvatio sam da nisam uspeo dovoljno da izbalansiram sebe. Očitao sam svoj nivo s tog aspekta: ogorčenost na ljude iznosila je 2000 jedinica, ogorčenost na Boga iznosila je 33000 jedinica. Bio sam u potpunoj konfuziji. Šta se sa mnom dešava ako su mi parametri agresivnosti prema Bogu tako visoki? Čemu će moje knjige podučavati kada moja duša izgleda tako jadno? Sećam se kada sam kao dečak prvi put sa velike visine skakao naglavačke u vodu. Dugo sam stajao, plašio se, a zatim sam prikupio snagu i skočio. Kada sam, odbacivši se, proleteo jedan metar, odjedanput mi se javila čudna želja da se vratim nazad. Sada mi se pojavio isti osećaj. Kada sam shvatio u šta sam se upleo, već je bilo kasno da se vratim nazad. Pokazalo se da je prva knjiga imala tako snažan uticaj, da je bilo nemoguće ne napisati drugu knjigu, pošto su ostali neki značajni elementi koji nisu ušli u prvu knjigu. A šta bi se desilo da nisam ni obratio pažnju na svoje polje, ili da nisam došao do pojmova „ogorčenost na sudbinu, na budućnost, na Boga”? Jedna stvar me je ipak tešila: kako sam pacijentima imao običaj da objašnjavam, što je viši nivo razvoja pojedinca, to su dublja i veća njegova očekivanja u slučaju da se veže za taj nivo. S obzirom na to da su moja očekivanja prema Bogu tolika, znači da je u prošlom životu nivo mog razvoja verovatno bio dovoljno visok i da sam upravo odatle doneo toliku ogorčenost na Boga. Pošto me Tvorac nije ubio odmah na početku ovog života, to je značilo da u meni nije bilo samo negativnih, već i pozitivnih strana.

Kada sam završavao prvu knjigu, desilo mi se nešto interesantno. Primio sam tekstualnu informaciju koja je izgledala približno ovako: „Ako ne priznaš da u sebi nosiš božansku suštinu, knjiga neće biti objavljena”. Ja sam naučnik, istraživač struktura biopolja, a metod kojim se bavim predstavlja naučno istraživanje, analizu, upoređivanje, pokušaje i pogreške. Potpuno sam iskren i konkretno prenosim sve ono što mi se dešava. Njutn je otkrio zakon zemljine gravitacije, a moja je profesija da otkrivam Zakone duhovnog razvoja. Međutim, nije mi bilo dozvoljeno da

ostanem samo naučnik. Negde uoči završetka pisanja druge knjige desila mi se ista situacija. Morao sam da priznam da nosim Boga u sebi. Sa višeg plana su mi ponovo stavili do znanja da neću ostati samo naučnik ako budem pisao o takvim stvarima i tek sada sam shvatio u čemu je reč: svako nosi Boga u sebi, ali toga nije svestan. Moja dužnost je bila da to obznamim, jer ako bih govorio samo o stvarima do kojih sam došao kao naučnik, to bi moglo biti opasno kako po mene, tako i po druge. Sa sve većim razvojem ljudskih vrednosti, čovek intenzivnije treba da oseća prisustvo Boga u sebi. Saznavati svet samo uspinjanjem stepenicama spoznaje je nemoguće - one će se srušiti. Nije dovoljno uspinjati se, nego je neophodno i spuštati se, odnosno potrebno je imati poverenja ne samo u iskustvo, već i u intuiciju. Što je suptilniji nivo na koji se uspinjemo, to ljudska logika, iskustvo i analize odlaze u drugi plan. Znači, čovek treba da doživi sebe ne samo kao fizičko telo, materiju, koja u potpunosti zavisi od okruženja, s kojim je u interakciji kao i s Bogom, već istovremeno i kao deo Tvorca, koji ne zavisi od sveta što ga okružuje, i koji zrači ljubav, stvara i razvija. Tu božansku iskru treba neprestano da osećamo u sebi i tada nas nikakve ljudske vrednosti neće pokopati, ma koliko ih voleli.

* * *

Nedavno mi je telefonirala jedna žena:

- Sanjala sam čudan i strašan san. Videla sam svoje dete čije telo je skroz bilo prekriveno tetovažama. Oniži čovek, skoro kepec, vodio ga je za ruku u nekakvu prostoriju, a ja sam znala da će se tamo desiti ritualno ubistvo.

Pogledao sam informaciono polje žene i video da njene bojazni za sina nisu bile isprazne. Njegovo polje je bilo prilično loše. Uzrok tome je bio čudan i neočekivan za mene: apsolutizacija struktura koje zadiru izvan granica prošlosti, sadašnjosti i budućnosti. Nisam čak znao ni njihov naziv. Kako pronaći izlaz iz ove situacije? Predložio sam joj sledeće:

- U dva prethodna života ste pod Bogom podrazumevali nešto što je nadilazilo materiju, prostor, pa čak i vreme. Ali to nije bio Bog; niste se klanjali Bogu, nego višim ljudskim vrednostima. Ono čemu ste se klanjali bile su njihove personifikacije. Molite se i sutra me pozovite telefonom. Ako se polje vašeg deteta pročisti, to će značiti da sam u pravu. Kada u svojoj duši budete neprestano osećali Boga, iz nje će izaći prezrenje, osuđivanje i bilo koje nezadovoljstvo svetom.

Kada je sledećeg dana nazvala, video sam da je sve u redu. To je značilo da se može ići dalje.

* * *

Došla mi je žena s ćerkom i zamolila me pomognem njenom mužu, koji je bolovao od raka pluća. Rak pluća i želuca se jako teško leči, pošto tu nije prisutna samo uvređenost na bližnje, već i na sudbinu i budućnost. Razlog zbog koga je došlo do takvih posledica, nalazio se u tome što su voljena osoba, porodica i deca za bolesnog oca postali najviša vrednost. U velikoj meri on je svojim budućim potomcima već predao agresivnost koja je povezana sa ovom zavisnošću. Objasnio sam njihovoj ćerki:

- Čitav prtljag njegovih ljutnji na bližnje, na okolinu, na sebe, sudbinu i Boga toliko je veliki da može ubiti ne samo vas, nego i vašu decu. Neophodno je da promenite svoje shvatanje sveta. Koliko god bila povređena vaša ljubav prema bližnjima i svetu koji vas okružuje, unutrašnji osećaj ljubavi mora ostati nedirnut. S obzirom na to da je ljubav prema bliskoj osobi povezana sa ovim svetom, onda se, sa uništenjem tog sveta, u velikoj meri uništava i to osećanje. Međutim, duboko u duši prisutna je samo ljubav prema Bogu. Pošto je Bog večan, onda je i taj osećaj večan. Prema tome, ta dva osećaja, ljubav prema čoveku i ljubav prema Bogu ne bi trebalo da srastaju niti da se povezuju, mada se uzajamno prožimaju.

Što je u nama veća ljudska ljubav, to se intenzivnije ispoljava i božanska. Tada neminovno dolazi do gašenja ljudske ljubavi, da se ne bi vezala za božansko i da bi se nakon izvesnog vremena ponovo rodila.

- Setite se svih momenata, - obratio sam se devojci, - kada je vaš osećaj poverenja bio povređen; prolazite kroz tu situaciju iznova i iznova, ovog puta sa osećanjem ljubavi.

Rekla mi je da razume i izašla je da se osami i radi na sebi, međutim, kada je posle nekog vremena ponovo došla, u njenom polju nisam video nekih značajnijih promena. Telefonirala je u bolnicu i obavestila me da se stanje njenog oca pogoršalo. Proverio sam koliko duboko su uvrede prodrle u njegovu dušu i opazio sam prilično mračnu sliku.

Ljudske vrednosti sam već grupisao u određeni niz. Nedavno sam objašnjavao jednom pacijentu:

- Osim ljudskih vrednosti u prošlosti i sadašnjosti, postoje vrednosti i u budućnosti. Kada se one gube, patnja je još veća. Kada se molite, možete i svojim rečima da iskazujete kako je svaki vid ljudske sreće koji pripada prošlosti, sadašnjosti ili budućnosti, samo sredstvo za ljubav prema Bogu.

Ali nedavno sam otkrio strukture koje izlaze izvan granica prošlosti, sadašnjosti i budućnosti. Nisam nikako mogao da imenujem karike tog lanca. Nijedan od svih meni poznatih modela se nije uklapao u novu strukturu. Istina, odredio sam s čim je prva karika tog lanca povezana: bilo je to područje genitalija. Šta to onda znači? Da seksualna naslada nadilazi granice prošlosti, sadašnjosti i budućnosti? Veoma čudno. Druga karika je bila povezana s predelom grudi, a treća s predelom glave.

Kod pacijenta, čije sam polje distanciono dijagnostikovao, bila je prisutna apsolutizacija nekoliko nivoa karika lanca. Međutim, nisam znao kako to da objasnim njegovoj ženi i ćerki. Pokušao sam da im pružim objašnjenje koristeći uobičajene pojmove: stvaralaštvo, kreativnost, voljena osoba, ali me njegova ćerka nije razumela. Video sam njeno očajanje, i po energetici mi je bilo jasno da se situacija samo pogoršava.

- Sledi četrdeset minuta pauze, - rekao sam im. One su otišle, a ja sam uronio u polusvesno stanje. Na ivici sna se lakše dolazi do novih rešenja. Dvadeset minuta se odigravao grozničav rad, mada mi je svest bila skoro uspavana. Ona je sputana ustaljenim stereotipima tako da joj je teško da primi novu informaciju. Nakon pola sata, sinula mi je misao: seksualna osećanja pre svega treba da budu posvećena Bogu, a tek onda čoveku. Čim sam to osetio, video sam poboljšanje u polju pacijenta i njegove ćerke.

Pozvao sam majku i ćerku da dođu:

- Kako je? Da li se osećate bolje? - pitao sam ćerku.

- Da, kao da mi je u duši postalo lakše.

- Prvi seksualni osećaj treba posvetiti Bogu.

- Kako to da razumem?

- U ljubavi uvek postoji element seksualne privlačnosti, kao što je slučaj i s drugim emocijama. Dakle, seksualna osećanja treba ponuditi prvo Bogu. U svakodnevnom životu to izgleda vrlo prosto: ako je za vaša seksualna osećanja glavni cilj - voljena osoba, onda, ako vas partner emotivno povredi, odnosno unizi vašu seksualnu želju, vi nećete biti u stanju da to podnesete. Budući da taj osećaj zavisi od osobe koju volite, neizbežno dolazi do pojave agresivnosti. Ali, kada ona ne bude zavisila

od voljene osobe, tada nijedno osujećenje neće ubijati vašu unutrašnju ljubav. Sada se javite ocu, a zatim mi telefonirajte.

One su otišle, a ja sam ostao da sačekam rezultat, koji je bio veoma važan. Ako je zaključak pravilno izveden, trebalo bi da dođe barem do malog poboljšanja. Nakon nekoliko časova devojka me je pozvala telefonom.

- Ne želim da ureknem, ali mom ocu je mnogo bolje.

* * *

Svestan sam da u dogledno vreme neću moći da proniknem u novootkrivenu kariku lanca, koja je izvan prošlosti, sadašnjosti i budućnosti. Ali ako je ne budem uskoro shvatio, neću biti u stanju da pomognem pacijentima čije su se uvređenosti nalazile na tom nivou. Danima sam pokušavao da otkrijem međusoban odnos karika tog lanca. Prva karika je seksualno zadovoljstvo koje pripada ovom svetu i istovremeno nadilazi njegove granice. Druga je na neki način povezana s dušom i nadilazi granice vremena. Treća je karika povezana sa svešću. Četvrta mi još nije poznata i nalazi se u zoni iznad čovekove glave.

Nekoliko nedelja sam pokušavao da otkrijem situaciju u kojoj bi mogle biti unižene najuzvišenije ljudske vrednosti. Sećajući se događaja iz svog života, kao i slučajeva iz života drugih ljudi, sve vreme sam nailazio na situaciju kada voljena osoba odbacuje našu ljubav. Onda mi je iznenada sinulo: čitava Vasiona i sve što je sačinjava, rađa se iz ljubavi, i ta ljubav se deli na različite nivoe. Prvi nivo je seksualni, i on objedinjuje sve što je živo; drugi nivo je kada se voli ne samo telom, već i dušom, svojstven višim oblicima životinja. Treći nivo je kada se voli telom, dušom i svešću, i to je nivo čovekove ljubavi. Kod duhovnih, izuzetnih ljudi, dešava se i ljubav četvrtog nivoa. U principu, ljubav možemo iskusiti do sedmog nivoa, a teoretski i do desetog. Današnji čovek ne bi izdržao viši nivo, jer nije u stanju da podnese patnju usled gubitka. Otkrio sam postojanje ukupno sedamnaest nivoa. Verovatno ih ima više, ali tu je bila granica moje senzitivnosti. Došao sam do spoznaje toga kako nastaje ljubav u Vasioni. Da bi se osetila božanska ljubav na nivou svesti, potrebno je proći svih sedamnaest nivoa, a zatim podneti bol usled njihovog gubitka. Da bi to bilo moguće, potrebno je da ljubav prema Bogu bude deset puta veća od nivoa koji čovečanstvo ima danas.

Posmatrao sam kako se odvija proces razvoja: u početku je čoveku dozvoljeno da iskusi više manifestacije ljubavi, koja može da dosegne

četvrti, sedmi, osmi i trinaesti nivo. Zatim počinje njegovo odvajanje od tog osećanja, kako se ono ne bi vezalo za božansku ljubav. Na primer, ako je čovek dosegao više nivoe, tada on može prosečno da podnese bol usled gubitka ljubavi do polovine maksimalno dostignutog nivoa. Odnosno, ako je iskusio ljubav sedmog nivoa, može izdržati treći-četvrti; ako je dosegao trinaesti, onda može da izdrži šesti-sedmi. Ako je osećaj poniženosti jači od snage da se podnese gubitak, osoba se razboljeva ili umire.

Imao sam naviku da se često posmatram u ogledalu i proveravam da li sam se podmladio ili ostario. Nedavno sam odlučio da proverim šta stoji iza toga, da to možda ne predstavlja remećenje viših zakona i pokazalo se da je tako. To je kao da sam pozeleo smrt budućnosti, ali i sebi u toj budućnosti. Podsvesno sam se plašio starosti i nemoći, a kada sam na svom licu primetio znake starenja, osećao sam strah od onoga što me čeka u budućnosti. Strah je, pak, povećavao podsvesnu agresivnost i proces starenja bi se ubrzavao. Čovek nikada ne bi trebalo da govori: „Ja sam bogat”, ili „Ja starim”, i sl. Kada izgovara reč „Ja”, ne bi smeo da zamišlja novac, automobile, stanove, svoj fizički izgled, sposobnost, intelekt i savršenstvo. „Ja” predstavlja ljubav koja sija u našoj duši, a sve ostalo dobijamo samo na privremeno korišćenje i zato nemamo nikakvog prava da to povezujemo s večnom iskrom ljubavi u duši.

* * *

- Napustila sam zemlju, - pričala mi je jedna gospođa, - onog trenutka kada se kod nas pokrenuo talas nacionalizma, jer sam shvatila da se to kosi s mojom prirodom. Recite mi, molim vas, da li nacionalizam predstavlja narušavanje Viših zakona?

- Svakako, to predstavlja idolopoklonstvo srećnoj sudbini naroda, što dovodi do sudbinske propasti. Što je jača eksplozija nacionalizma, to se veće propadanje može očekivati u budućnosti.

* * *

Mlađi čovek je patio od bolesti koja se ispoljava u vidu atrofije mišića. Ova bolest blokira moćan program samouništenja.

- Prilikom prošlog tretmana sam vam rekao da apsolutizujete ljubav prema svetu i ljudima, što uzrokuje ljubomoru, nepoverenje i uvredljivost. Program uništenja voljene osobe zbog ljubomore takođe je i program uništenja dece koji se vrlo brzo preokreće u program

samouništenja, kako duše dece i unuka ne bi bile osakaćene. Razlog vaše velike agresivnosti je u tome što ste vezani za razvoj, savršenstvo. Neophodno je da nastavite dalje da radite na sebi.

- Znae, osećam da je voljena osoba za mene najveća sreća, - priznao mi je pacijent.

- Objasniću vam zašto je tako. Sve vrednosti se rađaju iz osećaja ljubavi. U predelu prve čakre ljubav se manifestuje kao seksualna želja. U predelu grudi, ljubav se ispoljava kroz prijateljstvo, dobre odnose, dobrodušnost. U oblasti glave, ljubav se manifestuje kao produhovljenost, stvaralaštvo, kreacija. Iznad glave, u energetsko-vremenskom telu čoveka, ljubav se ispoljava kao povezanost s budućnošću, maštanje o njoj, osećaj približavanja Bogu koje će se dogoditi u budućnosti. Oslobodili ste se vezanosti za drugi i treći nivo, ali ste i dalje vezani za prvi i četvrti. Šta to znači? Da ste prvi seksualni osećaj spremni da poklonite ženi, kao i svoja maštanja o ljubavi. Shvatite prostu istinu: Bog nije samo otac - već i majka, brat, sestra, muž i žena. I najuzvišenije maštanje o ljubavi je maštanje o susretu i sjedinjenju s Bogom. Maštanje o susretu sa osobom koju volimo je sredstvo koje nam pomaže da pojačamo jedinstvo s Bogom.

- A koje su mi najznačajnije slabe tačke? - zanimalo ga je.

- Gledajte ovako: Bog stvara Vasionu, On vlada njome i vraća je u Sebe. U indijskoj mitologiji se to zove udah i izdah Brame. Znači, prva i najviša ljudska vrednost je - stvaranje sveta, stvaralaštvo, rođenje dece, ljubav prema ljudima i prema svetu u kome živimo. Druga je - upravljanje svetom, sposobnosti, intelekt, savršenstvo, sudbina. Treća je sve ono što je povezano s telom. Skupa uzev, to predstavlja povratak Bogu koji će se dogoditi u budućnosti. Čovek je stalno izložen udarcima po ove tri tačke kako njegova ljubav prema okruženju u kome živi ne bi srasla s božanskom ljubavlju.

* * *

Marta 1996. godine su me zamolili da održim predavanje u Udruženju slepih koje je bilo zakazano za četiri časa popodne. Dan uoči predavanja javio mi se prijatelj kog poznajem već petnaest godina i s kojim se dugo nisam video.

- Obraćam ti se sad kao pacijent, - rekao mi je. - Da li bi mogao da mi pomogneš?

- Dođi u podne kod mene u atelje, pa ćemo da popričamo, - predložio sam mu.

Sutradan sam ga samo ovlaš dijagnostikovao. U principu je bio zdrav, osim što mu je prva čakra zbog nečega bila skoro zatvorena, što je označavalo probleme s potomstvom. Duše dece su bile jako opterećene.

- Kod tebe je uglavnom sve u redu, osim što je prisutna snažna vezanost za stvaralaštvo, za dobijanje potomstva. Sledstveno tome se javljaju uvredljivost, ljubomora, problemi u ličnom životu.

Primetio je da sam površno sproveo dijagnostiku, i na suptilan način mi je ponudio svoju pomoć.

- U našoj porodici je bilo osamnaestoro dece, - počeo je da mi priča - Od toga ih je dvanaestoro umrlo, a sada su počeli da umiru i ostali. Muškarci rođeni u mojoj porodici nemaju dece, samo ih jedan moj brat ima.

- Navedi mi imena umrle braće.

Rekao je imena dvojice - i kod oba su bile prisutne karakteristične deformacije smrti u poljima, jaka apsolutizacija stvaralaštva, želje za potomstvom, uz apsolutizaciju savršenstva, te ljubav prema voljenoj osobi i gordost. To je tema koja je već poznata.

- Tvoja situacija je bolja nego što je bila kod njih, zahvaljujući tome što si dobrodušan. Vezanost za savršenstvo nije prisutna, ali su aktuelni ljubavni jadi. Pokušaj da razumeš sledeće: Bog stvara Vasionu, vlada i upravlja njome, i vraća je ponovo u Sebe, dok čovek čini isto, ali u svom delokrugu. Kada taj svoj krug dejstva počinje da apsolutizuje, on u stvari pokušava da ljudske vrednosti spoji s Bogom i da ih učini večnim. Tada dolazi do gašenja loze, kao i do bolesti i smrti.

Razgovarali smo još neko vreme, a zatim je on otišao.

Nakon izvesnog vremena sedeo sam u manjoj sali Udruženja slepih gde je bilo oko pedesetoro-šezdesetoro ljudi. Uglavnom su to bili slepi ljudi. Dijagnostikovao sam salu i video snažnu apsolutizaciju sledećih vrednosti: želje za stvaralaštvom, rođenjem dece i savršenstvom. Pre predavanja sam pročitao pitanja iz publike i svuda sam primetio jednu te istu problematiku: gordost i ljubomoru.

- Slabljenje vida, sluha, dijabetes, migrene - sve su to bolesti ljubomore, - objasnio sam im. - Da bi spasao naše duše, Bog nam oduzima ono što smatramo najvećom srećom. Duša umire kada smo vezani za bilo šta drugo više nego za Boga. Bolest je u stvari zaustavljanje

procesa našeg pogrešnog shvatanja života. Kada pogrešno prihvatamo život, stres ne stvara ljubav, već agresivnost.

Nakon toga je jedna žena ustala i postavila mi pitanje:

- Recite, zašto nam se Bog tako sveti? Zašto je tako nepravedan?

- Organizam se nikada ne sveti ćeliji, - odgovorio sam joj. -

Izvitoperena slika sveta nastaje onda kad božansku logiku pokušavamo da podvedemo pod svoju, ljudsku, krajnje ograničenu. Tada i najmanje nepodudaranje sveta s našim predstavama o njemu stvara agresivnost. Kada smo ljuti na drugu osobu, to je slično kao kada prljavštinom pokušavamo da napunimo čašu. Pošto je napunimo, sva prljavština nam se vraća, i onda nam predstoji da se od nje čistimo kroz bolesti i patnje. Ako smo ogorčeni na sudbinu, to je kao kada bismo prljavštinom napunili kadu - što će dovesti do istog ovog pročišćenja, samo u daleko većoj meri. Zapremina budućnosti je još veća, a zapremina Boga je beskonačna. Uvek postoji "crvena crta" iza koje naša agresivnost ne sme da pređe. Ako se to ipak dogodi, izgledi za preživljavanje čitavog roda mogu postati minimalne. Pokušajte da osetite kako u odnosu prema Bogu, budućnosti, sudbini, ljudima, možemo imati samo jedan osećaj, a to je osećaj bezgranične ljubavi. Isto tako i prema sebi, nezavisno od bilo kakvih spoljašnjih manifestacija, na unutrašnjem planu treba da se oseća bezgranična ljubav.

Dok sam držao predavanje, setio sam se kako u mladosti zamalo nisam oslepeo. Imao sam čir na rožnjači desnog oka. Potom su mi vidne funkcije oba oka otkazale. Godinu dana pre toga bio sam jako ljut na svoju sudbinu, jer su propala sva moja maštanja, nade i jedna mladalačka ljubav. Često sam imao traume usled kojih su mi stradale oči. Uvek sam se plašio da ne oslepim, pri čemu sam imao osećaj da će se to jednog dana najverovatnije i desiti.

Jedino što sam smatrao neprikosnovenim, kada je reč o ljubavi, bile su moje predstave o moralu, principima i pravednosti. Nisam mogao da prihvatim uniženje ljubavnih osećanja, niti da dozvolim sebi da situacija bude van moje kontrole. Osećaj ličnog savršenstva i mudrosti, umeće da upravljam svetom oko sebe, za mene je bio kamen temeljac i glavno uporište.

Kada se predavanje završilo, ponovo sam sproveo dijagnostiku sale. Promene u ljudima su bile izvanredne.

Po povratku kući, razmišljao sam koliko je moj osećaj ljubavi uprljan ohološću, osudama i prezrenjem, ljubomorom i ljutnjom na bliske ljude i okruženje. Mogu li svoju ljubav da učinim nezavisnom od bilo čega? Da li ću moći istinski da pročistim svoju dušu? Stalno sam sebi postavljao to pitanje, ali odgovor nisam dobio. Ipak, sada me to više nije plašilo kao ranije. Rezultat je prestao da mi bude najbitniji. Kada se u duši doživi božansko prisustvo, čemu god spolja čovek težio, biće uvek svestan da je u sebi on to već postigao.

ZAKLJUČAK

U drugoj i trećoj knjizi opisao sam kontakte i interakciju s različitim strukturama sve većih razmera. Uporedio sam ih sa stepenicama koji vode ka Bogu. Sve su to stepenice ljubavi.

Nisam znao koliko mi je još stepenika preostalo da savladam. Osetio sam kako to neznanje može mnogima da zatvori mogućnost da isprave svoje greške. S obzirom na to da svaka struktura nastaje iz ljubavi, tada je uniženje svih ljudskih vrednosti adekvatno uniženju ljudskog osećanja ljubavi.

Znači, što je veća ljubav koju čovek doživljava i što ima manje očekivanja, time je veća zaliha otpornosti da izdrži uniženje tog osećanja, a samim tim je sve bliži Bogu.

Rukopis treće knjige je bio završen. Preostalo je samo da se popravi "Zaključak". U principu, ove tri knjige su završile skiciranje sveta koji nas okružuje. Sve bi bilo odlično da sam se ja osećao fizički dobro i da su svi moji problemi nestali. Međutim, nije bilo tako. Da li zbog toga što se nisam uskladio sa sistemom, ili su prve tri knjige bile samo jedna etapa posle koje treba da počne nova, to još nisam znao.

Tih dana je kod mene bila žena koja je rekla da uklanja čini.

- Da li mogu time da se bavim, ili ne? - pitala me je. - Čini otklanjam pomoću molitvi.

- Pogledao sam polje njene klijentkinje, pre i nakon tretmana, i na prvi pogled nisam primetio neke veće devijacije.

- Sve je u redu - odgovorio sam joj. - Možete time da se bavite.

Zatim sam se zainteresovao:

- Pogledajte, molim vas, ima li na meni neke vradžbine?

Njen odgovor me je malo ošamutio.

- Da, prokletstvo postoji, i to prilično jako. I to ne samo jedno.

- Možete li da ga uklonite?

- Svakako.

Žena je vizualizovala mog dvojnika i počela da ga čisti.

- Sve je u redu. Polje vam je sada čisto, - rekla mi je nakon izvesnog vremena.

Dogovorili smo se da se radi kontrole čujemo sledećeg dana. Pozvala me je i ponovo potvrdila da je sve čisto i u redu. Ostao je dogovor da se čujemo i sutradan. Razmišljao sam o situaciji u kojoj sam se našao: napisao sam tri knjige o tome kako povratiti zdravlje, a bio sam

pod uticajem prokletstva. Da budem iskren, nakon njenog delovanja zaista sam se fizički osećao mnogo bolje.

Hvala Bogu da duhovni zakoni koje sam otkrio, deluju nezavisno od mene. Inače bi bilo neobično: podučavam o onome što ni sam ne mogu da postignem.

Sledećeg jutra je zazvonio telefon. To je bila isceliteljka:

- Da znate da vam se prokletstvo ponovo vratilo. Vidim ga na potiljku i pored prve čakre.

Pogledao sam polje i shvatio o čemu se radi.

- To što vidite kao prokletstvo zapravo je apsolutizacija ljudskih vrednosti i agresivnost koja se posledično tome javlja. To treba da prevaziđem razvijajući svoj sistem. Međutim, ako se oni otklanjaju molitvom, tada sistem nije ni potreban.

To je bilo samo odlaganje, a ne lečenje. Ali pošto kod mene procesi teku stotinu puta brže nego kod drugih, pauza neće trajati godinu-dve, već nekoliko dana. Pokazalo se da je u mom slučaju lečenje ma kakvim lekovima bilo beskorisno. Nastala situacija je sve jasno pokazivala.

U tome i jeste moja velika prednost: potrebno je dalje razvijati sistem i razumevanje života. Znači, neće mi biti dosadno. Kod mene još uvek nisu bili zatvoreni programi apsolutizacije ljubavi na raznim nivoima, koje je žena videla kao prokletstvo.

Bilo je proleće 1996. godine. Nemo sam gledao kroz prozor nežno zelenilo, koje se, nekoliko dana ranije, pojavilo na granama drveća. Izgleda da istraživanja još nisu završena.

Šta je sledeće?...